COLECȚIA SFINX

69

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

ION TIPSIE

Un caz perfect conturat

EDITURA MILITARĂ

ION TIPSIE

Un caz perfect conturat

roman

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1984

De aici începem

Ştiţi ce va să zică o nuntă ? Dans, antren, distracţie, aşa-i ? Un vin, o ţuică, ospăţ, plus mireasa şi nevestele noastre cele de toate zilele şi toate nopţile. Coafate, pudrate, rujate, parfumate, nu zbîrlite ca de la ora şase la douăzeci şi două, în cursul săptămînii. Ah, da, ne redescoperim nevestele la nunţi, reuniuni tovărăşeşti organizate de 1 Mai, 23 August, Revelion şi Ziua miliţiei populare. Vreau să spun că o nuntă este a naibii de complexă şi tot atît de binevenită.

Este luni dimineaţa şi, vîrît sub un pled miţos, ţărănesc, reflectez cu groază ce eforturi mă aşteaptă. Pentru mine, blondelor, a dansa este sinonim cu a potcovi cai ! Mai curînd tîrăşte nevastă-mea Everestul pe ringul de dans, decît pe mine. Vedeţi, aici e buba : nunta, dacă vreţi să ştiţi, cu toată băuturica, mîncărica, mireasa şi splendoarea de neveste, devine un calvar cînd este vorba de muzică şi dans. Aş prefera ceva sobru. Aflaţi că aşa mi-aş pune în valoare expresia tristă şi preocupată, de criminalist.

Aşadar, stau sub pledul miţos şi o ascult pe nevastă-mea, mai precis trag cu urechea. Pentru că soţia nu mai este casnică : s-a angajat dactilografă sau ceva asemănător, că de bătut la maşină nu am cunoştinţă. Pînă acum, nu a bătut decît, într-o dimineaţă, preşurile. Dar ce, parcă-i singura nepricepută ? Învaţă ea.

— Mamă, mi-e foame ! o anunţ.

— Mănîncă !

Ah, da, ăsta este remediul.

— Bine ! continui. Ce mănînc ?

Contrar uzanțelor, la întrebare mi se răspunde tot cu o întrebare.

— În casa noastră nu se poate învăța în liniște ? îi sare țandăra (de cînd este egalul meu, face crize de personalitate). Descurcă-te, ești mare. Uitasem să te întreb : ce-i cu forțele astea de producție ? Ce au ele cu relațiile de producție ? În carte se spune și despre unelte și mijloace fixe.

— Învață, mamă, învață !

— Păcatele mele ! bufnește înfuriată. La ora opt avem seminar ! Și ție îți arde de micul dejun ! La hrana spirituală nu te gîndești deloc, Marinică, zău că nu pricep ce fel de om ești ?!

Chiar așa !

— Învață, mamă !

Trec în bucătărie, adică în hol. Acolo, în spatele unui paravan din stambă colorată mov, cu „Răpirea din serai" pictată grosolan în ulei de un meșteșugar de pe Crivaie, se ascund o butelie și un aragaz cu două ochiuri. „Obiectele" mă ajută să pregătesc două cafele și două perechi de ouă, în timp ce uleiul mă stropește pe mîini. Icnesc în surdină, apoi îmi șterg mîinile pe poalele pijamalei și pe „Răpirea din serai".

Dacă nu sînteți grăbite să ajungeți pe urmele unui caz al naibii de încîlcit, urmați-mă cu răbdare. Un bob zăbavă, blondelor ! Aranjez merindele menționate pe cîteva rarfurii, jumătate opresc pentru mine, restul, plasate frumușel pe o tavă, le prezint proaspetei studente cu învățămîntul la domiciliu.

— Mamă, poftă bună ! Dacă nu-ți place, te rog să scrii în condica de sugestii și sesizări.

— Ah, tata, n-ai pus sare !

Se putea să nu am reclamații ?

— Ce vrei, mamă, am lipsuri !

— Aha, bine ! Un castravete, o roșie ?...

Are pretenții. Știu din experiență că trebuie să fii atent cu studenții !

— Aduc, mamă !

Ceea ce și fac. Înfulecă delicat, adică nu înfulecă, gustă la întîmplare : cu ochii în carte, plimbă linguriţa pe la urechi și-și caută gura, cu ceașca, pe la sprîncene.

— Ce-i cu contradicţiile astea ?

Îi explic toată tărășenia : forțe, relații, contradicții..., apoi despre conștiința și existența socială. Punerile de acord. Lecția la domiciliu continuă furibund. În timp ce îi dau consultații, îmi îmbrac hainele și celelalte mărunțișuri ce trebuie să mă acopere cuviincios.

— Ai înțeles, mamă ?

— Bine, bine, dar ce-i cu forţele și relaţiile de producţie ? se interesează cu atîta inocență, încît mă convinge că am dat consultații pereților.

O iau de la început. Vă închipuiți cu ce entuziasm plec la serviciu ! Ridic tonul : „...mamă, uite așa și așa, bagă la cap, am și eu răbdare cît îmi permite naiba știe ce organ ce se ocupă cu sectorul răbdare.“ Zău așa !

— Mamă, ești culmea : prinzi greu și uiți repede !

— Ascultă, zice, eu cu ce mă îmbrac duminică la nuntă ! Nu zău, Marinică, ce părere ai ?

— Pui întrebări de o sută de puncte, mamă ! De îmbrăcăminte ne arde nouă acum ? La ora opt ai seminar, ce naiba, lasă-le încolo de toalete, frumusețea spirituală contează ! Te aștept cu un zece, pricepi ? Hai să te mai servească tata cu o consultație !

Iau servieta și dau să plec pentru a evita replica. V-am spus cu ce entuziasm aștept nunta. Dar nu scap.

— Ascultă, să te întorci din timp, că ne vizitează tovarășul Condrea, de la cadre. Da, Marinică ? Să cumperi bere !

Tovarășul Condrea este un fel de consătean de-al ei, din Turnu Măgurele sau Turnu Severin, nici eu nu știu precis, pentru că toți locuitorii dintre Turnu Măgurele și Turnu Severin sînt consăteni. El s-a spetit să-i găsească nevesti-mii post, așa că, vedeți dumneavoastră, trebuie să-i fim recunoscători. Simt că-mi ies din pepeni : habar n-aveți ce pisălog e inspectorul ăsta de cadre. Îți umple capul cu peripeții de groază din timpul verificărilor. Ai zice că lumea asta a clădit-o el singur ! Să-l asculți o seară întreagă e curat act de eroism, blondelor !

— Bine, mamă ! Iau bere, mamă, săru'mîna !

O mai aud sfătuindu-mă din adîncul plămînilor :

— Poate găsești salam de Sibiu și alune. Vezi pe acolo, pe la *voi*. Descurcă-te !

— La *noi* nu se vînd salam de Sibiu și alune. Regret, mamă, la „prăvălia" noastră ne ocupăm cu altceva.

Mamă, ia-mă cu tine !

Deși stau bine cu analizele, v-o jur, nepreţuita-mi inimă s-a blocat spontan, gata să mă expedieze dincolo de zona dumneavoastră de percepţie. Motivaţia-i dintre cele mai serioase, altminteri cordul meu n-ar fi luat, nepermis, pe loc repaus : un văl cenușiu-tulbure se ridica spre cer, la Didileaua. Localul de odihnă, tratament, jocuri de masă — Didileaua, adică — centrul de informare și dezinformare a bunilor mei concetăţeni din orașul S. se pierdea în trîmbele de fum, cenușă și praf, străfulgerate sîngeriu de razele soarelui împotmolit fără speranţă în mlaștinile din spatele Fabricii de ulei. Sinistru !

Ochii mi s-au împăienjenit : spectrul dispariţiei unui atît de „valoros" leagăn de cultură locală, izvor nesecat de folclor, de mobilizare a energiilor, mi-a smuls lacrimi. În depărtare, sirenele pompierilor bruiau imaginea ca un difuzor într-o sală de cinematograf... *Cartagina în flăcări, Mondo cane, Căderea Bizanţului...*, o sumedenie de titluri îmi fulgerau prin minte, gînduri eroice mă incitau să-mi aduc contribuţia la salvarea acestui „nesecat izvor" de pricini, scandaluri, calomnii ce încărcau harnic statistica infracţională, justificîndu-mi în bună parte activitatea profesională. O adevărată sursă de existenţă din punctul de vedere al cazuisticii judiciare. Fără ciomăgelile, furtișagurile și calomniile de la Didileaua, funcţia mea so-

cială poate ar fi riscat să dispară din schemă, obligîndu-mă să migrez într-o altă zonă, lipsită de mister.

Goneam, așadar, spre Didileaua, convins de utilitatea ei plurală.

•

La drept vorbind, fusesem invitat la Didileaua pentru rezolvarea corespunzătoare a unei afaceri de ordin sentimental-organizatoric : tovarășa Didina, personal muncitor al acestei unități socialiste, în funcția mobilizatoare de interpretă principală, părăsise locul de muncă, dăduse laș bir cu fugiții de pe frontul creării bunei dispoziții, atît de necesară pentru descătușarea energiilor localnicilor, navetiștilor din Capitală și din celelalte județe născute pe scheletul de cernoziom al fostei regiuni București, precum și pentru dezmorțirea frunților turiștilor din țară și de peste hotare. Așadar, tovarășa Didina dezertase, lăsînd în paragină microfonul care-i oferise o pîine sigură, în favoarea celei de-a șaptea arte : cinematografia. Mai precis, cinematografia o răpise monstruos, coborînd tristețea la Didileaua, în schimbul a două roluri în două filme. Conform scenariului, avea delicata misiune de a spune din adîncul inimii : „Blestemaților !“ și „Mamă, ia-mă cu tine !“

Chestiunea nu era chiar atît de simplă cum ar părea la prima vedere. Rădăcinile erau adînci, hrănite — în principal — de planul de sistematizare și macheta de pe planșeta din holul primăriei. Da, reprofilarea tovarășei Didina, dacă urmărim just lanțul cauzal, pornea tocmai din imperativele majore ale transformării moviliților de cauciuc în blocuri, a liniilor (precum canalele de pe Marte) în străzi și bulevarde. Într-una din ședințe, nu se mai știe precis care, deoarece nici redactorii de procese-verbale nu-și mai amintesc exact, s-a spus clar : „orașul trebuie să coboare de pe planșetă — în stradă“, adică... de la gară pîn-la moară, ridicînd fruntea peste Crivaie, pînă sus, în deal, la combinat.

— Ce radem și ce rămîne ?

De rămas, nici vorbă : orașul, colecție de case din paiantă, chirpici și cîteva — posibile — din cărămidă, ascunse pe sub copaci, n-avea motive să mai rămînă pe suprafața Terrei. Deci, s-a spus în continuare, rezolutiv : „Radem tot, tovarăși !"

Just !

Dacă tot urma distracția, apoi să fie eficientă : demolăm-demolăm, dar să-i găsim și un rost. Ceea ce, din punct de vedere economic, era tot just și meritat. Primii care s-au înscris pe lista demolării eficiente au fost cineaștii. Un asemenea „prăpăd" cerea imortalizarea pe peliculă. Adevărată mană cerească pentru cinematografie : unde mai găsea un teren atît de elegant pentru „războaie" și alte can-canuri ?

Mai întîi au venit specialiștii în *viața la țară, cavalcade, apași* (coproducții : *noi* cu caii și bordeiele, *ei* cu artiștii). Nu s-au lăsat așteptați nici cavalerii teutoni și neteutoni, specialiștii în al doilea război mondial, cu tancuri din carton, transportoare blindate din mucava și mitraliere sinistre din lemn de salcie, confecționate artistic de lingurarii de lîngă Urechea Podului, dinspre Bora.

Anticii au fost blînzi : s-au războit cuviincios și idilic (ca niște oameni cu teama judecății istoriei în suflet, ferm hotărîți să servească drept model de cinste, corectitudine și modestie pentru posteritate). Regizorul, operatorii și artiștii și-au făcut bagajele lăsînd locul altor semeni, la fel de pricepuți în materie de feudalism și capitalism.

În ultima perioadă, invazia cinematografică suferea cumplit. Se turna un film cu nemți (fireste, eroi negativi) și mase populare dintr-o altă zonă geografică, pornite cu ce aveau la îndemînă în urmărirea și nimicirea necruțătoare a eroilor negativi. Ca în oricare astfel de film, la început, nemții înarmați pînă-n dinți cu tancuri, transportoare blindate, autocamioane, motociclete cu ataș, mitraliere și alte arme, dichisiți și lustruiți, molfăind ciocolată cazonă și cîntînd la muzicuță, făceau prăpăd în stînga și-n dreapta. Ocupau, lichidau în ritm de *ein-zwei*, și așa mai departe. Apoi începea refluxul : ceilalți se repezeau cu bîtele pe ei, strigau „Uraaa !" și le făceau zob tancurile. Nemții mureau ca muștele, alții o rupeau la fugă în mod rușinos...

Unii cu simțul realității dezvoltat, băgau de seamă că nu le merge, drept care ridicau frumușel mîinile și se predau cu arme și bagaje. În final, apele se limpezeau, erau luați la întrebări dușmanii interni, apoi învingătorii construiau o viață nouă, ferm hotărîți să nu precupețească nici un efort.

Așadar, toate filmele semănau ca două picături de apă : masele aveau în frunte un bărbat crispat, cu brațe de oțel și chip de piatră (așa considera că trebuie să arate un conducător model), care striga invariabil : „Pe ei, fraților ! Mama lor de bandiți !" Nemții, în schimb, erau conduși de un general sadic, cinic și laș : scrîșnea din dinți și răcnea, tot invariabil : „Halt !", „Zurück !" și „Vorwertz !" ca și cum toți nemții au fost născuți de-o mamă.

După ce mîncau bătaie, nemții regretau amarnic, minunîndu-se sincer cum de s-au lăsat tîrîți într-o asemenea aiureală, își criticau viguros conducătorii și priveau cu încredere viitorul.

Scenariile erau ca trase la „xerox", se schimbau doar numele personajelor și distribuția actorilor. În rest, totul era aidoma, chiar și îmbrățișările fetelor. Pentru că, știți dumneavoastră, în final se lasă cu pupături și flori. Învingătorii erau întîmpinați de suave fecioare și strînși cu căldură la pieptul lor fremătător : „Bine te-ai întors sănătos, iubitule ! Să știi că noi abia te așteptam să vii !" Tînărul lăsa flinta deoparte, se descoperea cuviincios și o săruta bărbătește : „Eu am fost tot timpul cu gîndul la tine și la boii lu' tata, dac-o fi avut ast-iarnă ce să le dea să mănînce, că în mine clocotește pofta să tai glia de-a lungul și de-a latul !"

Deci, nici filmul din S. nu făcea o prea mare excepție, dar necazurile au izbucnit din primul moment : regizorul constatase cu groază că nu are pe cine învinge. Da, nu existau dușmani ! E drept, veniseră artiști și figuranți cu duiumul, dar regizorul îi expediase nervos : „Tovarăși, nemții sînt blonzi ! Or, în S. nu găsim un blond chiar dacă dai cu tunul. Mai bine filmam *Ali Baba și cei patruzeci de hoți !* Aveam artiști și figuranți berechet !"

S-au făcut cercetări minuțioase, încununate cu un succes subțire : au fost găsiți cîțiva blonzi pe la șantiere,

însă, „receptivi", pretindeau preţuri exorbitante. „Nene, ai nevoie de nemţi, plăteşte gras !" Au fost luaţi în primire şatenii : bine vopsiţi şi pomădaţi, chiar dacă nu semănau a niebelungi veritabili, oricum, se putea dovedi — pe peliculă — că duşmanul avea forţe.

Didina a rezistat exigenţelor, mai ales că diriguitorii filmelor, sătui de bucureştence subnutrite şi pretenţioase, au constatat că provincia este revigorantă din toate punctele de vedere. Astfel, Didina s-a luptat cu tot soiul de *duşmani* (din epoca de piatră pînă-n cea a tancurilor „Panther") : regizori, operatori şi contabili. Nici unul nu i-a scăpat. A scos untul din ei. În fiecare film spunea ceva : „O, tu, centurioane Terentius, şi eu, Flamba, vom avea un copil viteaz ca tine şi frumos ca mine !" sau „Turci ticăloşi, timpul va dovedi că lupta mea şi a fiilor mei nu a fost zadarnică !" Bag de seamă nici scenariile celorlalte filme nu ieşeau din tiparele superproducţiilor mediocre. Acum, avea înalta cinste de a rosti, protăpită în faţa tancurilor germane, cu mîinile ridicate la cer : „Blestemaţilor !" şi „Mamă, ia-mă cu tine !"

Din nefericire pentru detaşamentul local de constructori, Didina a început să privească prea serios viitorul în slujba marelui ecran, gloria o chema irezistibil, obligînd-o să-şi dea demisia de la Didileaua. Ah, dispăruseră vremurile dulci cînd Didina cînta secondată in corpore de toţi militanţii întru pahar : „La Maria, la Maria sus pe casă / Doi olteni cu arma scoasă / Stai Marie, nu fugi / Că noi tot te-om nimeri"... Pieriseră, în aceeaşi tristă manieră, mobilizatoarele pilde din celebra melodie *Monica*. Ehei, ce vremuri ! Să stai cu halba dinainte şi dorobanţul cu rom alături şi să glăsuieşti odată cu Didina : „Monica, Monica ! / Că tu mi-ai rupt aţa minţii / Monica, Monica ! / Monica, lumea mă ştie / Monica, Monica / Scapă-mă de sărăcie !"

Urmaseră la microfon cîţiva indivizi curioşi, trimişi nu ştiu de unde şi de ce, majoritatea bătrînei apatici, specialişti în melosuri leşioase. Toţi cîntau despre sfîrşitul lumii şi alte daraveli defetiste : „O, de ce nu mă lăsaţi să mor ?" La care, amar, „orfanii consumatori" din S. îi îndemnau : „Ba, te lăsăm ! Du-te cu Dumnezeu !"

Acum Didileaua semăna a cavou, consumatorii, altădată veseli, plecau deprimați pe la case, cu sfîșietoare triste în suflet, ca-n pragul Apocalipsului.

Întîi au început cu rugăminți fierbinți, promisiuni ferme, dar Didina rezistase, dînd curs ultimei chemări artistice : „Noi, oamenii de cultură, *hartiștii*, vedem lumea altfel, mîncați-aș gura !", explica destul de convingător celor trimiși să pună o vorbă de înduplecare.

Au urmat anonimele cu amenințări : „Că noi nu înțelegem să depășim cifrele așa cum este în plan dacă nu ne mai dispune tovarășa Didina, care știe cum să te facă să te simți bine și util. Noi nu ne lăsăm și dacă nu se face tot ce este posibil, reclamăm la toate forurile și pînă la urmă scriem și un articol la ziarul local că sîntem hotărîți și nu putem sta fără fotbal și muzică. Un grup de oameni de nădejde."

Puteai să stai cu mîinile în sîn ? Doamne ferește ! Șeful mi-a dat ordin :

— Fiule, vezi ce-i cu Didina ! Treci pe la Didileaua...

Adică să o conving și... celelalte. Se considera că munca de convingere este mai eficientă, dacă vine din partea mea. Oricum, eu aveam altă greutate în fața ei. Știau ce știau concetățenii mei !

În cursul zilei precedente îi făcusem o vizită pe *platou*. Se răstea disperată la nemți și amenința cu pumnii blindatele din P.F.L. : „Blestemaților !", apoi, cu mîinile împreunate ca la rugăciune, implora sfîșietor : „Mamă, ia-mă cu tine !" Era măreață.

— Didino, vino-ți în fire ! Mîine-poimîine, nemții mănîncă bătaie și termină războiul. Ascultă-mă pe mine, că am ceva cunoștințe de istorie. După aceea, nu mai ai pe cine blestema. Crezi că atunci le va mai păsa bucureștenilor de tine ? Să fim serioși ! Încarcă recuzita și... bună ziua !

Ea, nimic ! Are stofă ! I-au spus-o *domnii* cutare, cutare, cutare..., nu mai isprăvea cu numele somităților curioase în prospectarea tineretului „artistic" din Bărăgan.

Firește că puteam să-i spun scurt : „Didino, mamă, în noaptea de... ai fost vizitată de..., în noaptea de... ți-a fost oaspete drag... Și așa mai departe. Conform Codului Pe-

nal, art... nr..., te faci vinovată de comiterea infracțiunii de..., angajează-ți avocat, că dosarele care-mi ies din mînă răstoarnă și tancurile !“ Mamă, ce-ar mai fi alergat după mine ! Zbîrnîind ! Îi trecea cheful de cinematografie ! Cred că nu i-am spus așa ceva. Mi-a promis, pe propriu-i cuvînt, că va merge la repetiții și-și va relua rolul mobilizator de la Didileaua, oferind concetățenilor din S. porția de talent solicitată în tulburătoarele anonime.

De unde se vede că șeful s-a orientat just : eram teribil de convingător...

Același șef a fost mulțumit, putea să răspundă cu fruntea sus avalanșelor de sesizări, oferind o soluționare pozitivă a incidentului.

Pentru mai multă siguranță, aveam obligația să verific modul cum și-a respectat promisiunea. Aș, repetiții ! La Didileaua, cu microfonul tremurînd în mînă, se chinuia un moșneag uitat de dumnezeu ! Îl căutau bătrînețile la adresa de pe buletin și el, șmecherul, îmi chinuia concetățenii :

„Foaie verde de mărar,
Auuu, Lele !
Sus, lîngă stejar,
Plîngea o fată cu dor
Și spunea păsărilor, dragăăăă...
Supărată sînt pe lume.
Aoleooooo...
Mi-aș face-o casă în pădure, măăă.
A-a-a-a-a, a-a-a-a-a...
Draga nenii, măăă !
O căsuță de pămînt,
Auuuu, Lele !
Să stau în ea și să plîng
Și să plîng cu foc și dor
De dragul feciorilor, măăă !
A-a-a-a-a, a-a-a-a-a...
Draga nenii, măăăă !“

Plîngeau lustrele, boceau sticlele, tremurau halbele, oftau paharele cu rom, coborau în bernă halatele ospătarilor.

Cît eram eu de călit pentru situații deosebite, m-am abținut greu să nu vărs lacrimi. Și doar venisem fluierînd, cu un hectar de bună dispoziție. Just, bravii mei concetățeni aveau dreptul să revendice prezența Didinei, oxigen al entuziasmului local.

Vreau să spun că scena s-a petrecut în cea de-a doua repriză a peregrinărilor mele, din cursul zilei precedente.

*

Așadar, galopam din nou spre Didileaua, mai precis spre infernul de praf și fum care se înălța amenințător peste Crivaie.

Inima, în situația de a face *clamp*, și-a însutit șansele de a rămîne în repaus : sirenele pompierilor mă avertizau că soarta localului este definitiv pecetluită. Ah, dacă n-ar fi fost anunțați pompierii, Didileaua mai avea șanse de supraviețuire : ar fi ars grinzile, căpriorii, cercevelele de la ferestre. Lemnăria, deci ! Chirpicii rămîneau la locul lor. Am fi pus mînă de la mînă, cumpăram o căruță de lemne și localul renăștea ca Pasărea Phoenix. Dar, dacă au venit pompierii, adio..., adio, Didileaua. Treaba dumneavoastră dacă nu mă credeți. V-o jur, blondelor, dacă vin pompierii, mai întîi dărîmă gospodărește o jumătate de cartier pentru a preveni extinderea incendiului. Apoi, încep frumușel să dezmembreze nefericita cîrciumă, cu furtunurile, topoarele și tîrnăcoapele, moleculă cu moleculă, lasă locul liber, ca-n palmă... Ras, precum creștetele școlarilor obraznici din clasa întîi. Nu mai răsare iarba cinci ani, ca după un bombardament atomic.

Cînd am ajuns la fața locului, șeful convoiului convorbea cu o persoană feminină, înarmată cu o mătură nounouță, a cărei față era acoperită, pînă sub ochi, cu o batistă, asemeni bandiților din vestul sălbatic.

Dintr-o curiozitate lesne de înțeles, am tras cu urechea la discuția lor :

— Lăsați-mă-n pace ! Nu vedeți ? Mătur ! Fac curățenie !

Am răsuflat ușurat, cu toată nedumerirea ce mă încerca absolut justificat. Da, la Didileaua nu izbucnise nici un

incendiu. Pur și simplu se făcea curățenie. O tovarășă, recrutată temporar prin grija T.A.P.L., lucra cu devotament, ridicînd spre cer *patina tempora* ce se așternuse ca de două cincinale pe mese, pereți, podele.

Șeful pompierilor a dat ordin de retragere a forțelor, iar eu, învăluit de trîmbele de praf, am căzut pe gînduri. Evenimentul era extrem de straniu, la mijloc se cocea „o enigmă" de mare profunzime : ori vine în inspecție cineva din București, ori agentul sanitar de la Sanepid cunună sau botează și are nevoie de local, în interesul familiei iubite..., ca tot omul. Totuși, pentru aceste notabilități nu s-ar fi iscat atîta deranj. Bag de seamă, trebuia să fie altcineva și altceva în ecuație.

S-a dovedit să pregătirea mea de specialitate nu mi-a permis să pătrund mai adînc, în cauză fiind cu totul alt mobil : șeful localului primea în vizită pe viitorul cuscru. O asemenea persoană nu putea fi neglijată, prezentarea locului de muncă în condiții corespunzătoare, menite să impresioneze viitoarele neamuri, devenea absolut necesară. În consecință, au fost procurați doi litri de motorină, o mătură, un șervet și a fost angajată o casnică din împrejurimi, specialistă în toaletarea celebrului local Didileaua. Firește, risipa pentru înfrumusețare putea fi amplificată, dar erau necesare aprobări. Or, asemenea eforturi cereau timp și o foarte eficientă muncă de convingere. Altminteri, cum și-ar fi permis să riște acordarea unor ajutoare materializate sub formă de var, ipsos, vopsea ?

Femeia de serviciu ad-hoc a dispărut în trîmbele de praf, iscate de propria-i mătură, dar nu pentru mult timp. S-a reîntors anunțînd asistența că un locotenent sau un plutonier, nici ea nu a înțeles exact, era chemat la telefon. Unu : Cojan sau Rujan...

Nu puteam să fiu decît eu cel solicitat. Purtat de mînă prin infernul de praf, am bîjbîit pînă lîngă bar.

Era șeful.

— Fiule, ai găsit-o pe Didina ?

— Tovarășe colonel, am depus eforturi sporite, dar n-am reușit cu nici un chip. Mă lupt în continuare...

— Nu te mai lupta ! Las-o baltă și vino la inspectorat.

— S-a comis vreo crimă ? întreb cu vagă bănuială.
— Doamne ferește, pe praful ăsta, crime...
— Atunci, o ședință...
— N-ai noroc !

Mister total ! Ce să fac, dacă ursitorile mi-au prezis ceață în toate anotimpurile, ședințe cu discuții aprinse, belele cu duiumul, drumuri de dimineața pînă seara, blonde și brune în autobiografie ?

— Zbor ! raportez, în loc de *am înțeles.*

Promovez într-un caz de toată frumusețea

Firește, n-am zburat, dar la inspectorat am ajuns înainte de a-și fi terminat șeful țigara.

Era de față un tip dichisit foc. Un dandy tinerel, dezlipit vestimentar din paginile revistei „Moda" : costum evazat, cu vestă, croit la două rînduri de nasturi..., cravată și batistă asortată. Îi lipseau floarea de la butonieră și bastonul pe braț. Vreau să spun că hainele erau aranjate pe un manechin deșirat spre un metru optzeci, slab, un nefericit sentimental. Persoana, la vreo treizeci de ani, pe buletin, blond, tuns ca pe vremea lui Leonard, mustăcioară din aceleași timpuri, zîmbea constant, de parcă nu l-ar mai fi părăsit bucuriile.

— Tovarășul Nic Vasiliu, regizorul filmului „Pe urmele dușmanului", mi-l prezintă șeful.

Despre mine nu suflă nici o vorbă, probabil mă lăudase destul între timp.

— Încîntat de cunoștință !

Asta o spune — cu nefirească ospitalitate — regizorul. Deși el fusese cel prezentat, sînt privit ca invitat. Numai că nu mă poftește să iau loc. Se pricepe să fie pretutindeni gazdă, inclusiv în instituția mea !

— Tovarășul regizor se află în posesia unei valoroase informații, legată de infracțiunile privind viața, demnitatea și integritatea corporală a cetățenilor...

Șeful ocolește problemele de fond, forțîndu-l pe Nic Vasiliu să-mi repete textul din sacul deșertat probabil pînă atunci. De unde concluzia justă că bucuriile vor urma pentru mine și am dreptul să știu direct de la sursă ce mă așteaptă. Să se spele șeful delicat pe mîini, iar eu să promovez într-un caz de toată frumusețea !

— Avînd în vedere că dumneavoastră ați fost recomandat ca un detectiv de talie...

Mă perie ! Nu știe el precis de ce talie sînt, dar nu mă lasă nicidecum să mă subapreciez. Frumos ! Unde sînteți, fetelor, să aflați cine-i subsemnatul ?! Pe unde mișunați, blondelor ? ! Veniți de față, dragele mele !

— ...îmi aduc contribuția cetățenească la descoperirea unei infracțiuni grave, fiind pe deplin convins că este de datoria mea să nu permit încălcarea relațiilor sociale...

Mai turuie o sumedenie de fraze frumoase, dar fără substanță. Departe de caz. Ar fi făcut carieră pe tărîmul impresariatului.

— În echipa noastră au fost aduși mai mulți *nemți*..., blonzi adică ! Aveți cunoștință despre situația disperată, provocată din pricina penuriei de blonzi ? „Nemții" au fost recrutați din rîndul studenților aflați în vacanță : sînt mai puțin pretențioși la plată..., fondurile alocate au limite precise și nu-mi pot permite să fac risipă de bani, angajînd vedete, pentru roluri de cîteva replici.

— Clar ! Să vedem restul !

— O figurantă blondă — Rodica Banu — avînd misiunea de agent la un comandament hitlerist, este gravidă. Nu în rolul din film, ci în particular. *Vinovatul* pare a fi Al Panait, alt „neamț", fiul unui director comercial de prin București, pare-se cunoscut la dumneavoastră din perioada uceniciei profesionale. În film, juniorului i s-a repartizat rolul de locotenent, comandant de companie. Scrîșnește impecabil, urlă perfect, reușește să se comporte ca o fiară, așa cum îi șade frumos unui hitlerist. De asemenea, s-a născut cu o față care cere palme, model ideal de ins antipatic. Normal, am acceptat fără rezerve să-i încre-

dinţez acest rol, avînd în vedere că nu trebuie să facă nici un efort pentru a se dovedi o brută.

— Mă rog !... Bruta, Al Panait, *vinovatul* sau — cel puţin — bănuitul... În relaţiile cu Rodica Banu s-a comportat atît de vizibil încît să se poată deduce că din pricina lui s-a ajuns în acest stadiu ? Ce le reproşaţi ?

— Nimic în privinţa filmului. Cînd despre relaţiile lor, fireşte că nu totul s-a desfăşurat vizibil...

Are umor regizorul nostru !

— Din punct de vedere moral şi social, starea Rodicăi Banu mă nelinişteşte, „evenimentul" strict personal evoluînd spre deznodămînt, acum cînd toţi ţin, profesional, de bucătăria mea. Se pare că Al Panait doreşte să scape fără complicaţii şi a pus la cale provocarea unui avort. Veşnica soluţie în astfel de cazuri...

— Ce vă face să credeţi ?

— Relaţiile sale cu un medic localnic, Nicola, şi o convorbire telefonică auzită absolut întîmplător... Ieri, Al Panait vorbea la telefon cu acel medic, din baraca unde depozităm materialele şi recuzita. Îi oferea cinci mii de lei pentru „a-i face un serviciu", azi, la orele şaptesprezece. Or, medicul Nicola este ginecolog, şi tranzacţia nu s-a încheiat cu Panait-junior pentru a-l trata contra afecţiunilor la gingii. Logic ! Cum tot la fel de logică este şi probabilitatea ca intervenţia să o privească pe Rodica Banu : s-a împlinit simţitor, deşi, vă rog să mă scuzaţi, nivelul ei de consum se reduce la cîteva sandvişuri pe zi. Reţineţi, în zilele noastre, nu se mai nasc doar idile à la Paul et Virginie.

Nu ştiu exact ce impresie i-am făcut, dar reacţia de uşoară enervare, ce-i înflorea pe figură, se traducea cam în genul : „Ce naiba, dom'le, nu înţelegi că între o blondă şi un blond, colegi de pat, finalul se rezolvă la maternitate ? Iar pentru a nu se ajunge acolo, este necesar un doctor Nicola ?"

Ba, uite că eu sînt în stare să pricep, însă n-am chef, şi mai ales, dreptul să călăresc în şaua bănuielilor unui regizor suspicios. Apoi, ursitorile, în afară de blonde capabile să-şi complice biografia, pînă la exasperare, mi-au prezis şi şnapani dornici să mă transforme-n Irimia cu

oiștea îndreptată spre gard. Și, pe cuvînt, avînd în vedere instituția la care lucrez, asemenea ispravă nu trebuie să mi se întîmple.

— Sînteți amabil să așterneți pe hîrtie tot ce mi-ați spus ?

— Nu *prea* cred !

După zîmbetele de pînă atunci, clipește nervos, sugerîndu-ne că habar n-avem să-i apreciem gestul, iar dacă ne trece prin minte să-i obținem autograful în acest denunț, ne înșelăm „cu succes". Deci totală schimbare de atitudine.

— Sînt, totuși, *oamenii mei*. Dacă nu se confirmă bănuielile, cred că vă imaginați urmările : rămîn fără ei, iar dumneavoastră nu sînteți blonzi și, sper, nici dispuși să scrîșniți în film, în locul lor. Vreți să vă spun, cu toată sinceritatea, ce gînd mă sîcîie ?

— Vă rog !

— Dacă știam că începeți cu formalități și alte avansuri birocratice, nu aveam prilejul să ne cunoaștem.

Frumos zis !

Șeful aruncă o găleată de benzină pe foc !

— Astea-s dispozițiile legii...

— Conform legii, am încă timp să retractez tot ce am declarat, iar dumneavoastră să așteptați pînă vă va sesiza altcineva în scris, pe formular tip.

Pe undeva are dreptate și, dacă vreți să știți, blondelor, în situația lui, cîți n-ar fi procedat la fel ? Șeful continuă explicațiile înciudat, informîndu-l că legiuitorul îl crede pe tovarășul, care vine să dea în vileag „adevărul", drept o persoană fermă, fără complicații profesionale și sentimentale...

— Uite că eu nu sînt așa ! recunoaște regizorul și se ridică, semn că sacul său de *ajutor cetățenesc* s-a golit. Punem punct, stimați tovarăși detectivi. Concluziile le trageți și măsurile le luați după cum credeți de cuviință. Permiteți-mi să vă urez mult succes în nobila dumneavoastră misiune !

Îi permitem, firește ! Șeful îi mulțumește călduros, exprimîndu-și satisfacția pentru sprijinul neprecupețit

acordat, model — mă rog, cu unele mici excepții — de colaborare între organele penale și oamenii muncii, animați de dorința fierbinte a întăririi ordinii de drept în societate, grav periclitată prin manoperele frauduloase ale unor cetățeni certați cu morala noastră socialistă. A înflorit-o frumușel șeful, se pricepe la liniștit spiritele înfierbîntate.

Regizorul, nici nu se putea altfel, își revine din supărare, reînnoindu-și promisiunile de sprijin în vederea rezolvării integrale a „evenimentului", apoi ne părăsește.

— A mai adăugat ceva înainte de a veni eu ?

Am motive să fiu curios, dacă luăm în considerație faptul că pe mine mă așteaptă — după caz — gloria sau necazurile prezise de ursitori. Mă vor îmbrățișa blondele sau voi adăuga la dosar un nou caz nerezolvat?

— Nimic deosebit ! El nu cunoaște adresa doctorului Nicola, dar este convins că deznodămîntul se va consuma la domiciliul acestuia, iar eroii negativi vor fi Rodica Banu, Al Panait și medicul. Sarcini berechet pentru activitatea ta în viitorul apropiat. Am, însă, și noutăți. L-am trimis pe sergentul-major Diaconu să afle adresa.

Îmi întinde încurajator o coală de hîrtie cu datele de principiu ale cazului.

— Organizăm flagrantul ?

— Nu !

Șeful este categoric.

— Luăm măsuri pentru prevenirea comiterii infracțiunii. La ce ne-ar folosi prinderea lor în flagrant ? Există riscul neaprecierii exacte a momentului și deci se poate comite infracțiunea, iar urmările nu sînt de natură să ne onoreze cartea de vizită : Rodica Banu, doctorul Nicola și Al Panait arestați și, ceea ce-i mai important, viața unui viitor cetățean, suprimată. Nu avem voie să acceptăm așa ceva ! Nu ne va da nimeni grade pentru asta. Din punct de vedere uman nu vom putea fi satisfăcuți. Viața și libertatea oamenilor trebuie deopotrivă apărate, chiar dacă ei, în momente de rătăcire, sînt gata să le pericliteze. Să-i ajutăm, deci, înainte de a porni pe calea declinului.

Trebuie să recunoaștem că avem motive să-i dăm dreptate șefului. Nu pentru că este șef, iar persoanele

astea — vrei, nu vrei — au întotdeauna dreptate, dar logica lui este perfectă. Mă uit la ceas : pînă la momentul critic au mai rămas două ore. Cam puțin pentru îndeplinirea ordinului. Timpul rămas este suficient numai în cărți și-n filme.

— Poftim adresa doctorului Nicola ! îmi indică pe coala de hîrtie oferită anterior. Ai menționată și reședința Rodicăi Banu. Pentru început, iei legătura cu procurorul Ion Grigore, cazul se poate complica și ai nevoie de tot soiul de aprobări operative : percheziții, eventual — arestări... Să sperăm că nu ajungi pînă acolo, dar dacă tot am pornit pe calea anticipației...

— Deci, trebuie să acționez energic ! Dar pe ce bază ? Regizorul a bătut în retragere.

— Faci un raport despre cele auzite, iar eu aprob.

Simplu ? ! S-o creadă cine-o vrea ? Cerule, de ce nu cazi pe capul meu ? Păi, Mannix avea nevoie de rapoarte, rezoluții, justificări ? Să fim serioși, dacă se-ncurca în hîrtii, murea toată America pînă restabilea el afurisita de legalitate capitalistă.

Bănuita nu avea emoții.
A rîs indiferentă și am observat
că era suplă precum un pai
într-un pahar cu citronadă

— Ce date avem pe masă și ce piese manevrăm ?

Procurorul Ion Grigore, zis Garrison, manevrează stiloul între degete, fără să se hotărască. În anticameră așteaptă locotenentul Dodea cu aparatele și trusa criminalistică, însoțit de sergentul-major Diaconu cu procesele-verbale.

— Regizorul a declarat în scris cele relatate ?

Vedeți cîtă greutate are o nenorocită de hîrtie ?

— A refuzat din motive lesne de înțeles : cei vizați îi sînt colaboratori și ar putea să-i dăuneze denunțul. Filmul este cu totul altceva decît restul operelor : dacă unui cetățean oarecare nu-i convine slujba îi ia altcineva locul, fără prea mult regret. În film, însă, dacă-ți pleacă actorul, poți să arunci pelicula la gunoi, nu găsești altul identic, pentru rol. Chiar și un nerod ar observa că nu mai *joacă persoana*, oricît de dibaci ar fi specialiștii în machiaj.

— Știi ce se poate întîmpla ?

Ba, bine că nu !

— Informația să nu aibă valoare și să ne trezim cu reclamații din partea celor cercetați. Sau chiar dacă are valoare, munca de prevenire își are și fața ei întunecată : hoțul prevenit devine... negustor cinstit. Iar „negustorii cinstiți" au o gură cît o șură, țipă de se clatină pămîntul, te reclamă peste tot pentru calomnie, abuz și alte asemenea. Greu de scos cămașa. Deși are sufletul îmbîcsit de mizerie, începe să plîngă în chip de victimă, praful se alege de bunele intenții ale omului legii. Crede-mă, m-am săturat de riscuri...

— Cu alte cuvinte, în caz de eșec, cineva trebuie să scoată imediat castanele din foc, adică... să dea niței de naiba. Știi cine-i fericitul ?

— Dumneavoastră, tovarășe procuror : ați aprobat efectuarea percheziților, arestărilor... Intrați în cerneală cu viteza luminii !

— Bravo ! Dacă-mi vorbești cu dumneavoastră, înseamnă că, deja, îți vine să-mi plîngi de milă.

Cu procurorul Garrison, alias Ion Grigore, mă aveam la toartă, împărțeam solidar necazurile, în timpul programului, și rîmele, la pescuit, în timpul liber.

— Cine poate anticipa cu precizie ? Dar dacă toate treburile merg bine, împărțim gloria.

— Bravo ! Nu-ți face griji. Se vor ocupa alții de acest aspect ! arată cu privirea spre tavan. Să mergem.

Șeful mă instruise temeinic, punct cu punct. Trebuia să ajungem înainte de orele șaptesprezece, Rodica Banu să fie supusă unui control medical și, dacă se constata

starea de graviditate, să fie înregistrată, urmînd a fi ţinută sub observaţie medicală. Ca orice femeie !

În cazul înregistrării, deci a oficializării evenimentului, operaţiunile frauduloase îşi reduc, pînă aproape de zero, probabilitatea comiterii. Teoretic ! Practic, persoana în cauză putea să simuleze un avort spontan şi toată munca mea de prevenire se ducea naibii. Pînă şi Garrison, cît este el de procuror, ar fi fost nevoit să dea aprobarea fără să clipească.

Medicul Nicola, bucureştean sosit recent în oraşul nostru, se instalase într-o casă arătoasă din Faţa Crivăii, o namilă în deşertul mărunţişurilor din chirpici. Vreo cinci-şase camere sub un singur acoperiş, cam cît ar ocupa tot atîtea familii de pionieri ai Bărăganului. Închiriată integral de el. Deci, o părere ne putem face despre doctor aşa... să nu se rămînă cu impresia că sîntem naivi. Cred că vă daţi seama la ce mă refer ! Păi, ştiţi cît costă chiria la o asemenea casă, blondelor ? Ia, gîndiţi-vă niţel ! Şi, cu asta, sper, am spus tot.

Rezemat de colţul gardului — hăt, la vreo zece metri de poartă — un tip de vreo treizeci de ani, blond, slab, pletos, modern : pantaloni evazaţi (cu manşete largi cît două fuste), o helancă albă şi o scurtă de piele (la ce i-o fi ajutînd nu ştiu, căci te coci de căldură). Fumează delicat din cale-afară, pupă ţigara şi sloboade fumul cu eleganţă feminină. Îşi retrage picioarele aproape de gard, să nu-i călcăm bombeurile, şi ne măsoară leneş, cu interes flegmatic, de golan din Ferentari. Are în el ceva de şnapan şi de puşlama comodă.

Îl depăşim cu grijă, pătrundem în curte şi facem tot ce ne stă în putinţă pentru a trezi interesul celor din casă.

Ne întîmpină o ospătăriţă de la Didileaua. În anumite case, se poate trăi boiereşte şi-n S, fireşte, fără valeţi în livrea, dar cu altceva sinonim.

— Aveţi hîrtie d-aia mică dă carton cu numele pă ea ? Mi s-a spus că numai aşa pot să vă dau drumul.

Adică, aţi priceput, cartea de vizită ! Copila avea instrucţiuni precise, blondelor !

— Sîntem doldora de hîrtii, o informez, nu ne mai ţine-n curte că „răcim".

Își pune mîinile-n șolduri și începe să ciripească suav ca o sirenă de vapor :

— Dom'doctor, dom'doctor, e unii care n-are hîrtie la mînă ! Cică are, da' numa-n geantă ! Îi dau dracu' sau îi bag în odaia de la intrare ?

În așteptarea indicației menită să o diriguiască precis unde să ne bage, îmi arunc prvirea prin verandă. Sînt aliniate, ca la raportul companiei, pe lîngă pereți, treisprezece perechi de încălțăminte, exact cît sînt necesare cinei de taină, dar prea multe pentru ca sub acel acoperiș să se consume „evenimentul" în întîmpinarea căruia am venit. Garrison privește în aceeași direcție, numără și el încălțările, după care se sprijină de mine cu o privire vijelioasă : „Tinere, dacă dăm chix, știi cine urmează să primească sancțiuni ?" Firește, dar nici mie nu-mi va fi cald!

Ca o confirmare a bănuielilor noastre, dintr-o cameră vecină izbucnește un potop de rîsete.

Ospătărița închiriată de la Didileaua, o fătuță zdravănă pentru cei aproximativ douăzeci și cinci de ani, își rotește capul, ciclic, între ușa camerei alăturate și noi. Trăsnește a țuică, deval și scrobeală. Persoana, o blondă după sumara precizare anterioară — bănuiți — are o sumedenie de calorii depozitate sub epidermă. Plesnește de atîtea kilograme. Blondele din categoria ei sînt desăvîrșite în a deveni casnice : mănîncă și dorm, trebăluiesc din cînd în cînd, și, atunci, mai mult se chinuiesc. În rest, dumnezeu cu mila, sînt atît de încete în mișcarea pe suprafața planetei, încît e de mirare cum de reușesc să se mărite. Totuși, devin majore aproape toate, încă de la șaisprezece ani. Reușesc foarte rar să-și înșele soții, dar nu pentru că le-ar obliga conștiința, ci tocmai pentru că a merge pînă la cuibul partenerului este o povară de neînchipuit. Primesc, totuși, vizite cînd capii de familie sînt plecați în delegație la mari distanțe, cu indispensabila condiție de a nu adormi profund pînă la venirea îndrăgostitului. Nu sînt geloase nici cît negru sub unghie, nu se tem de fulgere, trăsnete, de claxoanele mașinilor sau sirenele vapoarelor, nu fac alergie la absolut nici un agent extern. În privința gusturilor, preferințelor vestimentare și gastronomice, sînt cu desăvîrșire inerte. Toate acestea le fac indolente pînă la

cea mai desăvîrșită fericire ; reacționează cu mare întîrziere la stimulii interni și externi și rareori au prilejul să-și ducă emoțiile pînă la capăt !

Astfel, blondele din categoria citată pot fi considerate soții model : prolifice, modeste, discrete (nu te reclamă la serviciu), statornice. Defecte : sînt păguboase din punct de vedere economic. Devorează fără cruțare, ca omizile, vitamine, proteine, albumine, lipide și glucide, dar fără pretenții calitative : ce-o fi acolo, numai să fie mult, cît mai mult. De aici și două avantaje demne de luat în considerație : curăță lună frigiderele, rafturile bufetului, debaralei, precum peștii fitofag, înlăturînd orice sursă de infecție alimentară. În al doilea rînd, lîngă ele, iarna nu mai ai nevoie de sobă, și cum sînt iernile geroase în Bărăgan, o blondă d-asta, la casa gospodarului, este mană cerească. Se recomandă băieților friguroși !

— Leonora, pentru ce atîta zarvă ?

E doctorul Nicola. Își face apariția în antreu, potolind sirena ospătăriței. Pentru informarea curioșilor, mă grăbesc să precizez că n-are mai mult de patru decenii. Un bărbat cu alură de baschetbalist : avem de-a face cu un zdrahon clădit perfect, cu rigla și compasul. Este echipat ca la recepție, în costumul pentru *friptură !* Blond și el ! Blonzii nu-mi plac defel, poate și pentru că ursitorile mi-au prezis pagubă în relațiile cu blonzii și blondele. Cică sînt ai naibii, ca spînul din Harap-Alb.

— Tovarășii... ?

Rămîne în poziție de stop verbal : avem și noi cravate, sîntem tunși ca școlarii și gravi ca revizorii contabili.

Îi spunem cine sîntem, cu ce ne ocupăm și ce vînt ne aduce. Direct, la obiect ! Ce rost are să o scăldăm : pe blonzii posesori de ochi lăptoși nu-i poți păcăli.

— Aha !

Trebuie să înțelegeți că doctorul este stăpîn pe sine, ba chiar dispus să ne insufle și nouă un dram de încredere.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră ?

Vedeți ? Așa-i cum v-am spus.

— Un soi de percheziție, încep să-i povestesc. Între noi, dacă vă convine, o vizită de lucru „amănunțită". Știți,

gurile rele..., oamenii vorbesc una-alta. Este de datoria noastră să vă ferim prestigiul de bîrfelile rău-intenționaților, să le dovedim că nici prin gînd nu vă trece să provocați avorturi ilegale...

Așa-i că și eu sînt nițel afurisit ?

— Ah, da ! Vă mulțumesc ! Poftiți !

Ne-o spune pe tonul care vrea să însemne : „Copii, ați dat rasol ! V-ați născut în zi de post, dragii mei !"

Ce mai, ne plimbăm fără motor și cîrmă pe creasta valului. Simt în ceafă privirea lui Garrison : „Bătrîne, știi cine va sta la colț ? Dacă doctorul n-are simțul umorului, s-ar putea s-o cam încurcăm în doi timpi și trei mișcări." Plîngeți-mi de milă, blondelor !

— *Are* hîrtii sau *n-are* ?

E Leonora ! Ei îi percutează mintea cu întîrziere, dialogul nostru i-a depășit puterea de înțelegere. Totuși, suspect pentru o blondă de categoria ei ! Zelul dovedește că, în arborele genealogic, soiul a fost depreciat viguros prin intervenția unui colateral curios. Ați priceput, cred, că are, pe undeva, și o genă de brunetă.

— Leonora, ocupă-te de bucătărie !

Ne invită într-o cameră alăturată celei în care „se comite" cheful, pentru că despre așa ceva este vorba : în acea locuință se bea, se mănîncă și se cîntă „Mulți ani trăiască !"

— Soția a împlinit o anumită vîrstă !

Aha, în asemenea împrejurări, firește...

— Conform procedurii penale, vă cerem consimțămîntul pentru ...ceea ce v-am spus (îmi vine greu să pronunț cuvîntul „percheziție"). Dacă sînteți de acord ! Altminteri...

— Desigur. Am o mică rugăminte : n-aș voi să știe invitații cu ce vă ocupați. Pentru orice eventualitate, veți avea calitatea de *pacienți*... Nu bate la ochi.

Hai, că-i bună ! Noi, pacienții unui medic ginecolog?!

Ce mai la deal la vale ? ! „Scotocim" la meserie toată casa, cum numai detectivii de soi sînt capabili. Vreo două ore. Nimic ! Nici urmă de instrumente folosibile la întreruperea de sarcină, nici un indiciu că a avut loc ori se pregătește săvîrșirea unei asemenea infracțiuni. Peste tot găsim lucruri și lucrușoare destinate uzului personal,

plus cîteva tone de mîncare și băutură, parcă s-ar fi pregătit să încarce o arcă în perspectiva unui potop. Gurmanzi și setoși !

— Vă mai pot fi de folos cu ceva ? ne întreabă medicul pe un ton de neţărmurită amabilitate.

Deci omul are umor !

Între timp, doctorul Nicola a făcut naveta între camera unde hohoteau viguros invitaţii și traseul urmat de echipa noastră de cercetare.

— Aș mai îndrăzni o rugăminte (textul este absolut necesar după eșecul înregistrat), am dori să știm ce invitaţi aveţi la aniversare ?

Deh ! Mi-a dat un deget, iar eu i-am luat toată mîna. Pînă și ursitoarele au precizat că obiceiul ăsta-mi va sta în caracter pînă la adînci bătrîneţi.

Aflaţi că doctorul Nicola, departe de a se fîstîci sau a părea nemulţumit, cu aceeași mină serioasă, sobră și politicoasă — cum aș recomanda tuturor cunoștinţelor mele — îmi răspunde că este mai mult decît încîntat să-mi satisfacă rugămintea. Garrison răsuflă ușurat (ce mai, se teme de reclamaţii ca dracu' de tămîie !).

— Eu, soţia...

— Firește că participaţi și dumneavoastră. Ceilalţi ? !

— Doi colegi cu soţiile...

— Ginecologi ?

— Nu ! Chirurgi !

Mă rog, oarecum tot pe acolo. Continuă :

— ...șapte invitaţi aflaţi temporar în Slobozia : actori și specialiști veniţi să realizeze filmul „Pe urmele dușmanului". Vă interesează numele ? Da ? Regizorul Nic Vasiliu, doi fraţi, Alexandru și Marcela Panait..., o actriță, Dora, și nu mai știu cum, și încă două fete care fac ceva asemănător, Rodica și Lili. Mai este și un puștan, George Cornea, coleg cu ei..., ialomiţean.

Cît îmi permite perdeaua de la ușa ce ne desparte de grup, reușesc să deslușesc silueta lunganului cu figură de pușlama emancipată, Al Panait, neamţul care urlă și scrîșnește impecabil ; Marcela, sora lui, un soi de „cochetă"

în film ; Lili, o studentă căreia nu-i observ decît capul, cam subdezvoltat. Alţi blonzi şi alte blonde.

— Blonda distinsă este Rodica Banu ?

Îmi confirmă, continuînd să-i laude pe toţi : este încîntat că-i are ca invitaţi etcaetera. Ce vreţi, în provincie devine eveniment găzduirea, sub acelaşi acoperiş, chiar şi a unui artist, darmite a unei echipe întregi.

Garrison mă lasă liber să-mi port paşii la întîmplare în toată aiureala asta.

— Ne-ar interesa tovarăşa Rodica Banu... Dorim să schimbăm cîteva cuvinte între... cîţi ?... da, vreo zece ochi. Apoi vă salutăm cordial.

Firește, doctorul Nicola ar avea toate motivele să se supere, dar uite că nu i se întîmplă. Calm, politicos şi amabil cum — repet — aş dori să fie toate cunoştinţele mele din timpul serviciului, ne răspunde că da, însă, din nou, cu o mică rugăminte : audierea să se desfăşoare cu discreţia necesară, pentru a nu trezi suspiciuni celorlalţi invitaţi.

De acord !

Ne vizitează cîteva minute mai tîrziu.

Ce aş putea să vă spun decît că, bănuiţi, este blondă. Plămădită de mămica natură după toate regulile artei : să zicem un metru şaizeci şi cinci pe verticală, posesoare a unui corp minuţios filigranat, pentru a cărui descriere ar fi necesare două volume mari cît biblia. Ar merita o descriere, însă, luat la examinat, centimetru cu centimetru, şi-ar pierde tot şarmul. Femeile perfecte nu se descriu, blondelor ! Perfecţiunea-i perfecţiune, şi basta ! De vorbit, firește, se poate vorbi ! Dar ştiţi foarte bine că vorba lungă-i sărăcia omului ! Aşa că trec direct la concluzii : ce părere aveţi despre o blondă, gen B.B., cu carte ? Pentru că, dragele mele, blondele din categoria Rodicăi Banu sînt adevărate raritaţi, în sensul că, în afară de un fizic fără cusur, mai posedă şi un geamantan de inteligenţă. Femeile frumoase au — în general — obiceiul să se bizuie pe forme pentru a răzbi în viaţă, nu-şi bat capul să pună mîna pe carte. Rujul, rimelul şi coaforul. Şi, bineînţeles, croitoreasa ! Ce le trebuie lor matematică, literatură, chimie, fizică, biologie, istorie, filosofie ? Un scaun solid şi un soţ la fel găsesc, mai precis li se oferă. La alegere ! Vreau să

spun că Rodica Banu, nu știu cum, dar face excepție. Deși frumoasă foc, a riscat să bage la cap învățătură cu sacul. Blondele frumoase care se reped pe calea studiului nimeresc cum este mai prost : se mărită la întîmplare, cu bărbați ce le-ar putea fi tătici, urîți și geloși, pe lîngă ei necuratul fiind bun de manechin la parada modei. Dar bucuriile vieții lor nu se opresc aici ! Sînt ținta bîrfei și hulei cu atîta vehemență, se bucură de atîtea conflicte, cu sau fără motiv, încît devin nemeritat — în descrieri — etalon al lipsei de modestie, mărginirii culturale, imoralității și al altor defecte menite să le discrediteze iremediabil. Și, zău, ascultați-mă, am nițică experiență în materie de blonde, nu merită atîta tam-tam. Dacă vreți să știți, blondele de acest soi îndrăznesc o aventură-două în viață, dar aranjate cu discreție desăvîrșită, nicicînd divulgate (de ele), devenite notorii numai datorită căscăteniei partenerului. Motivul aventurilor rămîne la fel de misterios : n-o fac din dragoste, nici din interes, nici din curiozitate și nici din răzbunare (asta ar fi culmea). Devin amante așa..., pur și simplu !

Pentru evenimentul în speță s-a îmbrăcat cu o rochie bleu, mulată perfect, parcă anume aleasă spre a satisface apetitul vizual al curioșilor, obișnuiți să-și exercite deîndată această servitute. Rochia e din import : se cunoaște că materialul n-are legătură cu industria noastră textilă, iar pe piept poartă patru nasturi metalici cusuți pentru decor. Au pe ei inscripția „Leem". Așa ceva se ține minte destul de ușor. În jurul gîtului, aruncată neglijent, își trimite spre piept colțurile o eșarfă albă cu mai multe secvențe bleu din Capela Sixtină și un text în italiană, cu urări de bun venit prin părțile locului.

Ne repezim cu privirea spre mijlocul ei — parte a corpului infimă, strangulată de o centură, peste rochie, cît inelul de la piciorul unui porumbel voiajor. Cu siguranță, dacă Rodica Banu n-ar fi atît de aproape, Garrison nu s-ar sfii să mă repeadă : „Fugi, domnule ! Așa arată o femeie gravidă ?" Ceea ce, recunosc, ar fi fără posibilitate de replică.

Îi explic cine sînt eu și ceilalți, inclusiv Garrison, și-mi exprim din inimă tristețea că ne vedem nevoiți să-i punem

cîteva întrebări indiscrete. Să ne scuze dumneaei, asta-i situația și n-avem încotro... Cred că așa mai bîlbîi încă un hectar de scuze și argumente, însă binevoiește să-mi vină în ajutor :

— Sînt la dispoziția dumneavoastră !

— Oamenii vorbesc, știți...

Și dă-i cu afurisitele de reclamații anonime, opera unor indivizi care, una peste alta, pun oamenii cinstiți în postura de a fi suspectați pe nedrept și așa mai departe...

— Nu-i pentru prima dată cînd sînt ținta unor calomnii...

Mă sprijin din nou cu privirea pe mijlocul ei de viespe și trec la chestiune :

— Deși nu-mi vine să cred, am aflat că, în urma unor încurcături sentimentale...

— Continuați... ! și-mi zîmbește ca după o dulceață de căpșuni.

— ...păi, că, mă-nțelegeți... Sînteți însărcinată ?

Și iar mă uit la mijlocul ei cît un creion.

— Probabil, am comis ori pregătesc un avort...

— Exact ! răspund cu sufletul la gură.

Mă așteptam la o replică dură, îndeobște nelipsită în astfel de împrejurări.

Aflați că mă înșel. Rodica Banu rîde fermecător, cu bujori în obrăjori, ca eroinele duioaselor noastre bunici.

— Ce altceva am mai făcut ?

— Nimic ! Atît cît ați bănuit ! Nu-i suficient ?

— Aveți o meserie ingrată ! recunoaște cu înțelegere și pune punct veseliei provocată de noua mea misiune. Cu ce vă pot ajuta ? Zău, vreau să vă scot din încurcătură.

După sumedenia de argumente ce dovedeau că am scăpat, deocamdată, cazul din mînă, solicitudinea Rodicăi Banu umple paharul. Doar un încăpățînat ca mine ar fi îndrăznit să continue, de parcă l-ar fi părăsit definitiv simțul umorului : „Atunci să vedem ce și cum !" I-am explicat ceva asemănător. Sînt sigur că ați roșit pînă în vîrful urechilor și vă așteptați ca și ea să pățească la fel. Ei, bine, aflați blondelor că nici acum nu se supără. Ei, da, așa „infractori" să tot ai în anchetă ! Aș recomanda-o

și pe ea, asemeni doctorului Nicola, celor ce-mi trec prin biografia profesională.

Pentru ca toată imaginea să atingă desăvîrșirea, se adresează doctorului Nicola :

— Puteți să mă consultați chiar acum ? și-mi zîmbește calin, de parcă ar fi vorba despre examinarea manichiurei.

Simt că am întrecut măsura. Misiune-misiune, glumă-glumă, dar nici așa ! Dealtfel, după ce am terminat percheziția, fără a descoperi aparatură și instrumente ce fac parte din inventarul unui ginecolog, sînt convins că operația nu poate fi efectuată.

— Desigur ! acceptă doctorul Nicola.

— Amînăm pentru mîine ! hotărăște Garrison mai mult pentru a ieși din situația penibilă în care intrase echipa de cercetare, decît avînd convingerea că viitorul control medical și-ar mai găsi vreo justificare.

Îi salutăm cordial, vorba vine, ce-i în inima noastră să nu le dorim nici dușmanilor. Rodica Banu și doctorul Nicola ne răspund cu obișnuita amabilitate, apoi dispărem cuminți. Am o poftă nebună să-l chem pe regizor și să-mi descarc nervii : „Ascultă, cînd ți se mai năzare ceva, cheamă-l pe taică-tu să facă cercetări !"

Aș vrea să cred că-mi împărtășiți starea de spirit.

Leonora ne escortează leneșă pînă la poartă, ferim picioarele individului lățos (nu s-a mișcat de la colțul gardului) și dispărem fiecare la instituțiile noastre. Garrison, după ce-mi spune că activitatea noastră de pînă atunci nu ni se scade din salariu, deși am merita-o cu prisosință, își exprimă admirația pentru răbdarea de fier a proaspetelor noastre cunoștințe.

— În locul lor, aș fi procedat cu totul altfel..!

Ba, mai bine să ne stupim în sîn !

La birou, mă despart de Dodea și Diaconu, urmînd să mă vîr cu nădejde în hîrtii. Povestea cu pietroiul aruncat în baltă nu-i chiar atît de simplă. Dacă șmecherul acela de Mannix prindea, în răstimp, o grămadă de criminali și așeza pe targă de două ori pe atîția indivizi incomozi, fără a-i cere nimeni socoteală, aflați că subsemnatul se așterne pe altă muncă : rapoarte și alte asemenea documente din care să rezulte că denunțul nu se confirmă.

O sun la telefon pe nevastă-mea, liniştind-o pe cît sînt în stare, nu cumva să creadă că am uitat îndatoririle de lider al familiei :

— Draga mea, lupt din răsputeri cu elementele infractoare. Nu mă las, mamă ! Peste două ore vin acasă, cel puţin aşa cred. Cum te-ai descurcat cu forţele şi relaţiile de producţie ? Ai luat zece, mamă ? Aşa pricepută cum te ştiu, cred că i-ai uluit pe colegi, iar examinatorul nici acum nu şi-a revenit din extaz.

— Seminarul s-a amînat. Conspectez pentru mîine, că am început să uit. Vai, Marinică, dacă ai şti ce bine eram pregătită, nici nu-ţi imaginezi ! Am repetat în birou, chiar şi pe hol. Ştii bine că eu, cînd este vorba să mă mobilizez, nu precupeţesc nici un efort...

— Vai, mamă ! Se poate... ? Ştiu, cum să nu ştiu ? !

— Chiar aşa, Marinică ! Nu uita de bere, salam de Sibiu şi alune. Tovarăşul Condrea trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta şi n-aş vrea să-l dezamăgim ! Dacă ai şti cum a venit la mine şi m-a încurajat... Stătea în mînă cu caietul de notiţe şi eu vorbeam..., iar el urmărea cuvînt cu cuvînt...

Îi spun că voi lupta fără odihnă să procur merindele comandate, să nu-şi facă probleme ! Sacrificiul tovarăşului Condrea merită toată atenţia.

— M-ai liniştit, pa ! şi mă pupă entuziasmată pe calea undelor, ţocăind lipicios în receptor.

— Ce faci, spaima criminalilor ?

E locotenentul Sorescu. Îşi trînteşte servieta şi pălăria pe biroul meu, spune : „Uf, ce fericit eşti că prinzi criminalii cu stiloul", şi se vîră în maldărele de hîrtii, fără de care infractorii din sectorul său ar face reumatism poliarticular.

— Am auzit că te-a băgat şefu' într-o *pîine albă !* Ai fost blînd, da ? Sper că nu ţi-a trecut prin cap să prinzi pe vreunul cu mîţa-n sac ! M-am uitat atent prin birou, chiar şi-n coşul cu hîrtii. N-am văzut nimic ! Sau ţi-ai depus criminalii la CEC ? Nu cred : aş fi zărit libretul prins cu boldul pe rever !

— Ca de obicei, perspicace !

— Bravo, mă laudă. Sper, totuși, că ai prins... păgubașii. Nu ți-au scăpat ?

— Află că te înșeli, nici măcar păgubașii...

— Mă uluiești, omule ! Asta, da, școală mare. Ești plin de surprize, încep să te invidiez. Totu-i spre norocul meu : am invitat șapte-opt consumatori fruntași de la Didileaua. Și-au dat cîțiva pumni și s-au zgîriat cu cuțitele, fleacuri, treabă de mîntuială ! O, ce bine că pot folosi întreg biroul.

Pe coridor se aud voci, clienții locotenentului Sorescu glăsuiesc în contradictoriu, pe ton ponderat.

— Cheamă-i, nu mă deranjezi.

Îi fac o vizită de lucru șefului și-i prezint proaspăt, aburindă, recolta de hîrtii în cazul fantomă „Rodica Banu".

— Scapi repede de necazuri !

Sînt gata să-i raportez că așa-s eu norocos și că ursitorile mi-au prezis și bucurii, din cînd în cînd, dar astfel de mărturisiri se fac altor persoane decît șefilor.

— Locotenent Rujan, îmi spune pe un ton nu tocmai dulce, să știi că dosarul scîrțîie. N-aș zice că regizorul e din categoria celor dispuși să se țină de farse și, oricum, nu cu organele de miliție. Zici că ai amînat pe mîine ? Ei, bine, du-te, fiule, chiar acum, să efectuezi controlul medical ! Păi, eu te-am trimis acolo să faci doar aprecieri exterioare ? Ce ești tu ? Medic ? Chiar dacă ai fi, consultațiile nu au loc pe coridor, la șuetă. Știu că-i jenant, pentru ambele părți, dar altfel nu-ți aprob clasarea denunțului.

Îi explic amănunțit convingerile mele, îl citez pe Garrison ca pe clasici. Șeful, nimic ! Ce, Garrison îmi dă ordine ? Ce, s-a întors milităria pe dos ? Dăm un ordin și-l executăm aiurea ? Unde ne trezim ?

— Dar, încetează odată, tovarășe locotenent Rujan, cu mijlocul ei de viespe ! Vine mîine-poimîine un control și ce-i spui cînd îți verifică scriptele ? „Știți, tovarășe gradu cutare, bănuita nu avea emoții, a rîs indiferentă și am observat că era suplă precum un pai în paharul cu citronadă !"

Vedeți, deci, cum se pune problema ! Rodica Banu și doctorul Nicola aveau motive să mă compătimească.

Descind, pentru a doua oară, la domiciliul medicului. Individul de la colțul gardului a dispărut, Leonora mă în-

tîmpină *talap-talap*, ca un elefant, nu mai este zeloasă defel, ca un cîine obișnuit cu ai casei. Doctorul este tot calm, distins și politicos, dar, vai, nu-mi poate fi de folos : domnișoara Rodica Banu a plecat. Cînd ? A, da, de vreo oră...

— Știți unde locuiește ?

— Regret, nu ! La mine a venit împreună cu echipa. La drept vorbind, pe domnia sa n-am invitat-o eu, dar nici nu puteam să o refuz. Vă urez succes, tovarășe locotenent !

În sfîrșit, a sosit momentul să fiu trimis la plimbare.

— Au plecat împreună.

Încep cursele ! Mă returnez în birou și mă interesez unde o pot găsi pe Rodica Banu, însă aceasta rămîne o întrebare de o sută de puncte.

Cred că vă dați seama în ce situație mă aflu !

— Tu chiar vrei să prinzi criminalii ? mă tachinează locotenentul Sorescu. Ai milă, omule !

N-o uit nici pe nevastă-mea :

— Sufăr crîncen, mamă ! N-am găsit salam de Sibiu și alune. Da, ai dreptate, se găsesc la toate magazinele, dar n-am avut timp... Despre berică, să nu mai vorbim! Crede-mă, am transpirat căutînd altceva decît bere. Îmi pare rău... A venit tovarășul Condrea ? O, cît mă bucur ! Într-o oră sînt acasă ! Cel mult două. Mă cheamă frontul nevăzut, mamă, ce vrei ? ! Militez cu dîrzenie, iubito ! Păstrează-ți calmul !

Dau o fugă pînă la șantierul de creație. Pe platou. Adică, la îngrămădeala de cartoane, tinichele și vopsele ale decorurilor și blindatelor ce servesc realizării filmului „Pe urmele dușmanului". Aici, bate vîntul : forțele angajate în conflict au dispărut. Nu-i prezent decît un paznic. Are o poftă de vorbă, nebună ! Se ține de mine ca scaiul, povestindu-mi brambura despre importanța misiunii lui în a păstra intactă averea culturală a poporului contra hoților și chiar a „artiștilor ăstora care își vînd pînă și bocancii din picioare".

Vă închipuiți ce chef am să stau la taclale cu el !

„Las-că vorbim noi altă dată !", îmi zic și dispar acolo unde nu-i odihnă și stat pe tînjeală, ci numai trudă din zori pînă-n noapte : la Didileaua !

Pretext pentru un „îndreptar în sprijinul celor ce studiază și au de-a face cu blondele"

În „separeul intelectualilor" a fost amenajată masa pentru invitații șefului localului. Acolo se comite un prăpăd gastronomic de gradul opt pe scara Richter. Beau și mănîncă de parcă ar fi sfîrșitul lumii. În jurul invitaților mișună amar de clienți, ca la bîlciul Călărașilor: tractoriști, buldozeriști, operatori chimiști, mezelari, dactilografe, șoferi, muzicanți fără angajamente, casnice, copii, femei cu munca la domiciliu, excavatoriști, căruțași, gestionari și eu. Toți apreciem înnoirile produse prin reapariția mobilizatoare a Didinei : deși sîntem în plină vară, localul are ceva de bîlci. La animație se adaugă decorul cu ridichi, ceapă verde, spanac, usturoi și dovlecei atîrnați pe pereți.

„Nemții" și ceilalți — cei angajați în nimicirea dușmanului — împreună cu tehnicienii și „specialiștii" fără firmă sînt prezenți la masacrarea publică a caloriilor repartizate de direcția comercială. Fac față după cît le permite organismul și buzunarul fiecăruia, plus împrumuturile de rigoare, pe bază de gaj asupra obiectelor „de valoare din dotarea platoului de filmare". „Cineaștii" se dau în spectacol, vorbesc de sus, fac tot ce le stă în putință pentru a-i lăsa pe provinciali cu gura căscată. Ce vreți : dacă în București mulți bat bulevardele, în S. sînt „cineva". Slabi, pletoși, nerași, răcnesc emfatic, acoperind vacarmul.

La bar, ah ce trupă selectă ! Elita blondă a cinematografiei în deplasare face notă aparte : Alexandru Panait, „Al", cum i se mai spune, la braț cu o blondă cu cap mic și torsul mare. Suge ceva cu paiul dintr-o sondă, nu știu de unde procurată, că la Didileaua lipsesc astfel de articole. Și-o fi adus paharul cu el !

Mai încolo, George Cornea — „ialomițeanul" — împreună cu altă blondă, asistă la pălăvrăgeala lui Al Panait, semn că el plătește consumația și deci are dreptul să fie ascultat. Lunganul Al Panait, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni evazați și vestă din același material, o helancă

grena, cu mînecile suflecate, afișează o mutră de cow-boy plictisit de viață. Își sprijină mocasinii de apărătoarea barului, așa încît genunchii i se ridică mult peste marginea lui. Reține imaginea tălpilor mocasinilor : o droaie de cercuri concentrice, distribuite în jurul unui punct din mijlocul glencului. Marfă de import.

— I-am spus individului că-mi face greață și nu m-a crezut... Imprudenți pot fi uneori oamenii ! se minunează în admirația generală. I-am ars două scurte, stînga-dreapta (își filfîie demonstrativ mîinile prin aer, după ce abandonează teatral sonda pe tejghea), l-am pierdut pe copil...

— Ooo ! exclamă blonda cu cap mic și torsul mare.

Hotărît lucru, „echipa" trebuie să știe unde se află Rodica Banu. Sînt colegi, *luptă* împreună...

Îmi fac loc pe lîngă orchestră, urmărit de Didina care și-a reluat locul la microfon, povestind celor prezenți : „Uite-așa mă bate gîndu' / Să vînd boii și pămîntu'..."

Mă apropii din dreapta și-i explic lui Al Panait ce scrie pe legitimația mea de serviciu. Se răsucește la o sută optzeci de grade, cu scaun cu tot, își fixează înapoi coatele de tejghea, prezentîndu-mi o mască impertinentă, de cow-boy care tocmai a călcat în picioare vreo treizeci de ași în arta ciomăgelii, mă examinează plictisit, centimetru cu centimetru, strîmbă din nas și cască ostentativ, spre deliciul celorlalți.

— Ce spui că ești ? Locotenent ? Nu, serios, chiar ești locotenent ? Recunoaște că te ții de bancuri și te iert !

— Auzi, îl întorc, *noi, locotenenții,* trebuie să ne comportăm altfel ! Un *neamț,* și încă ofițer, nu stă cu șalele și coatele sprijinite de bar, pricepi ?

Observația îi atinge amorul propriu și-l determină să renunțe la poza de pînă atunci. Coboară afectat de pe scaun, reintrînd în rolul de locotenent german, care scrîșnește, urlă și mușcă, fiara-comandant de companie.

— Meine Herr... !

— O caut pe tovarășa Rodica Banu, colega dumitale...

Mutra i se crispează, arată cu adevărat a neamț ofensat. Ceva asemănător li se întîmplă și celorlalți.

— Rodica Banu ? De unde să știu eu ? Ce, o am în inventar ? Ai greșit adresa...

Copiii ăştia îndopaţi cu de toate, înţoliţi la fel şi plimbaţi cu maşina încă de pe vremea cînd frecventează grădiniţa, îmi provoacă o revoltă desăvîrşită. Atîta mitocănie şi teribilism zac în ei, cît în trei mahalale. Însă cu puştanii ăştia nu-i recomandat să ai de-a face, căci intră tăticii în rol şi te alegi cu o sumedenie de belele. Deşi, pînă la urmă, încrezuţi şi trăsniţi cum sînt, găsesc ei un stîlp în care să intre cu maşina.

Avînd simţul umorului, mă las deocamdată jignit şi insultat de neisprăvitul ăsta.

— Tovarăşe Panait, am crezut că mă puteţi ajuta într-o problemă de serviciu, nu am intervenit pentru interesele mele. Aproape că-mi pare rău...

— Bună seara !

O voce feminină, afectată, dar fermă, îmi atrage atenţia din direcţia orchestrei. Este a unei blonde cu ochi albaştri către verde, obsesivi, de hipnotizator.

— Al, ce se întîmplă aici ?

— Locotenentul ăsta îşi vîră nasul...

— Care locotenent ? Dumneavoastră ?

Mă recomand stereotip.

— Încîntată de cunoştinţă, tovarăşe locotenent. Marcela Panait ! Al v-a creat neplăceri ? Nu m-ar mira, i se întîmplă deseori.

— Neplăceri ! pufneşte hitleristul-cow-boy. Vine tovarăşul şi intră în sufletul meu. Eu vreau să mă distrez, să mă simt bine, plătesc, nu ? Şi, poftim, după o zi grea, de muncă încordată...

— Ai dreptate, Al, te-ai spetit !

Apoi, către mine :

— Tovarăşe locotenent, atragem atenţia ! Vă propun să mergem în altă parte şi să discutăm în linişte. Urmează-mă, Al ! De ei este nevoie? arată către George Cornea şi cele două blonde.

— Nu strică dacă sînt de faţă ! În fond, nu voiam să discut neapărat cu fratele dumneavoastră. Singur s-a angajat într-o dispută al cărei sens nu-l pricep. Dacă-mi răspundea la întrebare, acum nu mai eram împreună....

Pe faţa Marcelei Panait, chiar dacă dumneaei face eforturi să nu se deconspire, se citeşte nemulţumirea.

Ochiul unui judiciarist nu poate fi păcălit. Același ochi, ba — chiar amîndoi — se străduiesc să afle cine-i pricina supărării: eu sau lunganul Al Panait. O înțeleg destul de greu.

Blondele din categoria ei aparțin zodiei celei mai afurisite. Frumoase și dure, sînt perfide pînă la desăvîrșire în arta manevrării sforilor. Ursitoarele mi-au prezis astfel de blonde în autobiografie, cu mențiunea că, pînă la urmă, s-ar putea să am neplăceri din pricina lor. Nu voi pierde prilejul să vi-o descriu cu lux de amănunte pe Marcela ! Merită să le cunoașteți dacă țineți cu tot dinadinsul să nu vă dea de-a berbeleacul. Ascultați-mă ce vă spun, deși nu am diplomă în specialitatea *blonde*. Cînd voi ieși la pensie, mă bate gîndul să scriu un *Tratat de blondologie*, chiar dacă titlul nu mi se pare tocmai potrivit. Pînă atunci mă voi gîndi. Știu prea multe despre astfel de persoane, mi-am închinat prea mult din viață pentru cunoașterea lor și, zău, dacă nu v-aș împărtăși din experiența dobîndită, ar fi curată dovadă de egoism. Fiți pe pace, mă voi strădui să vă pregătesc, pentru a nu ajunge să le cunoașteți pe pielea dumneavoastră.

O părăsim pe Didina și ceilalți rezidenți ai localului, spre a continua convorbirea în holul bucătăriei. Marcela a reușit perfect să-și alunge umbra de neliniște. Își aprinde o țigară și ne domină cu privirea. Nu se sfiește să-mi zîmbească dulce, curtenitor, deși — știu precis — este numai o mască, adică se străduiește să se facă frate cu... mine ! Pînă cînd ? Rămîne de văzut.

— Vă ascultăm, tovarășe locotenent !

— Ce să-l ascultăm, pufnește hitleristul-cow-boy, ne deranjează, ne strică cheful...

— Încetează, Al ! Vă ascultăm, tovarășe locotenent !

— Uite că nu vreau, continuă Al Panait criza de demnitate. Mie nu-mi dă nimeni ordine.

Drept răspuns, Marcela îl tratează cu o palmă fulgerătoare, șfichiuitoare ca un bici bine întins. Perplexitate ! Al și blonda lui, Lili, nu-și cred ochilor și urechilor. Habar n-aveți cum arată, luat la palme, un individ fudul în ultimul hal ! Doar Marcela-i de un calm englezesc.

— Nu-ți permit ! țipă masculul ultragiat din Al Panait.

Vai ce s-a mai șifonat artistul mămițichii ! Bag de seamă că i-a cam picat prestigiul.

— Încetează, Al ! Vă ascultăm, tovarășe locotenent ! Insistentă și fermă. Dintr-un foarte important punct de vedere, îmi convine, deși — v-am avertizat — cu o astfel de blondă te afli permanent pe gheață subțire.

— Din grupul dumneavoastră face parte tovarășa Rodica Banu. În interesul serviciului, vreau să o găsesc. M-am gîndit că sînteți în măsură să mă ajutați. Normal, fiind colegi, cine altcineva mă poate îndruma mai bine ?

— Aveți dreptate ! Vă vom ajuta ! Al, te ocupi de asta : o găsești, din pămînt-din iarbă verde, pe Rodica Banu. Da ?

— Tu nu-mi dai ordine ! se agită, compromis.

— Al ! amenință scurt Marcela.

Fiara care urlă și scrîșnește nemțește tresare, de parcă se așteaptă la reluarea tratamentului de domolire a personalității.

— Noi am venit să ne distrăm ! intervine, cu voce afectată, Lili. Ne simțeam atît de bine pînă a sosit..., arată spre mine. Al are dreptate. E major...

— Dreptate am eu ! i se răspunde scurt, fără replică.

Marcela o fixează disprețuitor, parcă vrînd să-i replice : „Mai tacă-ți gura, proasto !"

— Dreptate am eu ! reia autoritar. Faceți cum v-am spus ! După ce o găsiți, veniți și-l anunțați pe tovarășul locotenent. Da ? Noi rămînem aici. Sper că nu plecați ! mi se adresează. Perfect, tovarășul locotenent așteaptă vești bune. Pa, copii !

Mă ia la braț, atît de aproape încît, blondele mele dragi — așa, uns cu toate alifiile și specialist în blonde, cum mă pretind — mă emoționez binișor. Mă apucă o ameteală aiurea, greu de definit. Blondele din categoria Marcelei au mai multe coaste de drac decît se află în mod curent în dotarea unei femei. Va trebui să studiez mai profund fenomenul.

— Sînt copii buni, mi se confesează, însă, ca toți copiii, exagerează. Și-au intrat prea convingător în rolurile din

film și sar calul, uită că dincolo de platou ești obligat să te comporți firesc, așa cum procedează toți semenii noștri. La ce masă stați ?

Îi povestesc prudent că nu m-am hotărît unde voi rămîne pînă i se întorc emisarii, însă nădăjduiesc să găsesc un loc printre pionierii detașamentului de la șantiere. Era invitată de o personalitate culturală locală. O conduc pînă la masa acestuia, frisonat de-a binelea (eu, firește), după care primesc asigurări de sprijin în orice împrejurare. Ceea ce, să recunoaștem, nu-i rău. Avem nevoie, blondelor !

Locul meu lipsește din schema localului. Îmi vine în întîmpinare barmanul Tache Popescu, recent liberat din penitenciar, trecîndu-și, din mers, degetele prin părul năclăit cu ulei.

— Ce poftește, domnu' șef ? Ce ordine are ? Un scaun ? Se face ! Vine ! Poftiți !

O mobilizează pe Leonora (își isprăvise misiunea la sindrofia de la domiciliul doctorului Nicola), sfătuind-o prin aceleași comenzi scurte, alcătuite din cel mult două cuvinte. Blonda Leonora, după cum v-am prezentat-o, bănuiți, se mișcă blînd, cu viteza unui melc stors de vlagă. Mare minune dacă nu o apucă somnul pînă reușește să-și îndeplinească însărcinarea. Deci, voi aștepta din belșug.

Didina mă prinde-n colimator și se dezlănțuie :

„Mă dusei la mănăstire ! Dang-dinga-danga / Ca să fac mărturisire / Dang-dinga-danga / În umbra icoanelor / Dang-dinga-danga / De dorul cucoanelor / Dang-dinga-danga..."

Pînă una-alta o sun pe nevastă-mea :

— Mamă, sînt distrus ! Nu găsesc salam de Sibiu, crede-mă. Bere, nimic ! Despre alune să nu mai vorbim... Da, mamă, a închis la magazine. Cum ? Încă nu s-a terminat programul ? Ei, fir-ar al naibii, știi că ai dreptate ?

— Marinică, mă nenorocești ! Abia așteptam...

— Gata, mamă ! Într-o oră..., gata ! Așa-i pe frontul nevăzut, ce vrei ? Nu-ți face probleme, să-i potolesc niței pe nenorociții ăștia de criminali și alerg fără zăbavă la pieptul tău. Te pup, mamă. Nu uita forțele și relațiile de producție...

Altă alarmă falsă

După nereușita din timpul dimineții, am chef de orice, numai de șuetă nu. Spuneți, dumneavoastră, nu am dreptate ? Regizorul aruncă bolovanul și lupt din răsputeri să-l scot din baltă... Afurisite ursitori am mai avut ! Este ceva care-mi alunecă printre degete ca un pește ! Nasul meu de polițist, dus pe la biserica infractorilor, presimte că ceva nu-i în regulă ! Aș putea să aduc o mie de argumente, dar le las numai în grija mea, nu are rost să vă amestec și pe dumneavoastră. Oricum, plutește primejdia în aer, blondelor !

Ei bine, în aceste clipe nu mă pot bucura din plin de binemeritata singurătate a unui detectiv cu sistemul nervos antrenat să suporte toate mizeriile lumii. Da, am fost obligat să mă antrenez pentru a rezista oricărei împrejurări imprevizibile, inclusiv a unei întîlniri cu o persoană de sex feminin, prezentă și altă dată în biografia mea profesională : la masa mea se așază o tovarășă de vreo șapte decenii, cunoscută în S. sub numele de *Miss Europa*, pe care — după buletinul de identitate — ne vom mulțumi să o amintim... tovarășa Tanța Moraru. *Doamna Moraru*, după cum pretinde posesoarea merituoasă a unei locuințe închiriată de turiști, prin O.J.T., a avut și continuă să aibă prilejul de a fi un jurnal ambulant al orașului, depășit doar de cel al binecunoscutului local Didileaua. De cînd am venit în județ, atît doamna Moraru cît și Didileaua s-au prins strașnic de destinul meu.

Mă abordează *franș* :

— Aici nu se bea nimic ?

— Ba da, coniac milițienesc !

Ceea ce este absolut exact.

— Ceai ? pufnește nemulțumită ; apoi, către barmanul Tache Popescu : Tache, pentru mine vreau o băutură bărbătească..., un coniac cinci stele, dom'le ! E bine aici, s-a încălzit casa !

Didina se repede curajos în contemporani — constructori, neveste, turiști și alte persoane fără profesie : „Ce-am iubit pe lume este / Calul, pușca și nevasta." Nu precizează a cui nevastă.

După ce pronunță un sănătos „hoooo !", doamna Moraru trîntește paharul gol pe masă și mi se adresează pe un ton de geambaș cu experiență :

— Dom'le, simt că stai degeaba. Arzi gazul de pomană. Pe mine nu mă păcălești.

Te pomenești că vrea să-mi găsească de lucru !

— Vrei să încheiem amîndoi o afacere ?

— Nu mă pricep la afaceri.

— Găsim ceva pe puterea ta.

— Adică ?

— Păi, la ce... instituție lucrezi ?

— Știți foarte bine.

— Ei, frate, păi vezi ? Lucrezi la miliție ? Lucrezi ! La *criminali și morți ?* Sigur că da. Asta-i !

După cum v-am informat, ursitorile mi-au prezis evenimente dintre cele mai misterioase. Cu prudența cea mai curată, îmi aplec urechea la vorbele doamnei Moraru.

— Dom'le, îmi spune, tu îți ții gura, nu spui un cuvînt despre ce, cine, unde, cînd și cum..., în schimb, eu îți dau un...

— ...mort !

— Ei, vezi că știi ? Da, dom'le, îți dau un mort. Nounouț ! Proaspăt, frumos și îmbrăcat gata. Ei, ce zici ?

Brrr ! Mă ia cu frig, blondelor ! Mă frec la ochi, să fiu sigur că nu-i aievea. Auziți dumneavoastră, ce „afaceri" se pot încheia la Didileaua ? ! Să nu-ți crezi urechilor.

O presimțire sumbră mă cuprinde temeinic ! Am sentimentul că evenimentele se derulează mult prea rapid, iar eu m-am transformat într-un puc blocat la mantinelă. Să vedeți în ce belea intrăm !

— Mortu-i de sex feminin ?

— Aproape că-mi vine să cred că știi despre ce-i vorba ?

Țineți-vă bine, blondelor !

— ...și se numește Rodica Banu ?

Doamna Moraru se face străvezie.

— Daaaa..., reușește să pronunțe uimită. De unde știi ?

— De la... „cooperativa" unde lucrez.

— Ascultă, dom'le ! Ai promis că nu faci zarvă, trebuie să te ții de cuvînt. Așa-i corect.

Așadar, locotenent Rujan, la doctorul Nicola a fost o dulce uvertură... Vine allegro și andante, fiule ! Cu alămurile fanfarei ! Să vezi muzică și dans !

— Unde se găsește ?

— Dom'le, rămînem înțeleși ! Nimeni nu trebuie să afle, sezonul e-n plin și turiștii mișună ca lăcustele. Dacă se răspîndește zvonul că la mine în casă a murit cineva, adio chiriași ! S-a făcut ?

— Fie !

Îi dau de înțeles barmanului că am de gînd să mă fac nevăzut. Deci, a venit momentul să ne facă „nota". Eu achit, integral, consumația, doamna Moraru simțindu-se a fi invitatul meu. Plătim, plătim, blondelor !

Acum, să recunoaștem deschis, la orice m-aș fi așteptat, numai la „afaceri" cu morți — nu. Bine că doamna Moraru nu a pus condiții mai grele. Închipuiți-vă ce dificultăți aș fi întîmpinat dacă mi-l vindea la gram, ca pe sfintele moaște. Îl cumpăram, blondelor, pe banii mei : serviciul financiar nu mi-ar fi decontat nici un leu, articolul „cadavre" nefiind prevăzut la alocații bugetare.

— Păi, să mergem ! Nici nu bănuiți cît sînt de obosită ! Mor de somn, domnule locotenent ! Vă rog să nu mă țineți mult timp cu casa deranjată, că mîine mă scol cu noaptea-n cap să fac piața. Nu suport căldura, dom'le.

Parcă presimțind legămîntul meu cu doamna Moraru, Didina cobește din adîncul plămînilor : „Plîngeți, frați ! Plîngeți surori." Mă tem că în localul ăsta voi cădea în păcatul nedialectic al superstiției. Afurisite ursitori am avut, blondele mele dragi !

Dacă altor persoane, calificate în prinderea criminalilor, le-ar trece prin cap să o zbughească spre locul faptei, încărcînd pistolul din mers, eventual ambalînd sirenele mașinii, inclusiv luminînd din lampa girofar, ei, bine, dacă alte persoane își lansează, zbîrnîind, mijloacele de locomoție spre locul crimei, aflați că eu mă grăbesc încet. Disciplinat, respect ad litteram articolele, paragrafele, aliniatele din lege, și purced la informarea telefonică a șefului, solicitîndu-i prezența locotenentului Dodea și pe cea a sergentului-major Diaconu. Martori, nu ! Găsim pe stradă, berechet : tovarășa (doamna) Moraru, chiar dacă mi-a solicitat maximum de discreție, a avut grijă să-și in-

formeze, tot *discret*, concetățenii : „La mine în locuință se găsește un mort nou-nouț, proaspăt, dar să nu spuneți la nimeni, e secret mare !"

Cînd îl sun pe Garrison, mă trezesc cu un torent de argumente ce pot stîrni, justificat, neplăcutele suspiciuni :

— Ai reușit să găsești, cu adevărat, un mort în carne și oase ? Ești sigur că-i Rodica Banu ?

— O, de cîte lucruri putem fi siguri în viață ? De la naștere, pînă-n ultima clipă, ne paște nesiguranța. Speranța contează.

— Eu îmi doresc ceva precis : ești sigur că-i adevărat ?

— Da sau ba, indiferent ce se întîmplă îți promit că împărțim frățește...

— Mersi ! Ești tulburător de amabil. Dacă încurcăm iar borcanele, știi cine ia sancțiuni ?

Vai, cum să nu știu ? !

La fața locului, cu deosebit respect, cei prezenți se avertizează reciproc, îmbrîncindu-se cu coatele, așa cum le șade frumos unor curioși model :

— Faceți loc, să treacă organili !

Casa tovarășei (doamnei) Moraru, cunoscută și arhicunoscută de turiștii și localnicii care-și găseau aici refugiu temporar, avea o cameră înregistrată la O.J.T. În ea se intra și se ieșea, contra cost, cu acte în regulă. Uite, s-a întîmplat să se iasă și pe targă, cu picioarele înainte, direcția... morga !

Pășim pe aleea ce străbate curtea de-a lungul, mergînd întins către camera cu pricina, precum caii după drum lung. O pot găsi cu ochii închiși... Intrăm în dreapta, în hol, apoi — înainte, ne așteaptă ușa camerei.

Dodea, transpirat, tîrînd după sine trusa criminalistică și aparatele, se strecoară în față. Conform procedurii, primul pas pe terenul minat al enigmei îl face criminalistul.

— Bătrîne, așteptați să vă dau eu permisiunea !

Doamne ferește, procedura-i procedură : întîi criminaliștii și, după acea, restul lumii. La noi, nu-i ca-n tot soiul de filme și cărți, să vîjîi cu pistolul în stînga și în dreapta. Stăm cuminți, așteptăm permisiunea locotenentului Dodea. Ne informează că a găsit amprente pe clanță și pe broasca ușii...

Tovarășa (doamna) Moraru ne avertizează că ar fi bine să grăbim „afacerea", dumneaei vrea să se culce. Noi nu am pătruns încă la locul faptei și, gata, a apucat-o somnul. Bravo !

Dodea intră în cameră, cu precauțiunile de rigoare, pentru a nu distruge eventualele urme, aprinde lumina, lăsîndu-ne la vedere doar spatele încrucișat de curelele aparatelor.

— Bătrîne, am o nedumerire ! aud vocea lui Dodea.

— Mai concret !

— Mortul este mamifer, pasăre, reptilă, batracian, pește, insectă sau microb ?

— Mamifer, colega ! Un mamifer superior organizat, de sex feminin..., are buletin de identitate și legitimație de studentă...

— Vizibil sau invizibil ?

— Cine ? Mortul ? îmi ies din pepeni. Ai chef de glume ? Nu pricep ! Adică, de ce *vizibil sau invizibil* ?

— Caută-l tu !

— Bă-bă-bătrîne ! încep să mă bîlbîi cuprins de presimțiri sumbre. Bă-bă-bătrîne, vrei să spui că nu...

— Da ! Vreau să spun că aici nu-i nici un mort. Liniște și pace. „O dulce, caldă adiere / Se zbate-n frunzele din duzi. / Cu gîndurile la altul, iubito, / Tu nu mă vezi și nu m-auzi !" Ce părere ai ?

— Nu respecți rima, măsura și ritmul !

— Bătrîne, nu sîntem la cenaclu, mă refeream la motivul prezenței noastre aici. Cred că tovarășa Moraru poate să meargă la culcare, iar noi să-i urmăm exemplul.

— Știi cine încasează sancțiunile ? îmi șoptește încurajator procurorul Garrison.

— Cum naiba să nu știu !

— Ați terminat ?

De pe scara ce duce la mansardă, Tanța Moraru ne trîntește un mănunchi de fulgere. Tot ea ! Sînt momente cînd, oricît ai fi de tare, încep să-ți cedeze nervii. Într-o singură zi, să te alegi cu două splendide rateuri profesionale ! Cînd mă gîndesc ce mă așteaptă..., mă trec nădușelile.

— Unde-i mortul ? altceva nu reușesc să articulez.

— Care mort ?

— Pentru care am venit aici !

— Păi..., păi, ce ? V-am spus eu că aici este un mort ? Poate vă amuză, dar eu simt că leşin. Nu-mi mai rămîne decît să duc mîna la inimă şi să aştept primul ajutor.

— Tovarăşă Moraru...

— Doamna Moraru ! mă corectează prompt.

— Tovarăşă, doamnă, sau ce sînteţi dumneavoastră... Aţi spus că aveţi un cadavru în casă...

— Da, am !

— Unde este ?

— Acolo ! arată spre camera turiştilor.

— Mort — ba, cadavru — da ! Cum vine asta ?

— Păi nu este mort !

— Dar cum este ?

— Este *moartă !*

Auziţi pentru ce ne pierdem vremea. Dacă n-ar fi sobră şi i-ar lipsi trei sferturi din vîrsta pe care o are-n buletin, aş zice că-i arde de glumă, deşi, să vorbim sincer, cu asemenea treburi nu se glumeşte.

— Nu, aici nu-i nici un mort.

— Păi, eu ce să mai zic ? Dacă nu-i, nu-i !

O iau cu binişorul :

— Tovarăşa..., doamna Moraru, aţi văzut, aţi auzit ? De unde ştiţi... ?

— Dom'le, eu am văzut cum v-am spus. Era femeia aia..., moartă în pat, îmbrăcată gata ! Eu mă grăbesc, îmi este somn ! Dacă aveţi hîrtii de semnat, mă căutaţi mîine. Noapte bună !

În asemenea împrejurări, te apucă un foarte sănătos dor de ducă.

— Bătrîne, ce facem ?

Spuneţi şi dumneavoastră ce să mai răspunzi într-o astfel de situaţie, blondelor, puneţi-vă-n locul meu !

— Căutaţi peste tot, vă dau voie, şi-mi spuneţi şi mie unde aţi găsit-o !

Ca să vezi ce şef zace în tovarăşa-doamna Moraru.

— Rămîneţi pe loc !

Garrison mă trage deoparte şi-mi povesteşte cu un calm pe sfîrşite :

— Tu, probabil, ai păcate de ispăşit, de-aia îţi merge alandala. Eu, însă, mă ştiu fără pată : am respectat toate

cele lumești, nu pricep de ce să mergem cot la cot dintr-o farsă în alta. Poate te amuză, dar sancțiunile știi cine le încasează...

Desigur, problema îmi este foarte cunoscută.

— Omule, anunță-mă numai cînd este ceva serios și precis. La revedere !

Își aranjează cravata și gulerul cămășii, apoi dispare copleșit de gînduri îndoliate.

— Dodea, amînăm verificarea amănunțită a camerei. Să vină un cîine de urmărire.

— Poate-ți găsește el și victima, și criminalul.

— N-am eu norocu-ăla !

În așteptarea mamiferului, pătrund în amintirile proprietăresei.

— Fătuca s-a mutat aici de două zile. Zicea că a stat la o vilă cu artiștii de la filmări. Apoi, că a avut cameră cu chirie în Fața Crivății... Fata, *subțirică*, nu poate locui oriunde și s-a hotărît să ocupe camera asta.

— Tovarășa Moraru...

— Doamna Moraru ! mă corectează consecvent.

— Doamna Moraru, vă rog să-mi prezentați documentele de înregistrare a chiriașei.

La care face o figură din cale-afară de afectată.

— Vai, domnule locotenent, e *lipsă de penurie*. Acum, pe vremea asta, pe praful ăsta, vreți acte ? Îmi pare rău. Păi, știți cît este impozitul ?

— Ați comis o ilegalitate...

— Legal, nelegal, noi ne-am vorbit, îmi atrage atenția.

— Perfect ! Unde-i victima ?

— Căutați !

Cerule, de ce nu cazi peste mine ? ! Alerg de azi-dimineață, precum calul în arie, și, poftim, de ce recompensă am parte !

— Tovarășa, pardon, doamna Moraru, sînteți sigură că aici a fost cazată Rodica Banu ? Ați văzut-o, ați auzit-o, ați pipăit-o ? De unde știți că a decedat ? Cum ați ajuns la această concluzie ?

Rămîne blocată. Adevăru-i că nu poate proba afirmațiile și se află în situația de a i se pune la îndoială discernămîntul. Începe neliniștită :

— Păi, este simplu. De văzut, am văzut-o cînd i-am închiriat camera. Vorbea, se mișca, ce mai, era vie. Azi, către seară, i-am adus apă caldă, că mi-a spus de dimineață : „La ora opt seara să-mi aduci apă caldă". Eu zic : „Fato, iaca ți-am adus apă", da' ea nu zice nimic. Eu zic : „Hai, fato, scoală-te, că se răcește și am consumat butelia de pomană !", și dau s-o iau de mînă, da' ea — nimic. Era țeapănă. Rece... sloi ! Zic : „Fato, tu ești moartă ?" Da' ea nu zice nimic. „Hai, fato, nu te încăpățîna — zic — spune serios, ești vie sau moartă ?" Ea, nimic ! „Treaba ta — zic — poți să taci cît pofțești, da' eu am să spun că ești moartă și te privește dacă m-ai păcălit, tu răspunzi, că eu nu mă sperii de nimic !" Asta-i ! Eu cred că m-am purtat corect..., i-am vorbit politicos. Ce mai, am respectat dispozițiile O.J.T.-ului.

Ei, ce părere aveți ? De obicei, pricep destul de repede. De data asta rămîn fără concluzii certe. Hotărît lucru, ursitorile au fost teribil de sucite cu mine, sau, poate, așa cum aprecia Garrison, ispășesc naiba știe ce păcate.

Pentru ca bucuria să fie desăvîrșită, Diaconu mă anunță că nu poate fi adus cîinele de urmărire, fiind plecat în altă parte a județului, la cercetarea unui furt, pe cîmp, la o fermă. N-au telefon și, deci, nu-i posibil să-i anunțe pe însoțitori. Abia mîine dimineață vom putea beneficia de serviciile lui.

Îl *sun* și pe șef ca să mă „laud" cît de teribil mă descurc, dar nu-l găsesc nici la serviciu, nici acasă. Este *între !*

Drept pentru care sigilăm frumușel camera de oaspeți din locuința cu pricina : dacă-i vorba de crimă, reluăm cercetarea ; dacă nu, ne vedem de ale noastre, că avem destule pe cap. Las la vatră restul echipei și purced la inspectorat, via Didileaua. Pentru că, în hățișul greu de pătruns al stării infracționale din urbe, Didileaua rămîne un punct obligatoriu de trecere. Pe bună dreptate. De pildă, la cazul în speță, colegii *dispărutei* (rețineți cum îi spunem deocamdată) au chefuit și vor mai chefui după ce se vor întoarce din misiunea de căutare a Rodicăi Banu.

Aflați că ursitorile au fost, cu adevărat, ciufute în ceea ce mă privește : Al Panait și compania lipsesc. Blonda Marcela Panait mă întîmpină cu zîmbetu-i comercial :

— Regret, tovarășe locotenent, nu au dat nici un semn de viață. De îndată ce am vreo veste, vă anunț la inspectorat. Sînteți amabil să-mi spuneți numărul de telefon ?

Cum nu ! Îl notez imediat, alături îl trec și pe cel de acasă, cu mențiunea să se recomande de îndată, dacă răspunde nevastă-mea. Știți dumneavoastră cum sînt femeile.

Acest al doilea număr îl formez de la telefonul localului.

— Te sărut, mamă ! Lupt, mamă, lupt din greu, ce vrei, așa-i pe frontul nevăzut, mișună criminalii, mamă. Sigur că da, într-o oră sînt acasă, mamă ! Cel mult două, pe cuvînt ! Ține-i companie tovarășului Condrea, mamă, dacă sosește înaintea mea, explică-i și tu cum e cu lupta antiinfracțională, mai discutați și voi, nu stați degeaba ! Pa, mamă ! Nu, n-am găsit alune, nici berică... Nu mă las, mamă, caut, caut, mamă, și salam de Sibiu, bineînțeleș. Nu mă las, pe cuvînt. Pa, pa ! Fii liniștită, mamă !

Aș, trăsnește-n receptor precum uraganul Penelopa : că tovarășul Condrea, de la cadre, așteaptă de la prînz invitația, să fiu eu sănătos, să mă lupt cu criminalii pînă m-o apuca nădușeala, că tovarășul Condrea o să se supere. Asta nu înseamnă că eu am voie să mă întorc fără alune, berică și salam de Sibiu.

— Doamne ferește, mamă ! Cum o să vin cu mîna goală ? Caut, caut, nu mă las, este țelul meu...

La inspectorat mă așteaptă șeful. Ca un subordonat conștiincios și disciplinat, îi relatez amănunțit noile peripeții. Firește, nu dau vina pe ursitori, șefii nu admit așa ceva, doresc justificări obiective, blondele mele dragi !

— Fiule, plutim în ceață !

Parcă eu nu știu ? !

Încurcăturile din noul caz îl pun în dilemă. Își freacă mustața și-mi spune să mă duc acasă : a trimis după cîinele de urmărire, nu are rost să continuăm pînă nu sosește. Riscăm să mergem la întîmplare și să stricăm, fără să ne dăm seama, urmele. În plus, dacă ne gîndim atent — la ora asta — Rodica Banu poate fi, bine mersi, în brațele unui crai contemporan, bea, mănîncă, dansează, iar noi ne dăm duhul de dorul ei. S-a mai întîmplat. Pînă nu aflăm ceva precis...

— Să faci un raport scris cu toate cele petrecute. Știi tu de ce ! Nu-mi cere explicații !

— Cum mai e viața ta, spaima criminalilor ? mă abordează jovial locotenentul Sorescu. Nu te lași ?

— Nici gînd !

— Bătrîne, cînd prinzi un criminal mi-l arăți și mie, da ? Mor de curiozitate. Apropo, ai prins păgubașii ?

— Nici gînd.

O sun iar pe nevastă-mea :

— Mamă, fii pe pace, într-o oră sînt acasă. Cel mult două ! Lupt, mamă, lupt ! Cum stai cu forțele de producție ? Bine, mamă, fii pe pace !

Pun punct raportului, mai schimb cîteva vorbe cu Sorescu. Băiat bun, colegul meu mă compătimește mai în serios, mai în glumă. Se oferă el victimă sau infractor, cum îmi convine, numai să mă știe cu dosarul la adăpost de necazuri.

De la Didileaua, vești fără speranță : s-a încheiat programul, consumatorii se tîrăsc spre casele lor, fiecare cum îl ajută picioarele. Marcela Panait a plecat...

Zic : „așa mi-a fost scris" și pornesc spre casă. Noapte bună, blondelor !

La sînul familiei

Vreți să știți cum își încheie un brav detectiv o zi de muncă ? Aflați că aceleași chinuri, suportate anterior, se continuă pînă în clipa cînd, staționat în așternut, îi umblă Ene pe la gene. Trecem la ordinea de zi, pentru că „ordinea de noapte" nu există ca noțiune acceptată. Sînt întîmpinat cordial de propria-mi nevastă și de tovarășul Condrea de la cadre, abia sosit. Mă așteptau în chip de Moș Gerilă : silueta servietei prevestește că nu

am acolo decît procese verbale. Or, documentele astea nu țin de foame și nu provoacă bună dispoziție.

— O, mamă ! Nici nu știi cît m-am luptat ! Pe cuvînt ! Plînge inima-n mine, n-am găsit berică, alune și salam de Sibiu... Habar n-ai cît suflet am pus !

Și fac o mutricică dintre cele mai disperate. Ridic mîinile spre tavan, să priceapă că acesta-i crudul și purul adevăr.

— Ei, nu-i nimic ! În definitiv, este bun și coniacul ! mă scoate din încurcătură tovarășul Condrea, meșterind gospodărește în preajma unei tăvi pline cu pahare.

Intervenția lui mă salvează binișor și, după ce mă mai dezvinovățesc o dată, tot el spune că, la urma urmei, șunca de Praga este chiar foarte bună. Să știți că are dreptate tovarășul Condrea. De acest mare adevăr se convinge pînă și nevastă-mea.

Oaspetele nostru drag, un harnic inspector de cadre, cum v-am spus anterior, este un fel de consătean de-al nevesti-mii. În calitatea conferită de statul de funcțiuni, militează pentru recrutarea celor mai destoinici angajați, ce vor da strălucire realizărilor unui viitor șantier. Este un tip scund, negricios, cu o ceafă de taur, atît de lată, încît dă impresia că-i lipsește gîtul. Părul, tuns regulamentar la tîmple, i se înalță deasupra capului într-o movilă creață, cu moț coborît pe frunte, pînă la rădăcina nasului. Îmbrăcat într-un costum de tergal gri, poartă cămașa cu gulerul scos peste reverele hainei. Îmi pisează nervii pînă la exasperare cu dibăcia lui profesională în a răscoli biografia noilor angajați. Lui nu-i scapă nimic. Vocea-i tună, de se aude pînă-n stradă, cred că vecinii au înghețat de spaimă : tot timpul strecoară expresii amenințătoare la adresa dușmanilor de clasă și a rămășițelor din trecut, dornice să-l păcălească.

După harababura din timpul zilei, m-a cuprins un pui de oboseală. S-ar elimina cu un nani, însă prilejul nu mi se oferă imediat. Nu am încotro și mă las terorizat de nevastă-mea și de tovarășul Condrea.

— Vai, Marinică, de-ai ști cît m-am pregătit. Vai de-ai ști cum am învățat, ca pe apă, relațiile și forțele de producție.

— Şi punerea lor de acord ! o ajută tovarăşul Condrea scuturînd năprasnic din cap.

— Mă bucur, mamă, zău mă bucur !

— Fii atent, Marinică : „Forţele de producţie sînt o latură a modului de producţie, constituită din uneltele de producţie, cu ajutorul cărora se produc bunurile materiale, şi din oamenii care pun în mişcare uneltele şi produc bunuri, datorită unei anumite experienţe şi unei deprinderi de a munci.“ Ei, ce zici ? Îţi place ? Ai văzut că ştiu să vorbesc fără să mă uit în caiet ?

Amîndoi mă privesc triumfător, într-o atitudine de : „Ai văzut, dom'le ?“

— Bravo, mamă, eşti deşteaptă foc ! o laud înghiţind cu greu pîinea uscată şi şunca de Praga. Nu strica să faci o ciorbiţă, mă rog, o mîncare caldă.

— Vai, Marinică, numai la mîncare ţi-e gîndul. La hrana spirituală nu te gîndeşti, ce naiba ! Ia ascultă : „Relaţiile de producţie sînt relaţii care se stabilesc între oameni în procesul de producţie al bunurilor materiale. În relaţiile de producţie sînt cuprinse relaţiile de proprietate asupra mijloacelor de producţie, relaţiile reciproce dintre oameni (clase, grupuri sociale) în sistemul producţiei sociale în legătură cu schimbul lor de activităţi şi...“, ...ăă... ăăă... ăăăă !

Gata, a încurcat-o, m-aş fi mirat să ştie definiţia pînă la capăt !

— ...„şi relaţiile de repartiţie“, îi suflă tovarăşul Condrea, transpirat de emoţie.

— „Şi relaţiile de repartiţie !“, izbucneşte triumfător. Să ştii, Marinică, am uitat pentru moment. Îmi reamintesc imediat. Ei, ce părere ai ?

— Mamă, eşti foc de deşteaptă ! Ţi-am mai spus, ce naiba ? ! o laud, isprăvind şunca de Praga... În lipsă de altceva, atac un colţ de pîine, pentru a completa necesarul de calorii al unui organism gata de luptă pe frontul nevăzut. Minunat, mamă ! continui să molfăi pîine goală. Minunat ! Mă bucur din inimă, zău ! Sînt mîndru de tine, mamă !

— Tovarăşa Rujan, intervine inspectorul de cadre, are în faţă un viitor promiţător. Bine pregătită politic, o aş-

teaptă, cu siguranţă, afirmarea. Locuri în schemă avem berechet, a fi dactilografă nu-i pentru dînsa...

Mă scuz că nu bag coniacul în seamă : pot fi chemat la serviciu din clipă-n clipă, trebuie să fiu lucid, şi aşa mai departe.

Tovarăşul Condrea schimbă subiectul şi intră cu nădejde în „situaţia internaţională". Cu Vietnamul, zice el, se termină repede, americanii sînt la pămînt, marionetele lor de la Saigon, aşijderea. Să nu-mi fac griji, în curînd îi ia naiba ! Ai fi zis că tocmai s-a întors din Delta Mekongului. Deci puteam să dorm liniştit. Dă-i cu Organizaţia Naţiunilor Unite, pactele militare... Îmi vîjîiau prin cap redute, tancuri, bombardiere B 52, preşedinţi, primminiştri, miniştri de externe, secretari de stat... Ai fi crezut că tuturor le-a făcut verificări de cadre, să-i angajeze la şantier.

— Acum, atenţie, Geneva promite lucruri mari. Uite, de pildă, chestiunea cu dezarmarea, s-a făcut..., e ca şi făcută..., problemă de timp. În cîteva luni, gata, adio arme !... Chiar vă este somn ? Eu plec, mi-a făcut plăcere... Totuşi, dacă aveţi răbdare, mi-aş permite cîteva cuvinte despre băştinaşii din Amazonia !

— Da, poftiţi ! îl îndemn din politeţe, trîntindu-i, ca avertisment, o rafală de false sforăituri, cu capu-n piept... Vorbiţi, nu vă impacientaţi !

Mi-e somn de mor, blondelor !

Nevastă-mea se uita mustrător la mine. Hotărît lucru, sînt un urîcios şi n-am conversaţie !

— Ei, la revedere ! se hotărăşte, după ce schimbă guvernul în Marea Britanie. Să auzim de bine !

— Vă aşteptăm, tovarăşe Condrea ! explodează de entuziasm nevastă-mea ! Veniţi şi mîine ? ! Pînă atunci Marinică prinde criminalii. Vai, cît aştept să mai treacă o zi !

Mi se pare că a făcut unele referiri la evenimentul de duminică, nu cumva să pierd din vedere :

— Marinică, mai sînt cinci zile pînă la nuntă. Cu ce mă îmbrac ? Chiar aşa, cu ce mă îmbrac ?

— Mamă, zău, mă blochezi ! De unde vrei să ştiu ? Acum avem vreme de toalete ? Pe mine mă aşteaptă frontul nevăzut, pe tine — seminarul. Ai grijă de hrana spiri-

tuală, dă-le-ncolo de rochii și jupoane. Nu hainele contează, ci frumusețea sufletească. Ce naiba ?

Aproape leșinat de foame (mi se vîntură pîinea prin stomac fără odihnă, nu-și găsește locul, precum un șobolan în cursă), îmi îmbrac pijamaua și, direcția, patul.

Încă nu avem un caz „perfect" conturat

Să tot fie două noaptea cînd mă trezește energic nevasta. Sună telefonul de mama focului... Îmi vîră receptorul în preajma urechii, iar eu, din reflex, zic „da" !

— Să trăiți, a venit cîinele !

— Alo, ce cîine, oameni buni ?

Vreau să spun că am o buimăceală perfectă în cap și un arici voinic în stomac. Pricep, pînă la urmă, că-i sergentul-major Diaconu. E clar, intrăm în priză. L-a anunțat pe locotenentul Dodea să-și ia trusele, iar eu îl sun pe procurorul Garrison, în timp ce-mi trag straiele pe mine.

— Ești sigur ? încearcă prudent. A fost găsit, cu adevărat, un mort în carne și oase ?

— De unde vrei să știu ? îl încurajez. Speranța contează !

— Dacă încurcăm borcanele, știi cine ia sancțiuni !

— Ba bine că nu !

Nevasta mea dragă s-a trezit și s-a înfundat temeinic în lectură.

— Mamă, te rog din suflet..., sprijină-mă cu o cafea.

— O, Marinică, pufnește nemulțumită, vei ajunge un comod. Acum ți-ai găsit, ce dumnezeu ? Studiez, nu vezi ?

— Mamă, aseară știai lecția pe de rost...

— Vai, Marinică, m-am gîndit să-i fac o surpriză tovarășului examinator : învăț și despre conștiința și existența

socială. Ridic două degete și mă înscriu la cuvînt, spun tot ce reușesc să învăț pînă la ora opt. Nu, zău, Marinică, ce părere ai ? Așa-i că tovarășul se va bucura din inimă ?

Arunc un pumn de apă-n ibric în perspectiva unei cafele și trec la maltratarea unei cămăși pe care o calc direct pe covor, ca să nu-mi pierd vremea inutil pînă fierbe apa. Numai gulerul, manșetele și pieptul au norocul să fie călcate, altfel m-apucă prînzul acasă și nu-i recomandat pentru un detectiv hotărît să ajungă val-vîrtej pe baricada antiinfracționismului.

Cafeaua clocotește și inundă aragazul... Ce rămîne, împart cu nevastă-mea.

— Urîciosule, egoistule, numai tu vrei să fii lucid. Pa, Marinică, succes, dragule ! Dumnezeule, nu mi-ai spus... serios, Marinică, ce părere ai : se va bucura tovarășul examinator ? Hai, recunoaște !

— Fără îndoială, mamă ! Se va emoționa pînă la lacrimi.

În timp ce cobor în stradă, o aud strigînd duios :

— Marinică, te implor, gîndește-te cu ce mă îmbrac duminică. Nu uita să cumperi alune, salam de Sibiu și berică. Vine, iarăși, tovarășul Condrea.

Echipa noastră se regrupează în Fața Crivăii, la domiciliul tovarășei (doamnei) Moraru, toți somnoroși, răvășiți, cu părul vîlvoi, eu, Dodea, Garrison, Diaconu și un subofițer cu cîinele. Avem nevoie de doi martori. Îl trimitem pe Diaconu să caute prin împrejurimi : nu-i nici o greutate. Încă de la această oră s-au trezit... Urmează o misiune aproape imposibilă : deșteptarea proprietăresei. Pînă la urmă se rezolvă și asta, astfel încît reluăm cercetarea conform legii.

În camera rezervată turiștilor intră numai locotenentul Dodea și-i explică proprietăresei că dorește să ia un obiect de îmbrăcăminte al *dispărutei*, pentru *urma de miros* necesară cîinelui. Primim mîna de ajutor sub forma unei rochii, amușinată conștiincios de inteligentul patruped. O zbughește direct spre malul rîului, apoi ocolește spre dreapta, pe dig, pînă la restaurantul „Ciocănitoarea". De aici, cărarea de urme deviază spre nord, pe lîngă terasamentul căii ferate, ocolește orașul pe la vest și se afundă,

peste cîmp, spre Amara, în linie dreaptă, prin lanurile de grîu și soia.

În două locuri găsim urme de încălțăminte perfect întipărite în pămîntul moale din preajma Crivăii, lîngă oierie. Urmele au fost create de pantofi pentru femei și bărbați. Apreciem existența a patru persoane, angajate în realizarea lor. Cîteva prezintă un desen extrem de rar pentru modelele create de întreprinderile autohtone : cercuri concentrice, avînd în mijloc un punct. Știți unde am mai văzut noi așa ceva ? Ei, vedeți, ați ghicit : la scumpetea de Al Panait, blondelor ! Sigur că da : stătea flăcăul cu genunchii rezemați de marginea barului și-și compunea figura stil Al Capone. Îi destăinui acest lucru și lui Garrison, dar este — deocamdată — sceptic în privința finalității fructuoase a misiunii noastre.

Dacă noi ne plimbăm în marș forțat, ferindu-ne să tragem concluzii, locotenentul Dodea, în schimb, are de lucru cu fixarea și ridicarea urmelor. Ce vreți, criminaliștii trebuie să-și onoreze titlul, nu ?

Depășim oieria și ne apropiem de Amara. La marginea unui șanț facem o scurtă haltă : găsim o eșarfă de mătase. Vreți să o descriu ? Perfect : pe fond alb a fost imprimată, în zeci de exemplare, Capela Sixtină, dintr-o infinitate de liniuțe și puncte bleu. V-ați lămurit, sper. O eșarfă asemănătoare se afla la gîtul Rodicăi Banu, cînd am făcut cunoștință în casa închiriată de doctorul Nicola. Mi se pare că începem să ne încurcăm frumușel. Așa-i, blondelor ?

Nici asta nu-l impresionează prea mult pe Garrison.

— Pînă nu avem un caz perfect conturat, ne distrăm pe cont propriu, dar cu paralele statului, colega !

Pe undeva are dreptate ! Ba, dacă analizăm la rece, are dreptate din toate punctele de vedere. Este foarte posibil ca Rodica Banu s-o fi pierdut și, cînd o vom întîlni, să tresară plăcut impresionată : „O, ce drăguți sînteți ! Vă mulțumesc, unde ați găsit-o ? Lîngă un șanț, pe cîmp, spre Amara ? Este traseul nostru de la platou către vilă. Ah, așa sînt eu, pierd tot soiul de obiecte, mi se întîmplă des ! Nu am decît cuvinte de laudă pentru miliția noastră populară. Mi-ar fi părut rău să nu o mai găsesc ! Cum pot să vă mulțumesc ?"

Dodea își face în continuare meseria și ne urmează spre Amara, unde ajungem la revărsatul zorilor. Pentru cîțiva kilometri parcurși, ne-am mișcat destul de încet.

Cîinele de urmărire ne conduce la o vilă cu etaj, în apropierea Complexului balnear. Normal, sunăm, batem la uși... Dulăul se cațără pe ziduri mîrîind, el ar fi în stare să procedeze de o manieră spectaculoasă, nu ca noi, grijulii să nu încălcăm nici un aliniat din legi și alte acte normative.

După un timp, să tot fi trecut un sfert de oră, ne răspunde o voce feminină, fermă, delicată, solemnă și nițel iritată. Îmi pare cunoscută și, pînă mă voi convinge, aflați că seamănă cu a Marcelei. Am dreptate : apare în cadrul ușii, în carne, oase, piele, și, pe deasupra, un capot pînă la pămînt, încheiat însă numai la trei-patru nasturi. V-am promis că v-o descriu pe Marcela ? Toate la timpul lor !

— Dumneavoastră ? La ora asta ? Ce s-a întîmplat ? se interesează, observînd prezența echipei, inclusiv a dulăului. Poftiți, intrați !

Pare nițel sucită. Mult mai puțin decît ar trebui să fie o blondă din categoria ei. Ceva nu-i în regulă ! Ascultați-mă pe mine, v-am avertizat că sînt specialist în materie de blonde. Aflați că Marcela, în condiții normale de temperatură, umiditate și presiune atmosferică, nu s-ar fi sfiit să ne expedieze cu dulău cu tot.

O urmăm cuminți în holul vilei, mare cît salonul de la Didileaua, însă cu altă atmosferă și alt decor : o canapea, fotolii, două măsuțe „fantezia", ficuși, un havuz..., o sumedenie de obiecte microscopice și scumpe. Deci, ceva distins și reconfortant. Iar noi intraserăm și cu patrupedul... Se așază într-un fotoliu, încercînd să-și acopere genunchii ieșiți la iveală de sub capot, din pricina penuriei de nasturi. Efortul este mai mult din principiu, fără a convinge că o interesează în mod deosebit acoperirea lor. Își pune picior peste picior, într-o poziție în care, misogin de-ai fi, tot îți vine să privești în perspectivă.

— Marcela, îmi este teamă ! Vino !

Mă simt obligat să cred că-i vocea blondei cu cap mic și torsul mare ! Lili ! Aflați că nu mă înșel. Nu degeaba mă recomand eu ca specialist în sectorul blonde veritabile Își face apariția pe scările de la etaj, unduindu-și sfidător

corpul, în limitele unei pijamale efemere, cu pantalonii trei sferturi, ceea ce-i pune pregnant în evidență disproporția dintre dimensiuni. Exclamă un fel de „aaa", la vederea noastră, mai mult din pricina cîinelui (deși n-a băgat-o-n seamă), și încearcă, fără prea mult succes, să se întoarcă. Ochiul meu de expert îmi spune că blonda asta este stăpînită de o curiozitate vecină compromisului. Rămîne agățată de balustrada scării într-o poză de efect.

— Calmează-te, Lili ! Nu s-a întîmplat nimic ! Sîntem vizitate de cîțiva tovarăși cu sarcini deosebite, o adevărată onoare în pustietatea noastră.

Ce importanți sîntem !

— Luați loc !

Este deja foarte calmă. Aceeași stare de spirit încearcă să i-o transmită celeilalte, care continuă să se bîțîie aiurea pe marginea balustradei.

— Coboară sau pleacă în dormitor ! o repede Marcela. E prea sensibilă, ne explică. La vîrsta ei (să tot aibă vreo două decenii) este greu să o schimbi. Dar, vă rog, luați loc..., mă obligați să stau și eu în picioare.

Nu ne arde de așa ceva și-i explicăm, fără a intra în amănunte, că dorim să vorbim cu Al Panait.

— O, dar a plecat ! *Băieții* lipsesc. Al și George Cornea ne-au adus la vilă, apoi s-au dus să o caute pe Rodica. Fata asta se cam întrece cu gluma. De cînd a venit în S., umblă creanga, am impresia că și dumneavoastră vă creează greutăți.

— Oarecum ! recunosc. Dacă nu aveți nimic împotrivă, vrem să ne uităm puțin prin vilă. Pur și simplu „din curiozitate profesională". Tatăl dumneavoastră, am înțeles că ați venit împreună, se găsește aici ?

— O, nu ! Papa a fost invitat de către prietenii locali la o sindrofie. La nivelul său, vă dați seama...

Trebuie să pricepem, așadar, că tatăl este o persoană importantă și ar fi cazul să stăm în poziție de drepți cînd vorbim despre el.

— Am înțeles bine ? Voiți să faceți o percheziție ?

— Ceva asemănător ! confirm.

Desigur, vă așteptați să refuze, să facă tot soiul de gesturi menite să ne pună pe gînduri. Aș ! Rămîne absolut

neutră : nici veselă, nici supărată. Ne spune „poftiți", apoi se adresează blondei rămasă cu mîinile încleștate pe marginea balustradei :

— Draga mea, adu-mi colecția revistei „Moda" ! Calmează-te, cîinele nu-ți face nimic. Cît ești tu de curajoasă, numai frate-meu este în stare să te ia în seamă ! o complimentează supărată.

Apoi, blondele se afundă în fotoliile din hol, pregătite să studieze perspectivele vestimentației feminine. Dar nu le este dat să pătrundă temeinic în tainele pantalonilor, furourilor, bluzițelor.

— Prezența dumneavoastră în preajma echipei este absolut necesară ! le avertizează Garrison. Conform legii, trebuie să ne însoțiți în perioada cît lucrăm sub același acoperiș. Aveți ceva împotrivă ?... se oprește dînd de înțeles că, indiferent de părerea lor, invitația trebuie onorată.

Nu găsim nimic din ceea ce ar prezenta interes în descoperirea vreunui indiciu legat de existența terestră a Rodicăi. Camerele, două, plus holul, la parter, și patru, la etaj (pentru *fete, băieți,* Panait-senior), alta fără destinație specială, cuprind ceea ce-i necesar celor sosiți la odihnă. Într-una din ele, amenajată birou de lucru volant pentru *pater familias,* dotat cu un scaun, două fotolii, o măsuță și planiglobul, făcut sul, domnește o atmosferă sobră.

Scotocim sîrguincios prin casă, prin curte și anexe, iar în final, ajungem la concluzia că, dacă stăteam cuminți pe la casele noastre, măcar ne odihneam ca lumea. Dacă nu beneficiam de alarma falsă a doamnei Moraru, după cea a regizorului Nic Vasiliu, aveam motive să ne pară rău pentru atîta deranj ?

— Tovarășă Marcela, mă adresez ambelor blonde, vă rugăm să se scuzați, datoria...

Marcela este înțelegătoare. Chiar ne împărtășește părerile personale legate de partea ingrată a meseriei noastre : să nu ne facem griji, ne vom bucura, în continuare, de stima și considerația ei, plus promisiunea ajutorului concret, dacă este cazul.

Călătorului modern îi șade bine cu drumul spre serviciu. Drept care mergem într-o stație de autobuz și, cu sprijinul transportului în comun, ne returnăm la bază.

Știți ce ne așteaptă, blondelor ? Din nou hîrtiile și hîrtiuțele, dosarele și dosărelele cu declarații, adrese, rapoarte și procese-verbale. Criminalii se prind foarte greu cînd îi urmărești și cu stiloul.

O aventură nocturnă

Să tot fi fost ora nouă, terminasem de relatat, într-un raport detaliat, noul episod, și mă pregăteam să plec la Didileaua, unde mă aștepta Didina să-mi povestească „una tare" (chiar așa i-a comunicat ofițerul de serviciu „*am una tare* pentru dom'șef Rujan"), cînd am primit un telefon. Era nevastă-mea. Precipitată, foc !

— Marinică, ce naiba se întîmplă la voi ! De-ai ști de cînd te sun... Am o veste extraordinară...

Ce naiba s-o fi întîmplat ?

— Mamă, sper că nu-i nimic grav !

— Ghici ? !

— Mamă, te rog, cruță-mă, de azi-noapte, am prins un sac de criminali..., sînt frînt de oboseală, crede-mă. Ei?

— Am luat „foarte bine" la seminar, Marinică, iar tovarășul examinator m-a felicitat în fața colectivului. Așa-i că te bucuri, Marinică ?

— Enorm, mamă ! Vestea m-a remontat.

— Ah, dacă ai ști cum am vorbit ?!

Și începe să-mi turuie definițiile în receptor : relații, forțe, unelte, mînă de lucru, raporturi dialectice. Maica ta, locotenente, asta-ți trebuia acum ?! Salvați-mă, blondelor !

— Bravo, mamă, ți-am spus că ești deșteaptă !

Aș, n-o pot opri. Acum, dacă s-a dezlănțuit, face prăpăd. Între două respirații, îi spun la revedere și-mi reiau ultimele formalități în cazul dispariției Rodicăi Banu, așez hîrtiile în mapă și mă prezint la șef. Raportez totul și am

parte de cîteva ordine de principiu : să verific. La urma urmei ce aş putea face ? Atîta vreme cît nu am găsit-o pe Rodica Banu, posibilităţile de clasare sau reactivizare a cercetărilor rămîn nerealizabile.

Acum, chiar sînt hotărît să o vizitez pe Didina. Diaconu nu reuşeşte să facă legătura cu Didileaua.

— Imposibil, tovarăşe locotenent ! raportează abătut. A intrat o trăsnită pe fir şi ne-a blocat telefonul.

Verific de probă.

— Nu-i trăsnită, îi spun, e o „elevă". Povesteşte lecţia pregătită pentru azi. Fii pe pace, isprăveşte pînă la prînz.

La Didileaua, consumatorii de nădejde intraseră în program, degustînd produsele localului. Pe trotuar, grupuri de localnici bruni, aşezaţi pe vine, beau rachiu cu sticla.

Didina vocalizează, acompaniată doar de cei doi susţinători instrumentişti „Dar ştiu că vaaa veni-o ziiii / Cîîîînd noi doi ni-om iubiiii / Şi-o să fiuuu iar fericităăă / De tine neicîîî iubităăăă-î-î-î-î- !"

Se aşază la masa mea şi-mi deşartă un sac de peripeţii trăite în cursul nopţii. Totul a început înainte de închiderea programului : după plecarea *filmagiilor,* a sosit Radu Panait. Seniorul ! Bine „afumat", însă demn. A fixat-o cu privirea pe Didina şi a convins-o repede că arde de nerăbdare să o viziteze într-o chestiune foarte importantă.

Deşi putea să-i fie tată, Didina a făcut abstracţie de acest amănunt. Se călăuzea după principiul clasic: *Bărbaţii cu bani nu au vîrstă !*

— Bine ! a zis Didina. Dar nu plecăm împreună, că pe aici oamenii ie ai dracului şi pos' să te bage-n spital, nene. Ie mulţi care mă iubeşte şi dacă află că ai venit la mine, dau de lucru miliţiei un trimestru.

Panait-senior, o persoană cam la cincizeci de ani, scund, durduliu, miop (vedea numai ce-l interesa), a convenit să o aştepte în Faţa Crivăii, unde închiriase Didina o cameră de cînd devenise artistă şi sarcinile noi o obligau să-şi procure spaţiul necesar creării rolurilor.

Trecuse de miezul nopţii cînd şi-a făcut apariţia Didina, culegîndu-l grabnic de pe trotuar cu un „Mişcă-te repede, nene, pîn' nu te vede cineva". L-a tîrît într-o casă de paiantă, alcătuită din cîteva camere joase, aranjate de

o parte și de alta a unui hol întunecos, avînd podelele acoperite cu pagini smulse din ziare și reviste.

— Așa cum bine știți, a început Panait, ferm convins că se bucură de o largă notorietate în S. am sarcini de prim ordin într-un domeniu ce nu i se poate încredința oricui.

Păi, sigur că da : să știe Didina cu cine are de-a face !

În acest timp, scotea din servietă două sticle de coniac „Tomis", o bucată de salam de Sibiu, cîteva pachete de țigări „Kent", un furou și o brichetă cu gaz. Le aranja grijuliu pe măsuță, între el și Didina, grăbindu-se pentru a preîntîmpina un protest legat de prezența în buduoarul din chirpici al artistei. Argumentele cu etichete bine lipite, sclipitoare, aveau darul să-i ridice prestigiul în fața „domnișoarei".

— Am atribuții de seamă și o mulțime de angajați în subordine. Toți unu și unu, hotărîți să nu precupețească nici un efort pentru a-mi asculta dispozițiile...

„Praf o fac ! își zicea în gînd. Cu siguranță, copila se va emționa pînă la lacrimi !"

Didina se abținea cu greu să nu caște. Ea era obișnuită să i se spună *franș* : „Uite, soro, de ce am venit la tine !... Cît costă?" „Păi, atît !" „Bine, na !" Îi număra banii corect, pînă la ultimul leu, și... așa mai departe. Panait, însă, opera cu subtilități mult peste înțelegerea și răbdarea Didinei, obișnuită să fie mai operativă și fără prejudecăți, în astfel de împrejurări. Întrucît evenimentul intra în categoria „afaceri de după miezul nopții", nu-i trecuse prin cap că va avea parte de prelucrări la domiciliu.

— Furoul este pentru soția dumneavoastră, domnule Panait ?

— Tovarășe Panait ! a corectat-o ca ars. Vă rog să vă adresați cu tovarășe, chiar dacă... O, nu, furoul este pentru dumneavoastră, deși nu sînt sigur dacă vă..., adică, mă înțelegeți ce vreau să spun ?

— Am priceput, tovarășe Panait ! a scurtat Didina cursul alambicat al monologului steril. Mi se potrivește sau nu, mă privește ce fac cu el. Am eu grijă să se îmbrace altcineva cu el, dacă nu-i croit pe oasele mele.

Cu o mișcare dibace, a înfășurat *cadourile* în fața de masă, ca un bandit dintr-un western reușit. Panait a ră-

mas perplex, surprins de viteza cu care i-a zburat fața de masă de sub coate, laolaltă cu obiectele aduse de el.

A tușit încurcat, canalizînd discuția pe făgașul atît de drag lui :

— Tovarășa Didina, sub îndrumarea mea nemijlocită, personalul din subordine...

— Foarte bine faceți ! a fost de acord Didina, trăgîndu-și rochia peste cap, mișcare ce i-a antrenat prompt furoul. Dar acum este tîrziu, și sarcinile dumneavoastră sînt altele. Vă rog, faceți-vă comod..., mîine am o zi grea... Știți, *arta cere sacrificii !* l-a citat pe regizor.

Dar Panait se lansase prea harnic în discuție, pentru a renunța cu una cu două la pledoarie.

— Am asistat la filmări și sînt uluit cît talent aveți. Extraordinar, cu cîtă forță și convingere strigați „Blestemaților !" Formidabil, tovarășă Didina. Zău, dacă aș fi în locul dușmanilor, aș îngheța de spaimă.

A fost singura ocazie cînd o interesa discuția cu Panait-senior. Ochii i-au scăpărat de emoție și speranță.

— Nu vi se pare că vorbesc prea puțin ? Săptămîna trecută am jucat într-un film și am spus : „Bade, vino la pieptul meu !" Vă dați seama ce rol am avut ?! Acum, însă..., numai un singur cuvînt...

— Aveți dreptate ! a aprobat Panait, deschizînd o sticlă cu coniac, rămasă de rezervă în servietă, după *tranșarea afacerii*. Ați mai putea spune ceva..., cîteva cuvinte, acolo : „Ciinilor, nu veți trece nicicînd peste...", sau știu eu ce naiba altceva. Oricum, puteți spune ceva înflăcărat... Mă ascultați, tovarășă Didina ? Ei, da, trebuie spus ceva din inimă și de la obraz, să priceapă hitleriștii ăia nenorociți că nu le merge, că pe meleagurile de basm..., aveți pahare, tovarășă Didina ? O, nu vă deranjați, spuneți unde sînt, le caut eu..., pe dumneavoastră vă rog să vă faceți comodă... Ei, bine, așa trebuie să le spuneți hitleriștilor ! Sigur că da !

Didina a revenit relaxată din strînsoarea vestimentației în realitatea momentului. Panait a examinat preocupat decorul plăcut impresionat, și a turnat coniac în pahare : „Nu-i nimic dacă se risipește, aduce noroc !" Didina era nerăbdătoare. După ce a examinat-o superficial, și-a continuat dizertația !

— Ce scenarist ? Care scenarist ? Vorbesc eu cu regizorul..., adăugăm *noi*, facem rol serios. Nu vă neliniştiţi, gloria vă aşteaptă, tovarăşă Didina ! Noroc, vă urez succes !

Didina a pupat emoţionată marginea paharului, ferindu-se să nu-şi stropească pieptul, însă Panait l-a săltat voinicește :

— Uite-aşa se bea ! Ca nea Mărin la revelion !

S-a şters cu mîneca la gură şi a rîs ca după o glumă bună :

— Şi viaţa este tot un film, tovarăşă Didina. Nouă ne revine obligaţia să demonstrăm concret că avem puterea să rezolvăm totul, dintr-un foc.

Iarăşi a turnat coniac în pahare. De fapt, într-al lui.

— Noroc şi mult succes pe drumurile artei ! Că talent şi ce văd eu acum... zău, dacă ar şti regizorul !

Ei, parcă nu ştia !

Panait-senior, deja cherchelit, după ce s-a dres cu vreo cîteva pahare de coniac, a căzut brusc pe gînduri. Apoi, a izbucnit din senin, gîfîind ca la maraton :

— Vă dau cuvîntul meu, tovarăşă Didina, că nu-i simplu să conduci oamenii... Ştiţi ce înseamnă asta ? Caractere, temperamente dificile, greu de strunit. Nu vă supăraţi, că vă întreb : ştiţi ce-s temperamentele şi caracterele ? Dar eu, aşa cum mă vedeţi, nu mă dau bătut ! Sînt hotărît şi ferm pe poziţie.

— Tovarăşe Panait, nu credeţi că-i tîrziu, totuşi ? Ba, mai este şi foarte cald ! a luat-o pe ocolite. Vă rog să vă faceţi şi dumneavoastră comod ! Dezbrăcaţi-vă haina, cravata... Pot să vă ajut eu ? Îmi daţi voie ?

S-a apropiat de el provocator, nădăjduind să-l aducă pe calea cea bună. Mai curînd înfiora stîlpii podului de peste Ialomiţa.

După bere, vin, coniac, Panait risca să lanseze vorbe tot mai înflăcărate, or Didina se grăbea, era obosită, o aştepta o zi grea, pentru a-i blestema cum se cuvine pe hitlerişti... apoi, programul la Didileaua, în slujba localnicilor... Ce-i păsa ei de succesele personale ale oaspetelui de după miezul nopţii ? S-a plimbat prin faţa lui, chiar a încercat să i se aşeze pe genunchi, dar Panait s-a ferit de parcă ar fi avut ghimpi.

— Eu rezist ! Avem și treburi concrete...

— La asta mă gîndeam și eu ! s-a înviorat Didina. Să le rezolvăm și, după aceea, dumnezeu cu mila ! Hai, să încercăm !

Și-a încolăcit brațele pe după umerii lui, strîngîndu-l la piept.

— Pe mine vă rog să mă luați încet ! Sînt obișnuit *să lucrez lent*, fără grabă, nu pot să mă mobilizez spontan, credeți-mă ! s-a apărat, încercînd să se smulgă din îmbrățișarea profesională a Didinei.

— Păi, dacă nu ești în stare să... alea... activitățile...! mai repede, i-a sărit țandăra, trecînd la persoana a doua singular, cine dracu te pune să mergi la femei ?

— Vă rog să fiți politicoasă și să-mi purtați respectul cuvenit, tovarășă Didina ! Eu conduc...

— Aici nu ești la tine acasă. Și nu eu te-am *agățat !* Dacă știai că..., de ce nu-ți vezi de-ale tale ?

— Oricum, respectul trebuie să mi-l purtați ! Aș putea să vă fiu, oricînd, tată...

— Auzi, tăticule, mi-e somn de mor, nu vrei să te întinzi, să dormi, să faci ce vrei..., da' pricepe că se face ziuă și am atîtea treburi pe cap ! Înțeleg, ai probleme, te mobilizezi greu, dar măcar culcă-te ! Dormi !

— La mine nu contează ! Zi și noapte, eu nu precupețesc nici un efort... Respectul, însă, vă rog să mi-l purtați... Nu vă jucați cu demnitatea mea !

— Rezolvați-o și pe ea că mor de somn ! se văita Didina.

— Toate la timpul lor ! a promis Panait-senior.

„Cine dracu m-a pus să mă încurc cu babalîcul ăsta ? Se trezesc vecinii, mă reclamă la miliție !", blestema Didina.

— Vă rog, dacă nu vreți să vă dezbrăcați de tot, măcar întindeți-vă pe pat și odihniți-vă !

— Vreți să fiu sincer ? s-a încumetat Radu Panait.

— Fiți cum vreți, numai să stingem lumina și să ne culcăm naibii, că-mi ard ochii...

— Eu sînt devotat pînă peste cap profesiei căreia mi-am dedicat viața...

— Treaba dumitale...

— Aveţi dreptate ! a convenit Radu Panait, bîjbîind ameţit cu sticla pe lîngă pahar. Eu vă admir sincer, tovarăşă Didina, şi tot sincer, aşa cum v-am mai spus, vă iubesc din toată inima, ca un tată...

— Mi-ai mai spus ! i-a confirmat.

— Eu ce să mai zic ? Am plătit, nu stau pe gratis pe capul dumneavoastră ! Aşa că nu plec pînă nu cred de cuviinţă..., adică, eu nu mai sînt la vîrsta lui fii-miu...

— De ce nu l-ai adus pe fii-tu cu tine ? l-a repezit Didina, vîrîndu-se sub cearşaf.

— Să-l aduc pe Al ? s-a înfierbîntat Radu Panait. Ce ştiţi dumneavoastră ?! Eu vreau să vă ocrotesc şi mă port cavalereşte, pricepeţi ? Pentru că Al..., cum să vă spun...

— Măcar nu bătea cîmpii...

— Da, dar să fi văzut belele ! arată semnificativ spre abdomen. Dacă mă gîndesc bine, fetei ăleia de la el i s-a tras şi acum eu plătesc. Eu, din munca mea, cinci mii de lei am plătit, auziţi, tovarăşă Didina ? Cinci mii de lei, ca să termine cu..., mă înţelegeţi ? Asta-i ! Cu cinci mii de lei, bine chivernisiţi, îmi petreceam tot concediul cu dumneata ! Fără complicaţii, nu ? Dacă mai punem la socoteală cît a cheltuit cu ea înainte... Ce mai, acum m-a ras: cinci mii de lei pentru doctorul lor, de acolo... Din buzunarul meu, deci !

Didina se uita prostită la el. Panait-senior era... pulbere. Sprijinit în sticlă, se încrunta ameninţător la pahar.

— Tovarăşă Didina, mai sînteţi aici ? Da ? Eu am obligaţii importante şi trebuie să răspund şi pentru fii-miu. Cinci mii ! s-a lovit cu palma peste frunte. Dar ştiţi ceva ? N-au dus-o la doctor, că de aia mă apucă nebunia. Auzi, acum fac chiuretaje şi tractoriştii..., dar nici măcar tractorist nu este... Vreţi gumă de mestecat, tovarăşă Didina?

— Nu ! Nu vreau gumă de mestecat ! Eu vreau să dorm.

— Dacă vreţi gumă de mestecat, eu vă dau.

— Nu, nu vreau !

— Am gumă de mestecat americană..., ba, nu, nu e americană..., unde dracu am pus-o... ?

— Nu vreau gumă de mestecat ! Culcaţi-vă, odată ! Vă rog din inimă !

— Eu am cuvînt ! Am spus că vă dau gumă de mestecat ? Am spus ! Am cuvînt ! Unde-mi este geanta ? Cine mi-a furat geanta ? Geanta mea !

— Vă implor, nu faceți gălăgie, ne aud vecinii, vă rog...

— Vreau geanta ! Geanta mea ! Cheamă miliția, cheamă... Nu glumesc !

— Geanta e în mîinile dumneavoastră... Maică-măiculiță, cine v-a trimis pe capul meu ?

— Daaa ! s-a minunat sincer. Aveți dreptate, tovarășă secretară și vă rog să pregătiți două cafele...

Aici, Panait-senior a alunecat lent sub masă, tîrînd cu sine și cearșaful de pe pat. A rămas acolo, murmurînd reproșuri și distribuind ordine subalternilor.

Didina s-a îmbrăcat și s-a ascuns într-un colț al patului. A dormit ca pe ghimpi, visînd prelegeri și proiecte pentru creșterea bumbacului și a trestiei de zahăr.

În zori, Panait, buimac, a ieșit anevoie de sub masă, luptîndu-se din răsputeri cu cearșaful.

— Tovarășă Didina, îmi face impresia că m-am îmbătat... Am greșit cu ceva ? Mă înșel ? Sînteți tovarășa Didina, da ?

— Eu sînt !

— M-am îmbătat !

— Oarecum.

— Nu-i bine.

— Cum credeți dumneavoastră.

— Nu, nu-i bine !

Panait-senior se mișca anevoie, chinuindu-se să se cațăre pe scaun. Didina îl pîndea obosită și iritată.

— M-am îmbătat, da ? se interesa Panait, spînzurat cu mîinile de speteaza scaunului.

— Da, v-ați îmbătat ! a izbucnit sătulă de-atîta pisălogeală. V-ați îmbătat ca un porc ! i-a comunicat flexîndu-și picioarele amorțite.

— Cuuum ?

— V-ați îmbătat ca un porc. Nu-ș cine m-a pus să mă-ncurc cu-alde dumneavoastră ! Am mai pățit, la fel, de două ori, în concediu. Acum trei ani, la mare, cineva

— la fel de important — m-a luat în primire cum am coborît din tren. În prima zi, a fost bine. După aia, două săptămîni s-a rugat ca de dumnezeu să nu-l spun la nimeni. Acum doi ani, am găsit altul : ăsta m-a urmărit două săptămîni și abia în ultima zi... M-am jurat că nu mă mai încurc cu d-ăștia păguboși...

Panait tremura nervos, își dădea seama că Didina era pe punctul de-al expedia ca pe un *oarecare*... Or, el era *cineva !* Se mai dezmeticise niţel, nu prea mult, dar suficient ca să lege, cap la cap, două idei. Totuși, alcoolul îi frîna inițiativa.

— Sînt încă beat, dar cu mine nu vă merge !

Didina a tresărit. Vocea voalată a lui Panait o avertiza că vorbise prea mult.

— Mie să-mi juraţi că nu spuneţi la nimeni că am fost aici și că aţi discutat cu mine...

Didina, de astă dată alertată, a coborît din pat, tremurînd nervoasă.

— Jură ! a ordonat Panait.

— Pe ce ?

— Pe dumnezeu, pe dracu, pe cruce !

— Nu am de nici unele !

— Caută !

— Nu am !

— Caută !

Aproape că urla :

— Voi, provincialii, numai în faţa lui Cristos ştiţi de frică. Nu vă pasă de oamenii serioși... așa, ca mine ! Ei, da, să juraţi, cum v-am spus !

„Fi-ţi-ar crucea..., ocăra Didina în gînd. De unde să ţi-l aduc pe Isus Cristos ? Ce-i casa mea ? Chilia cuvioasei Evdochia ?“

— Tovarășe Panait, îmi dau cuvîntul de onoare că...

— Să n-aud ! Juraţi cum v-am spus ! Nu aveţi măcar vreo icoană prin casă ?

Pretenții, nu glumă ! „Cuvioasa“ Didina și icoane ! Hai, că-i bună !

— Nu am.

— Căutaţi !

— Nu am, tovarăşe Panait.

— Căutaţi !

Repeta ca un disc defect : „Căutaţi !“

— Năucită de somn şi de ciudă, Didina îşi repeta masochist „Caută, caută, caută !... Trebuie să găsesc o icoană cu Isus... Trebuie să găsesc..., unde naiba să caut ?“ Deodată, s-a luminat ca după o mare descoperire :

— Jur, tovarăşe Panait ! Am o icoană în antreu.

A luat cearşaful pe umeri şi a păşit prudent în strîmtoarea holului acoperit cu pagini din ziare şi reviste. Lîngă perete a găsit ce o interesa : o pagină din revista „Sport“. Poza impresionant, într-o atitudine tulburătoare, un gimnast. Evolua la inele, într-un concurs internaţional, pare-se, răstignit ca mîntuitorul. Pe fundal, explodase, într-o poziţie îngheţată pentru eternitate, o mulţime confuză de spectatori şi fotoreporteri. De jur-împrejur, străluceau obsesiv panouri cu reclame „Martini“, „Cinzano“, „Pepsi-Cola“ şi alte băuturi. Urme de pantofi şi galoşi ai locatarilor şi invitaţilor îşi puseseră amprentele pe imaginea de crucificat a atletului.

— Tovarăşă Didina ! Tovarăşă Didina ! mormăia ciufut Panait-senior. Ce naiba faceţi acolo ?

Revenită în cameră, Didina a şters grijuliu praful de pe fotografie şi a rămas în aşteptare.

— Juraţi ?

— Jur, tovarăşe Panait.

— Spuneţi după mine : jur că nu voi spune nimic din ce am văzut şi am auzit...

— Tovarăşe Panait, nu am văzut şi nu am auzit nimic..., să-mi sară ochii ! insista Didina, examinîndu-l pofticioasă pe gimnast. „Ei, băiatule, de ce n-ai venit tu în locul lui ?“

— Vă rog să nu mă întrerupeţi ! Ascultaţi-mă pînă la capăt şi abia după aceea... Jur, aici în faţa fiului întru domnul..., care se chinuie răstignit...

— ...jur, aici în faţa fiului întru domnul..., care se chinuie răstignit ! murmura Didina.

Rămas etern într-o atitudine gravă, pe schema unui echer perfect, gimnastul o privea parcă promiţîndu-i : „Fetiţo, cînd voi coborî de aici, îţi ofer un autograf“,

A dispărut un nasture

Parcă nu mă durea suficient capul, după evenimentele succedate pînă în acest moment ?! Aventura noctură a Didinei aici lămurea, aici încurca lucrurile. Cele spuse de Panait-senior confirmau că Nic Vasiliu ştia ceva. Rodica Banu (sau altă femeie — Panait nu precizase), ajutată de Al, pregătea provocarea avortului contra sumei de cinci mii lei. Noutatea era alta : nu doctorul Nicola fusese angajat să efectueze operaţia, ci altcineva ! Mai precis, un nespecialist ! Atunci de ce Nic Vasiliu ne-a vorbit de doctorul Nicola ? Probabil, prin deducţie : aflase că erau invitaţi de doctor la sindrofie. Ştiind că-i medic ginecolog, a concluzionat că el este implicat.

Exact în aceste momente, cînd îmi beau preocupat „coniacul milițienesc" mobilizîndu-mă să zîmbesc, aşa cum bine m-a sfătuit şeful, primesc vizita unei persoane bine cunoscute : Tanţa Moraru. Se aşază pe scaunul de alături, fixîndu-mă misterios :

— Dom'le, am o afacere pentru tine !

Puneţi-vă în situaţia mea şi veţi pricepe cît elan mai poate clocoti într-un detectiv plimbat de colo pînă colo. Curat blestem, blondele mele dragi !

— Tovarăşa...

— Doamna ! mă corectează.

— Doamnă Moraru, fie-vă milă ! Vă rog, vă implor, sînteţi o adevărată pacoste...

— Dom'le, uite, acum am o chestie serioasă. Te ocupi sau nu de morţi şi criminali ?

— Mă ocup..., nu m-aş mai ocupa !

— Păi vezi ? Am un mort frumuşel, gata îmbrăcat...

— ... iar eu mă angajez că nu voi spune nimănui unde l-am găsit ! Să nu vă stric deverul : turiştii sînt sensibili şi nu vă mai închiriază camera. Ştiu, sînt sătul pînă peste cap, credeţi-mă !

— Păi, vezi, dom'le ! Păi, vezi că ştii ? Ei, ce zici ? Zău, pierzi o ocazie mare de tot !

— Ce fel de ocazie ?

— Păi, fătuca aia ! Am citit într-o carte că, după ce descoperi o crimă, gata, te face colonel...

Iar începem ! Cerule, cu ce ţi-am greşit ! Hotărît lucru, am avut ursitori nevricoase.

— Hai, ce faci? Anunţi şi pe ceilalţi ? Vine şi cîinele? Vă rog aduceţi şi cîinele. Este aşa frumos şi delicat !...

— Doamnă, dacă-mi stricaţi programul doar ca să vedeţi cîinele, spuneţi-mi. Vi-l dau bucuros, puteţi să-l şi înfiaţi dacă vă face plăcere.

— Desigur ! Ce grad are ? E colonel ?

— Cine ? Cîinele ? Mareşal, doamnă...

Toţi ageamiii au impresia că şi cîinii poartă grade. M-au mai întrebat şi alţii, oameni serioşi, cu pretenţii, ce grade au cîinii poliţişti. N-au nici un grad. Păi, dacă ar avea grad, cine-ar fi şeful ? Eu sau cîinele ? Asta mi-ar mai lipsi, să-i spun cîinelui „să trăiţi!", sau — la grad egal — „colega" !

— Mînca-l-ar mama de mareşal !

— Nu mai anunţ pe nimeni ! Dacă dau greş, măcar să nu am martori.

— Cred că ai dreptate ! îşi exprimă acordul. Şi eu le-am spus vecinilor, dar au zis că numai gura-i de mine ! Am jurat, mi-am dat cuvîntul, le-am spus „să-mi sară ochii"!... Nimic !

— Merg, dar dacă iar mă păcăliţi, altă dată... veniţi cu mortul la miliţie ! În geantă ! Prins cu clamă la declaraţie. Să fim bine înţeleşi !

La faţa locului, linişte. Curioşii lipsesc. În schimb, în camera turiştilor... Mă frec bine la ochi, mă ciupesc preventiv... Nu, nu visez ! Pe pat, îmbrăcată şi încălţată frumos, aşa cum a precizat doamna Moraru, zace Rodica Banu. Atît cît ştiu din văzute şi auzite, ca să nu mai vorbesc de experienţa profesională, Rodica Banu este decedată. Or, asemenea evenimente sînt foarte clare şi definitive. Pînă aici ne-a fost, blondelor ! Căutaţi un antinevralgic pentru locotenentul vostru şi vă rămîne îndatorat pînă la adînci bătrîneţi !

— Telefonul ! Telefonul dumneavoastră ! îi spun proprietăresei, fără să mă clintesc din prag.

— Ei, am avut dreptate ? Vedeţi ce mort frumos şi delicat am pentru dumneavoastră ? mă sîcîie ca un geambaş de cai, la tîrgul din Călăraşi.

— Mai bine n-aveați ! Dați-mi receptorul, trîrîți și lungiți firul telefonului pînă aici, cum puteți, eu nu mă mișc... Vreau să fiu sigur că nu intervine și altceva.

...La șantierul Combinatului chimic, un nou schimb scormonește țărîna Bărăganului sau se cațără pe schele, la lumina reflectoarelor, pentru punerea în funcțiune înainte de termen a agregatelor ce vor asigura un plus de calorii, smulse ogoarelor. La Amara, turiștii oftează în somn sub influența binefăcătoare a nămolului. În jurul localului, celebrul restaurant Didileaua, consumatorii modești stau pe lîngă ziduri, răpuși de licoarea lui Bachus, iar în fața barierelor orașului mașinile așteaptă trecerea trenurilor abia plecate din București, Constanța, Ploiești, Călărași sau Țăndărei. Orașul, cu excepția mea și a doamnei Moraru, doarme...

La celălalt capăt al firului. Garrison face o pauză cam lungă. Nesigur de veridicitatea apelului meu, e în cumpănă.

— Ascultă, de unde ai aflat ? Te rog, verifică atent și anunță-mă cînd ești sigur, sută la sută...

— Îți dau cuvîntul meu..., sînt la fața locului, chiar în prag... Văd, aud, pricep..., nu-i farsă ! Ce naiba !

Dodea mă ia peste picior :

— Bătrîne, spune sincer : dacă nu-i nimic, tot vin, că așa sînt eu săritor cînd mă solicită colegii, dar măcar să nu mai transport trusele. Mi-au rupt mîinile !

— Fii pe pace ! Chemați și medicul legist.

O luăm de la început. Sigiliile aplicate pe uși în timpul nopții au fost rupte. Dodea găsește amprente pretutindeni, autorul sau autorii au operat ca ageamiii... În ce o privește pe Rodica Banu, întinsă de-a curmezișul patului, este îmbrăcată în rochia bleu, din ajun, mai puțin eșarfa. Și încă ceva : unul dintre cei patru nasturi metalici, cu inscripția „Leem", a dispărut. Amintesc de el capetele ațelor smulse. Îmbrăcămintea este plină de praf, și, în cîteva locuri, pătată cu ulei și benzină murdară. Medicul legist, Fane-număr singular, după o sumară examinare a cadavrului, îmi comunică o veste dintre cele mai neliniștitoare :

— Victima a fost strangulată ! Notează-ți, să nu uiți ! Amănuntul este obligatoriu, dacă ai de gînd să prinzi criminalii...

— Păi, era vorba de-un avort..., intru în discuție. Eu am crezut...

— *Tovule,* matale crezi ce vrei ! Deocamdată, pentru liniștea profesională, reține că-i vorba despre o moarte violentă, concluziile îți vor parveni după ce-i fac necropsia. Deci, nu uita ce ți-am spus : strangulare, prietene ! Știi ce înseamnă ?

Ba bine că nu ! Strangulare, egal crimă. Nouăzeci și nouă la sută. Unu la sută fiind strangulări accidentale. Pînă în prezent, nimeni n-a reușit să se sinucidă prin strangulare, asemenea ispravă fiind provocată numai de către o altă persoană, interesată în cauză.

Mortul meu, „frumos, îmbrăcat gata", cum spunea doamna Moraru, ia drumul spitalului din localitate, pentru celelalte amănunte medico-legale, obligatorii în vederea *clarificării speței.* Conform legii, operația asta se va petrece la douăzeci și patru de ore, adică în cursul serii, deoarece Fane-număr singular, medicul legist, mi-a comunicat, că, după semnele exterioare ale cadavrului, decesul s-a produs în jurul orelor douăzeci, deci cu vreo paisprezece ore în urmă. Iar dacă vă place cum se prind criminalii, gîndiți-vă că aseară, cînd am descins la domiciliul în cauză, Rodica Banu era, deja, în lumea celor drepți, ceea ce n-a împiedicat-o să se plimbe toată noaptea și să revină abia în zori. Interesant, nu ? Uite, așa ajungem să cădem în păcatul superstiției, blondelor !

Ce-i lipsește lui Mannix ?

După ce-l vom prinde pe afurisitul de criminal, știți cine-i eroul ? Știți cine-i bun de premiat, decorat, avansat în grad ? Eu, dragele mele ! Pînă atunci, știți cîți aleargă după individul odios ? Încă vreo șapte-opt oameni.

Uite, de pildă, locotenentul Dodea, cît timp am umblat la faţa locului şi pe la birou, a ridicat toate amprentele digitale, a luat impresiunile defunctei şi ale tovarăşei Moraru, pentru a le exclude, în cursul examenului dactiloscopic, pe cele ridicate din camera unde a fost găsită Rodica Banu. Cele rămase fără identitate ne vor ajuta să-l dibuim pe individul *certat cu legea*. Pentru verificare sînt necesare şi amprentele prietenilor ei, Al Panait şi ceilalţi blonzi şi blonde.

— Bătrîne, caută-i şi adu-i la amprentat ! mă sfătuieşte grijuliu Dodea.

Oricum, pînă după-amiază, cînd se va efectua necropsia, trebuie să mai lămurim din necunoscute. Aşadar, mă grăbesc să plec la Amara, să discut cu Radu Panait despre conduita fiului-artist. Deşi băiatul este major, presimt că nu-i înţelept să-l interoghez pînă nu obţin şi consimţămîntul tatălui, pentru a exclude eventualele intervenţii neprincipiale.

Din cîte am aflat din birouri, de la colegii mai vîrstnici, tovarăşul Radu Panait, companionul nocturn al Didinei, a dus o viaţă caldă, dulce, plăcută, din anumite puncte de vedere.

Şeful meu îl cunoştea destul de bine, chiar au avut cîteva confruntări „tovărăşeşti". Cîndva, era şef de şantier sau cam aşa ceva. Panait era deopotrivă materialist şi idealist, printre altele, poftind la fructul oprit, însă nu în stilul probat la Didina. La el veneau fete de la ţară, zdravene, blînde şi cu respectul cuvenit autorităţilor. Le angaja, desigur, fiind apropiat de mase. De fete încerca să se apropie cam multişor, ca un feudal.

Într-o zi, însă, o angajată în perspectivă, lipsită de simţul umorului, după o reuşită cunoaştere îndeaproape, a coborît în stradă şi i-a spus tatălui ce şi cum. Mai erau acolo şi doi fraţi, veniseră cu căruţa la tîrg să vîndă un porc. Nici ei n-aveau simţul umorului şi nici posibilitatea să aprecieze just cîtă cinste li se făcuse. Înapoiaţi din acest punct de vedere, au dat năvală în biroul lui Panait şi l-au făcut zob. Mare minune că a mai putut fi adunat la un loc şi înghesuit în pielea cu care sosise dimineaţa la serviciu. Operaţiunea de asamblare şi punere în func-

țiune, la parametrii anteriori, a presupus timp și muncă eroică, dibăcie, curaj profesional și măiestrie din partea medicilor. Mai bine-l lăsau așa cum îl modificaseră țăranii. Să vedeți de ce : după ce a izbutit să miște mîna dreaptă și din buze, a început balamucul...

Pur și simplu i-a venit ideea să-și anunțe contemporanii că țăranii aceia erau contrarevoluționari parșivi, spurcați să lovească în cele mai nobile interese, codițe de topor ale imperialiștilor vînduți naiba mai știe cui, năpădiți de concepții înapoiate și subversive, înregimentați în șleahta dușmanului din umbră. Țăranii, care nu trecuseră niciodată de Feteşti și Țăndărei, neavînd posibilitatea să meargă decît de două ori la Călărași, habar n-aveau de imperialiști, singurii de care se temeau fiind turcii (așa aflaseră ei din balade și doine), nici prin cap nu le trecea în ce încurcătură au intrat. Ei spuneau, de fiecare dată : „Da, dom'le, i-am dat cîteva palme lu' unu' mic și gras..., semăna cu Vasile al Măriii, de la noi din sat ; am fost cu porcu la tîrg și cu fata să ia servici..., da' noi n-am auzit cînd i s-a rupt *oasili* lu' ăla. Da' îi plătim că nu sîntem zgîrciți... Vindem porcu' și cîteva păsări, dacă are pretenții".

Aș ! De unde să știe ei ce gînduri ticăloase îi dominau, cît erau de decăzuți moral și înapoiați politic, împotriva cui complotaseră și alături de cine...

Cel tracasat era șeful meu. El trebuia să rezolve denunțul asupra atacului contrarevoluționar organizat de grupul de complotiști, *veniți cu porcul la tîrg și fata la servici.* Nevinovați ca niște prunci, țăranii o țineau pe-a lor : că *vindem porcul* și-l despăgubim *dacă are pretenții.*

În întîmpinarea acestui tovarăș Radu Panait pornesc *entuziast* pentru rezolvarea cazului. Nu-mi fac iluzii : faptul că se *învîrtise* profesional, mă obliga să recunosc că voi avea de-a face cu un om priceput să se orienteze în împrejurări dificile. Țineți-mi pumnii, blondelor !

Arunc un braț de hîrtii în servietă și mă grăbesc spre ieșire. Din mers, suport ironiile locotenentului Sorescu :

— Încotro, spaima criminalilor ?

— Pe frontul invizibil !

— Ce vorbești ?

Însoţit de o duzină de clienţi din Ţăndărei, blocase tot holul inspectoratului.

— Dacă prinzi vreun criminal, să mi-l arăţi şi mie !

N-apuc să trec de bariera către Amara, că mă ajunge, uruind din ţevile de eşapament, Volkswagenul serviciului. Din spatele portierei ţîşneşte, tunînd şi fulgerînd, ca mama zmeilor, şeful meu.

Firește, îi spun milităreşte „să trăiţi", pocnesc din călcîie şi salut cu tot dichisul.

— Dacă umbli de capul tău, mai bine nu-mi spune „să trăiţi". Mă bagi în mormînt ! Unde mergi tu, mă tem să nu se termine cu un incendiu profesional !

Şi eu care mai credeam că uneori drumurile detectivilor pot fi netede ca dosul palmei. Atenţie, locotenent Rujan, şeful n-a zbughit-o pe urmele tale de florile mărului.

— Voiam să cer sprijinul tovarăşului Panait în legătură cu preocupările fiului său, avînd în vedere că...

— Zău ? Ai idei minunate, fiule, însă cu Panait nu se discută cum crezi tu ! Ai auzit ce fel de om este.

— M-am gîndit că fiind vorba de fiul său şi nu de el... Sper că este conştient de faptul că Al are tare în educaţie. Eu cred...

— Să nu crezi nimic ! Îi cunosc pe toţi cei din familia lor de ce sînt în stare !

Ţine-te prelucrare ! Plin de năduf, şeful, ştiind că-s la curent în parte cu amintirile ce-l legau de Panait, începe să mă instruiască. Ar merge el, dar Panait ar folosi prilejul pentru a invoca vechile certuri. Aşa că bunul meu şef evită confruntarea cu vechiul său partener de plîngeri şi reclamaţii, dar mă pregăteşte ca un antrenor de colţ, în ring.

— Panait este un *lampagiu*... Nu ştii cine-s fiinţele bipede onorate cu acest calificativ ? Îţi explic imediat. Superzeloşii, din proprie iniţiativă, uită să facă economie de energie şi stau la birouri pînă la miezul nopţii. Au sau nu treabă, lumina arde, geamurile birourilor stau veşnic treze. Ca oricine trage cu ochiul spre acea instituţie, să-şi spună cu respect : „Iată, acolo se lucrează şi la ora asta! Cîtă pasiune, cîtă dăruire..." Sau dacă vreţi : „Tovarăşul Panait, directorul comercial, îşi împleteşte armonios pro-

pria-i viață cu munca în slujba întreprinderii... Are sau nu treabă tovarășul Panait — ori alt *lampagiu* — nu se clintește de la birou. Zace acolo cu luminile aprinse, probă foarte importantă ce vrea să demonstreze devotamentul său nemărginit. Și-n timp ce luminile ard ca un far în noapte, călăuzind aprecierile elogioase ale trecătorilor întîrziați, *lampagiul* citește literatură polițistă, ziarul „Sportul", doarme sau, pur și simplu, stă în fotoliu, fără gînduri, fără idei, fără cel mai elementar rost. Esențialul i se pare să fie acolo, cu lumina aprinsă și nu acasă, la spectacol etcaetera. Cam așa-i Panait. Nu ridică un pai, abia reușește să miște stiloul ca să mîzgălească două, trei cuvinte, în chip de rezoluție, din care rezultă că problema *se aprobă — da,* sau *se aprobă... nu !*

Ca să fii director ca el, fiule, trebuie să ai talent și răbdare de fier, nu-i chiar atît de simplu să devii și să rămîi un lampagiu perfect. „Tovarășul" Panait are și poză : Cînd primește pe cineva, studiază harta cu atîta profunzime, încît ai impresia că-i copleșit de soarta întregii omeniri. Cel puțin un sfert de oră nu te va lua în seamă, preocupat de continente, munți, rîuri, tropice, și calotele polare. Apoi, brusc, va deveni patetic, îndelungata perioadă de liniște va fi compensată cu o risipă de cuvinte pe seama cutărei probleme profesionale, de importanță mondială, ce-i răpește liniștea de care are atîta nevoie și pe care, vai, nu și-o poate permite, pentru că „stimate tovarășe, trăim o epocă de adînci transformări și nu-mi rămîne nici o clipă de răgaz..." Așteaptă calm, nu te enerva, dă-i de înțeles că te preocupă neliniștea-i profesională. Fii atent ce spui ! Cenzurează-ți fiecare cuvînt : Panait te speculează fără milă, în pofida figurii blajine și romantice. Răspunzi prin da sau nu, iar cînd pui întrebări, să te limitezi doar la cîteva cuvinte, fără a intra în amănunte, evită divagațiile. Cred că cel mai bun lucru ar fi să trecem în revistă cazul și să stabilim necesarul de întrebări, fără să te abați de la ele.

Ceea ce facem, sucind chestiunile pe toate părțile.

După cum se observă, abia de-acum am dreptul să mă cred pe frontul invizibil.

— Ei, fiule, am reușit să te mobilizez ?

— Sînt plin de entuziasm !

— Bravo ! Hai, ia mașina și grăbește-te ! Dacă ei sînt *oamenii* noștri, cu siguranță au făcut cîrcei așteptîndu-te. Chiar dacă sînt ai naibii. emoțiile nu-i ocolesc.

Îmi face loc în Volkswagenul ca o broască și coboară în colbul drumului spre Amara.

— Hei, fiule !

— Ordonați !

— Sper că nu ai uitat : trebuie să zîmbești ! Profesional ! Hai, zîmbește, să fiu sigur că totu-i în regulă.

Exersez, dar pricep că nu-i satisfăcut.

— Dă-mi o țigară.

Colonelul Chitiu nu fumează și, dacă cere o țigară, înseamnă că nu-i chiar atît de *în regulă*. Aveți cuvîntul meu, blondelor !

— Fiule ! reia mucalit. Tu știi de ce nu merg eu să mă *întreții* cu tovarășul Panait ?

— Pentru că, așa cum am aflat, ați avut conflicte.

— Perfect ! Pînă acum ai răspuns de o sută de puncte. Dar știi de ce te trimit pe tine ?

— ? ? ?

— ...Pentru că, dacă vei fi reclamat, eu sînt primul obligat să fac verificări... Adevărul îl cunosc de acum ! Ei, ce zici ?

Șefi ca *șefu'* să tot ai ! Uite, așa ceva îi lipsește imperialistului ăla de Mannix !

Tirada despre indienii din Antarctida

Dușmanul feroce, rezervat subsemnatului, este teribil de ademenitor : Marcela. Să te tot lupți cu el ! Despuiată copila ! Are costum de baie și s-a mînjit cu nămol sapropelic de la gît pîn-la glezne. Aseară, la Didi-

leaua, era acoperită cu tot soiul de fleacuri textile. Nu aveam cum să-mi dau seama de... restul. Aşa entuziast şi mobilizat cum sînt, aflaţi că mă derutează cu un fizic foarte picant. Căpşorul bălai, de veghe deasupra siluetei negru-sapropel, se agita ca într-un desen animat, iar, undeva, la nivelul cauciucurilor maşinii, îi lipăie labele picioarelor, de un alb imaculat, cu unghiile recent puse la dispoziţia unui maestru în pedichiură. Fac pariu că o „Marcela" de-asta n-a pupat şmecherul de Mannix de cînd s-a născut, nici nu se compară cu concetăţenele lui slabe, deşirate, pistruiate şi vopsite, cu genunchii şi coatele numai noduri, plus coastele ieşite în relief.

Transpirat şi prăfuit, de parcă aş fi străbătut în coate „Valea Morţii", mă smulg din strîmtoarea metalică a Volkswagenului, prezentîndu-i *duşmanului blond* un „Bună ziua, tovarăşă Marcela" !, pe un ton ce ascunde destule emoţii.

— Aţi găsit-o pe Rodica Banu ?

— Am reuşit ! Nu ne-a fost greu, dar nici uşor ! repet eterna formulă de şedinţă.

— Pe unde a umblat ?

— Habar n-am ! N-a vrut să-mi spună.

— E cam încăpăţînată de felul ei ! justifică Marcela. Credeam că se schimbă cu dumneavoastră.

— A fost imposibil. Din păcate, Rodica Banu a murit. Niţel. Aproape de tot ! Ce părere aveţi ?

Nasul meu de poliţist, ca să nu mai vorbim de ochi, detectează că Marcela alunecă fin aiurea, într-o zonă de furie ascunsă, bine dublată de o doză de neliniste. Între timp se urcase pe capota Renault-ului lor, împletindu-şi braţele, ca o caracatiţă, în jurul gleznelor. Caută un unghi favorabil, cît mai avantajos în competiţia cu simţurile mele. Nu-i dau răgaz să-şi revină căci, în raporturile cu blondele, ori taci, ori le laşi baltă !

— Vai, tovarăşă Marcela, cred pînă-n adîncul sufletului că sînteţi foarte tristă, iar evenimentul v-a surprins şi îndurerat. Mă înşel cumva ?

Sărmana : o doare-n cot !

— Nu vă înşelaţi ! Chiar mă scutiţi să-mi exprim regretul... Era o fată atît de bună. O, cît era de minunată !

Superlativele astea strînse de gît sună mizerabil.

— Știu ! După ce murim, toți sîntem băieți buni, doar în viață sîntem ai dracului și nu mai avem loc unii de alții. Tocmai de aceea m-am gîndit să trec pe la dumneavoastră să lămurim cîteva chestiuni, deși cred că, momentan, nu putem să discutăm, sînteți zdrobită de durere!

Zdrobită pe naiba ! În afară de faptul că am înșirat vreo douăzeci de cuvinte în doi peri, din care nu poate pricepe *ce vreau,* ce argument ar mai fi necesar pentru a mă convinge că Marcela are motive să fie foarte prudentă ?

— Dumneavoastră citiți în sufletul meu ! mă flatează. Sînt cu adevărat șocată. Cum s-a-ntîmplat ?

De unde să știu ? Dacă aș cunoaște adevărul, aș mai sta acum la taclale cu ea ?

— Vai, tovarășă Marcela, de unde să știu eu ? V-am precizat că nu mi-a spus nimic...

— Evident ! returează, făcînd o grimasă din care trebuie să pricep „ce naiba, dom'le, mă consideri naivă ?" Credeam că ați descoperit ceva deosebit.

— O, eu sînt un polițist modest ! exclam aidoma ei. Fac ce pot.

Nu s-ar spune că o mint. La urma urmei, nici măcar *ce pot* nu am reușit să fac. Deci...

— Cum să vă ajut !

— Dumneavoastră în nici un fel ! Deocamdată ! Voiam să discut cu tovarășul Panait !

— Care dintre ei ?

— Senior.

— Despre moartea Rodicăi Banu ?

Interesantă întrebare.

— Despre orice. Eu sînt un timid și-un politicos, și las pe alții să vorbească...

Rămîne în espectativă, intervențiile mele ambigui, de om care știe de toate sau nimic, o încurcă serios.

— Tovarășul Panait-senior lipsește... sau, dacă este prezent, doarme. Și, dacă doarme, nu poate fi deranjat, răspund eu în locul ei, urmărindu-i privirea de blondă capabilă de reacții subtile, dintre cele mai neplăcute pentru interlocutor.

— Cred că aveți dreptate ! recunoaște surprinsă. Constat că ne completăm de minune.

— Gînd la gînd cu bucurie ! Vă fac o propunere : să verificăm. Ce părere aveți ?

Nu s-ar putea spune că moare de curiozitate. Se smulge de pe capota Renault-ului, lăsînd amintire un desen abstracționist mocirlos, întunecat.

Se îndreaptă spre vilă, cu cel puțin trei tone de lene la purtător, fîțîindu-și molcom șoldurile. Se unduiește armonios, toate articulațiile sînt ordonate de un dispecerat bine comandat.

— Vă rog să așteptați ! îmi spune fără să întoarcă privirea, grăbită să mărească distanța dintre noi.

Buclele blonde, cu vîrfurile îmbibate în ciucuri de nămol, îi joacă drăcește pe spate, completînd dansul ciudat în care este antrenat, la fiecare mișcare, întregul organism. Își continuă mersul, angajîndu-se pe scări, ceea ce determină modificarea ritmului, într-un joc balansat — de pe un picior, pe altul — de parcă ținea cu tot dinadinsul să ofere un spectacol.

Dispare în vilă, iar eu, nepoliticos, în ultimul hal, călcînd concret pe urmele ei și abstract pe cele ale unor detectivi din alte părți ale lumii, mă strecor în antreu, apoi — printr-un coridor —în salon.

— Tata, tata ! tună ferm Marcela, cu o voce de caporal aflat în fața grupei de pușcași.

Nici nu-ți vine să crezi că dulcea blondă are atîta forță și intensitate în glas.

— Tata, unde dracu' ești ? își descarcă furia în contact cu lipsa de receptivitate a bunului ei părinte, Radu Panait.

Blondele acestea au fost create special pentru a împărți porunci și a chema la ordine, stăpînind cu daruri, intrigi și palme, în funcție de împrejurări și interese. Cele trei metode sînt folosite armonios și consecvent, o parte din subiecți — soții și amanții mai ales — beneficiind de toate, treptat, apoi alternativ, în funcție de ceea ce vor să obțină. Se căsătoresc din interes, devin amante din interes, se umilesc din interes, se răzbună din interes, sînt amabile din interes și luptă din răsputeri, pînă la a fi ri-

dicole, pentru a dovedi că sînt dezinteresate. Ca majoritatea femeilor frumoase, pun mîna pe carte din joi în paşti, rar izbutesc să-nceapă o facultate : cum termină liceul, gata, pun şaua pe un licenţiat. Îşi doresc să ajungă stewardese, dar isprăvesc prin a face cafele în anticamere, pe post de secretare. Rar izbutesc altceva mai de soi ! Doar Marcela este o excepţie : studentă, figurantă într-un film... Deşi aş paria că în anul doi se mărită şi termină facultatea la fără frecvenţă. Blondele gen Marcela navighează debusolat, cu toată perfidia şi calculul aparent, mai ales din pricina faptului că-şi doresc prea multe, chiar absurdităţi. Sînt o pacoste pe capul soţilor, obligaţi să-şi caute alinarea în băutură. Nici ele nu rămîn indiferente la acest articol. Pozează în victime, le place deopotrivă să fie admirate şi compătimite. Aparent generoase, oferă cu mult tam-tam tot soiul de fleacuri, cerînd — în schimb — ascultare, respect, complimente. Receptive la tot ce-i de calitate, acceptă şi sugerează acordarea de cadouri, etalează bijuterii, toalete şi cosmetice scumpe, cît mai scumpe. Nu le plac copiii şi-i au mai mult accidental, iubindu-i numai în lipsă... Cît timp conviețuiesc sub acelaşi acoperiş îi terorizează cu aceeaşi meticulozitate cu care se ocupă de soţi. Intriga operează pretutindeni : asmut colegii împotrivă colegilor, amanţii împotriva amanţilor, amanţii împotriva soţului... Purced des la drum de seară, deşi n-au pic de talent şi isprăvesc repede orice aventură, luptînd din răsputeri să acopere urmele. Au memorie doar pentru ce le interesează, iar intriga se transformă în defăimare atunci cînd lumea misterelor le încearcă orgoliul detectivistic. Veşnic nemulţumite pentru ce au realizat, caută altceva, găsindu-şi satisfacţia în fleacuri şi iluzii, pe care le trăiesc cu aceeaşi intensitate ca pe evenimentele reale. Lipsite de umor, continuă să aibă aceleaşi pretenţii, cer — la fel — ascultare, chiar dacă nu mai prezintă interes estetic. Din acest moment, începe sinistrul declin şi dispar în luna mai, luna sinucigaşilor.

— Unde dracu' eşti ? ! insistă agasată.

— Hei, tu ! Orăcăie piano !

E vocea lui Al Panait.

— Unde s-a vîrît babacu ?

— În laboratorul său de creaţie ! Meditează la soarta lumii şi a noastră : i-a telefonat cineva din S. că vine altcineva în vizită..., de unde vrei să ştiu exact ? Du-te la el în birou, nu ne mai deranja...

— A venit miliţianul ăla !

— Care ?

— Cel de-aseară ! Dăm de dracu, Al ! Nu trebuia să vă luaţi după... Ascultă, spune-i tu că-l aşteaptă poliţaiul. Eu mă ocup de el.

Adică, de mine !

— N-am chef !

— Al, eşti nebun ! Ştii că a venit pentru tine ?

— Potoliţi-vă ! O voce obosită, ca o lamă după ce ai folosit-o la ascuţit creioane, se interpune în discuţie. Al, Marcela, duceţi-vă în camerele voastre. Fiţi fără grijă, îl expediez urgent. Nu-mi rezistă *murătura* asta.

Pricepeţi, desigur, că-i vocea lui Panait..., babacul ! *Seniorul,* mai bine zis. Cît despre *murătura* ce urmează a fi expediată, cred că nu aveţi dubii : eu sînt.

Pînă una-alta, mă returnez pe scări, acolo unde mi s-a indicat să aştept. N-aş voi să creadă că am dat în patima femeilor curioase..., adică am tras cu urechea la replicile „afectuoase" din familia Panait.

Se înfăţişează dulce Marcela, tîrînd aceleaşi tone de lene, cu deosebirea că-i dispăruseră baloţii de nervi iscaţi anterior. Este calmă, ca orice blondă în toane bune. Pe mine, care mi-am propus elaborarea unui studiu despre cunoaşterea blondelor, Marcela nu mă păcăleşte cu indiferenţa-i simulată.

— Tata lucrează, lucrează neobosit ! Totuşi, vă primeşte, îşi sacrifică timpul său preţios...

Săracul !

— Vă mulţumesc din inimă... Greşesc dacă avansez ideea că numai talentul dumneavoastră l-a convins ?

— Deloc !

Doar v-am spus că blondele astea mor de plăcere să se creadă că, fără ele, nimic nu se poate rezolva pe sărmana noastră planetă.

Îmi aranjez ţinuta aşa, mai mult de formă, să-şi închipuie Marcela că tatăl ei îmi inspiră un respect nemaipo-

menit. Gestul meu are efectul scontat : zîmbește suficient de ironic, așa cum numai o blondă de tipul Marcelei e în stare, și-mi face semn să o urmez.

Mă conduce unduindu-și apetisant trupul nămolit, în același stil sofisticat, într-un ritm monoton, de parcă ar avea un motor reglat la relanti. „Poliţistul și cadîna împachetată cu nămol !“ Ce subiect romantic și picant ! Ce roman s-ar putea scrie ! N-ar mai dormi elevele de liceu!

— Tata ! strigă din mers.

Nimic. Persoana solicitată nu se osteneşte să răspundă la apel.

Eu după ea, și ea fîţîindu-se năbădăios, evoluînd într-un vals cu încetinitorul, desfășurat pe scările vilei, către etaj. Pronunţă tata duios, alintat, ca o fetiţă emoţionată. Atîta gingășie spontană nu mi-a fost dat să văd decît la nevastă-mea înainte de a ajunge în faţa ofiţerului stării civile.

— Tata, domnul locotenent Cojan...

— Rujan ! o corectez.

— ...voieşte *să vină în audienţă*. Îl primeşti, tata ? Mi-ai promis, da ? E prietenul meu, tata..., te rog nu-l refuza. Și domnia-sa a promis că nu te deranjează mult timp. Crede-mă, tata !

V-am spus că blondele astea sînt perfide pînă la cer? Dacă n-aș fi urmărit-o în holul vilei și n-aș fi surprins dialogul huliganic purtat cu *tata* — Panait, aș fi fost gata să o recomand drept exemplu pozitiv pentru ce-i ce-și doresc să aibă parte de o bună creştere. După ce s-au repezit, unii la alţii, în dulcele grai de Ţăndărei-Strachina, poftim, cîtă drăgălășenie în prezenţa mea !

— Tăticule drag, pot să intru ?

Vîră capul pe deschizătura unei uși, lăsînd în atenţia mea exclusivă șoldurile, picioarele și o parte din spate. Nămolul s-a uscat și a plesnit ca albia unui rîu secat de arşiţă. Corpul colorat negru-sapropel s-a acoperit cu un păienjeniș ciudat de canale, din care izbucnește, stîrnind curiozitatea, albul pielii. Zău, blondele astea reuşesc să fie interesante în orice împrejurare.

— Sărut mîna, tată ! Dumnezeule, iar te deranjez din activitatea ta ! Te implor, iartă-mă că-ţi întrerup firul

gîndurilor, însă domnul locotenent insistă..., te rog din inimă, acordă-i cîteva minute !

Cînd exclamă „dumnezeule !“ parcă o aud pe nevastă-mea.

Mamă, ce mutricică delicată îmi prezintă, retur, tovarăşa Marcela. Dulce şi suavă, blondă şi nămolită... Şi nevinovată ca un nou-născut, după ce şi-a supt porţia de lăptic. Spectacol, nu glumă ! Dacă nu mă credeţi, luaţi o blondă, duceţi-o la Amara, nămoliţi-o pîn-la gît şi rugaţi-o să vă zîmbească duios... Veţi reveni pe deplin refăcuţi psihic.

— Contaţi pe mine ! îi promit la fel de galeş, aventurîndu-mă dincolo de uşa unde mă aşteaptă Panait. Bună ziua ! încerc să intru în atmosferă.

Biroul de vacanţă al tovarăşului Panait ocupă un spaţiu vast, aproape cît piaţa din centrul oraşului. Mobilierul însă lasă de dorit. O masă şi un scaun, ambele vechi, sculptate într-un lemn al cărui luciu a fost acoperit recent cu vopsea nepriceput pensulată, fac notă discordantă, ca două elegante toalete de bal într-o bucătărie. Alături, coexistă paşnic o canapea lîngă o măsuţă furniruită, realizare a Întreprinderii de industrie locală. În rest, un covor mecanic, două tablouri cu însămînţări de primăvară şi mecanici reparînd o locomotivă, o copie cu Vlad Ţepeş şi Carul cu boi al lui Grigorescu.

Privirilor mele le-au fost rezervate spatele lui Panait, acoperit cu o haină de tergal, cutată în umeri şi şolduri, impregnată la subsuori cu urme galben-cenuşii de transpiraţie.

Examina preocupat, aşa cum mă prevenise şeful, harta lumii. Părea Napoleon în mizerie : îşi proptise o mînă în şold, iar cu cealaltă plimba un băţ peste continentele, mările şi oceanele globului, precum gospodinele cînd bat maioneza. Momentan, s-a repezit energic asupra Oceaniei, răscolind atolii Pacificului, între Fiji şi Galapagos. Apoi, brusc, a început să studieze copleşit zona Caraibelor, important şi preocupat, aşa cum trebuie să fi fost amiralii americani în ajunul bătăliei de la Midleway.

Să nu mi-o luaţi în nume de rău, poate sînt nedrept, dar sînt gata să jur că, în realitate, gîndul îi zbura la ul-

tima confruntare fotbalistică a echipei naționale, la starea vremii sau la amintirile pricinuite de aventura nocturnă în compania Didinei. Mă rog, oriunde, numai la insulele Galapagos, nu ! Dar, așa cum m-a avertizat șeful, asta este poza lui preferată în momentul cînd primește pe cineva. Impresia contează, nu ?

Conform indicațiilor, îl las să-și plimbe berechet privirea prin Oceanul Pacific și cel Indian, să examineze atent Antipozii, nu cumva să ia drept insulă vreo scamă lipită întîmplător pe hartă.

Într-un tîrziu, cînd apreciază că atitudinea sa și-a făcut efectul, se hotărăște să-mi acorde atenție, nu înainte de a-și arunca privirea și prin Atlantic. Abia acum mă observă :

— Am înțeles că dumneavoastră sînteți de la miliție... Formidabil, teribilă intuiție !

— Așa s-ar părea... Deranjez ?

— Sînt foarte ocupat, stimate dragă tovarășe ! Problemele de serviciu nu-mi dau pace nici o clipă. Credeți-mă, concediile unui director comercial sînt mai mult de formă, pentru omul devotat trup și suflet cauzei pe care o slujește, concediile n-ar trebui să poarte această denumire. În ce mă privește, timpul meu liber înseamnă muncă și iar muncă... Nici măcar nu vă închipuiți cîte dificultăți avem... Ah, uitasem ! Bună ziua, tovarășe locotenent ! Parcă nu v-am răspuns la salut ? se interesează cu o expresie de-a dreptul nefericită. Nu mi-o luați în nume de rău, dacă ați fi în locul meu m-ați înțelege perfect. Marcela a spus ceva despre venirea dumneavoastră, dar eram prea absorbit de problemele profesionale.

— Nu-i nimic ! Se întîmplă.

Aici îmi aruncă o privire nedumerită. Era prea dărîmat după cheful solitar din budoarul de chirpici al Didinei, pentru a reuși să fie prompt.

— Vă stau la dispoziție, cu ferma convingere că sprijinul meu vine să elucideze spațiul de necunoscut al misiunii dumneavoastră. Ah, uitasem, vă este șef tovarășul Chitiu ? Ce mai face ?

— Dumnealui spune că... *bine !* Dar parcă poți să știi ce fac ceilalți ? Nici de mine nu pot să fiu sigur ! Însă dacă dumnealui spune așa, cu siguranță are dreptate !

Mă înțelegeți : am un caz de rezolvat și, dacă-l laud pe șeful meu, fostul „adversar" Radu Panait ar putea să fie mai precaut.

— Mă bucur, luați loc ! Aveți un șef excepțional, o mare capacitate, profesionist remarcabil în dezlegarea enigmelor...

Nici n-ai zice că-l iubește precum sarea-n ochi. Îmi expune nostalgic părerile proprii : în urma șefului meu va rămîne o pagină glorioasă de istorie a luptei împotriva criminalității ! Încă din antichitate... și mai tîrziu ! Cerule, Radu Panait ar fi în stare să demonstreze pînă și relațiile de structură psiho-profesională dintre șeful meu și Gingis-Han. Adresîndu-mi-se mie : „Să-i urmezi exemplul, tinere ! Generația noastră a luptat din greu, apropiați-vă de noi, aveți ce învăța..." Mersi ! Las-că vezi matale, mintenaș, cum am urmat exemplul șefului, și, dacă nu ți-o plăcea, să-mi cînți marșul cu taraful de la Didileaua !

— Tot așa dinamic a rămas ?

— Tot.

— Minunat.

Unde-i șeful să-l audă ?!

— Îmi pare rău că nu l-am întîlnit, aveam atîtea lucruri interesante, plăcute și utile de împărtășit. Dar, ce să-i faci, ne copleșesc sarcinile, tovarășe locotenent ! Da, sînteți locotenent ? Perfect. Pentru dumneavoastră e simplu : mai dați o amendă, mai scrieți — dacă știți, bineînțeles — un proces verbal... (Bravo, numai că nu mă face retardat !) Dar noi, cei chemați să creăm bunurile materiale necesare societății, mai exact — pentru noi, cei chemați să gîndim și să conducem, misiunea este mult mai complicată și dificilă. Priviți aici, tovarășe locotenent ! și se năpustește vijelios asupra Himalaiei. Să exporți textile în cincizeci și trei de țări ! Ați reținut ? Cinci-zeci-și-trei ! Numărați pînă la cincizeci și trei și veți obosi. Încheiem contracte cu parteneri străini, autonomia-i autonomie, nu ? Îngrozitor, tovarășe locotenent ! În-gro-zi-tor !

Nu prea înțeleg ce-l înspăimîntă pe tovarășul Panait. El însă nu-mi dă răgaz să nu-i urmăresc, măcar de formă, tirada. Mă vîră în tehnologii, cifre de plan, anecdote, tra-

tative, beneficiari... Conform sfaturilor șefului, rabd cu stoicism.

— Toată noaptea am lucrat, chit că a trebuit să dau curs invitației unor colegi din localitate de a participa la o recepție, organizată la nivelul *nostru !*

Nu cumva să-mi închipui că ar fi ceva de capul meu, dacă-și pierde acum vremea cu mine ! Și mai auziți dumneavoastră cum se numește Didina : „colegi !"

Se ridică brusc de pe scaunul pe care se așezase doar cu cîteva secunde mai înainte — o poză de efect — și începe să explice cum stau treburile cu indienii...

Păi, indienii (și arată cu bățul pe hartă, undeva prin Delta Amazonului) îl cunosc pe el ca pe un cal breaz. Asta deduc eu, căci Panait oricum n-ar face o asemenea comparație. Îmi deconspiră, gîdilînd abdomenul Africii, cum stau afacerile cu americanii. Ascultîndu-l, ai impresia că întreg pămîntul colcăie cu fraieri, tocmai buni de tras pe sfoară.

— Asta-i, dragul meu locotenent ! Nu mă întreba cîți ani de trudă mi-au fost necesari pentru a ajunge la acest grad de abilitate !

Chiar așa, blondelor !

— Mă bucur că v-am cunoscut ! Sînteți un tovarăș tînăr, de mare viitor. Noi, cetățenii, ne punem speranțe deosebite în apărătorii ordinii și liniștii publice. Vă urez mult succes în minunata dumneavoastră activitate, spre binele nostru al tuturor. Bună ziua, tovarășe locotenent ! Mi-a făcut plăcere...

Bravos !

Observați cum se prind criminalii ? Aproape că nu știu ce să cred : m-am uitat ades în oglindă și nu mi s-a părut că am, chiar așa, o figură de naiv.

Drept urmare, revin la oile noastre, înainte de a mă da afară sau de a mă arunca în Atlantic odată cu alte ipotetice tratative comerciale.

— Tovarășe Panait, în calitatea mea oficială apelez la sprijinul dumneavoastră, într-o delicată problemă de serviciu.

Se uită la mine ca la felul paisprezece.

— Din motive regretabile — este vorba de soarta unei femei — mă văd nevoit să vă consult în legătură cu relaţiile dintre fiul dumneavoastră, Alexandru Panait, şi defunctă. În principiu, nu i se reproşează nimic fiului dumneavoastră, însă aspectele neclare ale cazului trebuie lămurite...

— Aici este mîna lui Chitiu ! izbucneşte Radu Panait.

— Şeful meu lipseşte din localitate, îl liniştesc, am venit aici din proprie iniţiativă ! mint cu dezinvoltură. Vă rog să-mi permiteţi să-i pun cîteva întrebări, în interesul anchetei. Aveţi ceva împotrivă ?

— Firește ! explodează. Consider că depăşiţi limitele admise de legile ospitalităţii şi vă rog să ne scutiţi de prezenţă.

Îmi strîng calm cele cîteva hîrtii scoase, între timp, din servietă.

— Fiul meu este un tînăr cu o educaţie solidă...

Educat, n-am ce zice !

— Sînt convins, tovarăşe Panait ! Chiar aseară a avut bunăvoinţa să mă înjure la Didileaua, fără nici un motiv. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă-l deranjam cu adevărat ? Ştiţi, în faţa legii sîntem toţi egali. Teoretic şi chiar practic. Dacă nu ar fi fost în joc prestigiul dumneavoastră — îl flatez — nu mă aflam acum aici. Îl trimiteam pe sergentul-major Diaconu, un subordonat conştiincios şi insensibil la amploarea tratativelor economice mondiale, care-l transporta urgent la S. pe fiul educat. Oricum, dacă vi se pare că prezenţa mea vă irită, vom apela la serviciile sergentului-major Diaconu. Fără consimţămîntul..., consultarea dumneavoastră prealabilă, care, fie vorba între noi, în cazul în speţă nu-i necesară : procurorul devine foarte receptiv la dosarele ce privesc crimele rămase cu autori necunoscuţi şi nu va sesiza legătura înălţătoare dintre contractele cu indienii din Antarctida şi moartea Rodicăi Banu. Îmi permit să vă salut, cu tot regretul !

Panait se dezumflă niţel, mai precis intră în trena unei panici potrivită actualelor împrejurări :

— Fiul meu îşi petrece vacanţa prin muncă, activitatea lui se adaugă minunat studiului din timpul anului,

O viață de luptă și muncă fără precupețirea vreunui efort, asta-i deviza fiului meu ! mi-l recomandă de parcă aș fi venit să-l propun spre decorare.

— Tovarășe Panait, m-am gîndit să vă vizitez în vederea elucidării elementelor neclare ale cazului, evitînd tevatura inutilă în jurul persoanei fiului dumneavoastră. Întrucît constat că aici nu-i locul cel mai potrivit efectuării cercetărilor, tot din respect pentru dumneavoastră, vă rog să vă trimiteți imediat fiul la inspectorat, altfel invitația se va face pe cale oficială, după toate regulile procedurii..., la nevoie, cu mandat de aducere. Dacă vă face plăcere, veți fi servit. Legea-i lege ! Nu mi-o luați în nume de rău, însă afacerile de la instituția unde lucrez se încheie cu cărțile pe masă. Cine trișează, pierde !

— Sînt sigur că-i o eroare !

— Se poate ! Tocmai de aceea am venit : să lămurim aspectele neclare...

Cu o grabă nefirească pentru vîrsta, greutatea fizică și oboseala acumulată în timpul nopții la Didina, Radu Panait vine lîngă mine. Intervine derutant, încă nerestabilit :

— Mă rog, aveți consimțămîntul meu. Totuși, forurile superioare vor fi informate ? nu-l rabdă inima să nu încerce să bage spaima-n mine, de parcă am trata contractarea de broaște țestoase în Insulele Galapagos.

— Puteți să mă reclamați, dacă doriți. Pot să vă dau buletinul de identitate să vă notați toate datele de stare civilă.

Îl cheamă la ordine pe Al. Hitleristul-cow-boy apare agresiv, urmat de impozanta Marcela.

— Tata, *individu* ăsta ne-a *deranjat* și aseară. De ce nu-l aranjezi ? Arde-i una, ce dracu ?! Noi sîntem martori că ți-a călcat demnitatea în picioare !

Ca să vezi !

— Al, se-ngălbenește Radu Panait, tovarășul locotenent este *invitatul* meu. Nu stă mult ! Răspunde-i la toate întrebările ! Așa-i că ești cinstit și corect ? începe el *ancheta*, de parcă eu aș fi fost pe post de spectator.

— Da, tata ! izbucnește vlăjganul.

— Așa-i că ai muncit un an întreg și, acum, în loc să te bucuri de binefacerile vacanței, muncești neobosit, în continuare, spre binele nostru, al tuturor ?

— Da, tata !

— Așa-i că nu știi nimic în legătură cu o crimă ?

— Da, tata !

— Așa-i că nu te-ai supărat că ești anchetat ?

— Da, tată !

— Du-te, Al. Mergi, copile. Sînteți mulțumit, tovarășe locotenent ? se interesează pe un ton din care ar trebui să pricep că mi-a făcut un serviciu ce mă obligă pînă la adînci bătrîneți.

Doar că nu pronunț candid : „Da, tată ! Păi, sigur că da !" Așa crede tovarășul Panait-senior că rezolvăm afacerile neelucidate din competența instituției unde lucrez.

— Vă descurcați minunat ! îl laud. Mai aveam și eu vreo două-trei întrebări. Fleacuri ! Esențialul l-ați stabilit dumneavoastră ! fac pe naivul. Știu, fiul dumneavoastră este obosit, surmenat chiar. Pot să-l întreb și eu ceva în temă, firește, fără a-i pune răbdarea la grea încercare ? Tovarășe Alexandru Panait, știați că Rodica Banu era gravidă ?

— Tata, astea-s întrebări jenante, mi se face rușine...

Auzi, mofturi pe copilul surmenat ! Roșește !

— Tovarășe locotenent, intervine grijuliu *pater familias*. Al este prea crud pentru astfel de întrebări dure...

Sărmanul !

— *Da* sau *nu* poate să pronunțe ! Dacă nu-i posibil, poate să facă semn cu capul. Deci știați că Rodica Banu era gravidă ?

— Nu !

Iată un progres.

— Tata, te rog să intervii !

„Terminați cu prostiile !" îmi vine să strig.

— Văd că nu ne înțelegem. Discutăm la inspectorat, dacă veți continua să *roșiți* atît de violent, la fiecare întrebare.

— Spune, fiul meu, da sau nu ! Ce-i greu în asta ? Vezi bine că și tovarășul locotenent se grăbește ! intervine prudent Panait-senior.

— Nu ! mugește Al.

— Ați plătit pe cineva cu o anumită sumă de bani pentru a efectua operația ?

Încearcă să mă anunțe, din nou, că *roșește*. Țin să vă informez că, în ceea ce privește culoarea, s-a îngălbenit ca o lămîie.

— Nu !

— În cursul nopții ați circulat cu mașina proprie sau cu alte mijloace de transport ?

Aici, Al caută răspuns la taică-său : trebuie să spună altceva decît *da* sau *nu*.

— Gîndește-te bine, fiul meu !

— Cred că... cu mașina.

— Credeți sau sînteți sigur ?

— Adică ?

— Știți, tovarășe Al Panait, aseară, la Didileaua, ați consumat de zor băuturi alcoolice. Mă gîndesc, avînd în vedere exigențele legii, că nu ați condus...

— Da ! Aveți dreptate ! N-am condus ! Mașina a stat aici la vilă, unde ați găsit-o...

La ce-o fi crezut că-i ajută dacă minte ?

— Aici este buba : azi-noapte n-am găsit mașina în curte. Iar dumneavoastră lipseați cu desăvîrșire, nu-i cazul să confirmați, căci am făcut percheziție, dar nu v-am găsit nici pe dumneavoastră, nici mașina. Ce părere aveți ?

— Dom'le, eu nu mai știu nimic ! răcnește disperat artistul, surmenat de povara muncii. Am spus tot ce știu...

— N-ați spus nimic, tovarășe Al Panait. Doar ați pronunțat de cîteva ori *nu !* În eventualitatea că vă răzgîndiți, vă stau la dispoziție. Aș dori să folosesc telefonul dumneavoastră. De acord ? Răspundeți tot prin *da* sau *nu ?*

Îl sun pe Dodea și-i spun să vină cu aparatele din dotare, căci avem o sumedenie de treburi în slujba familiei Panait ! Să ia cu el și alte forțe. Adică pe sergentul-major Diaconu. Poate este nevoie și de procuror... cu aprobările. Intrat frumușel în derută, Panait-senior mă anunță că nu-i nevoie, el consimte... Știe el ce știe. Cu procurorul se schimbă situația.

Marcela, desnămolită și învelită într-un cearșaf, răsucit artistic pe silueta descrisă anterior, sosește în birou

cu o tavă plină de ceşti cu cafea şi pahare, probabil pentru apă, căci sînt înalte de două palme.

— Aşteptaţi pe cineva ? încearcă să se facă utilă în criza marcată de convorbirile de lucru, ce ne-au avut ca subiecţi pe mine şi *bărbaţii* Panait. Serviţi !

Radu Panait se afundă în fotoliu şi-i sugerează perfid lui Al :

— Dragul meu, dacă a condus altcineva, te rog să-i spui tovarăşului locotenent.

— Ştiu eu ? se agăţă nesigur de o vagă speranţă. Poate... George Cornea...

— Aveţi vreun motiv special să nu fiţi sigur ?

— Dom'le, nu ştiu ! încearcă să pună punct discuţiei.

— Perfect. Cine a condus ultimul maşina ? insist.

— Nu ştiu.

— Cel tîrziu mîine, dacă vă interesează, vă anunţ eu. Vă rog să nu vă mai obosiţi cu formularea răspunsului.

De fapt este simplu : stabileşte Dodea, după amprentele rămase pe volan. Ei sînt prea năuciţi ca să priceapă... Îl îndemn pe Al Panait să consemneze în scris toţi acei *nu* oferiţi drept răspunsuri întrebărilor mele. Firește, este necesar *acordul* lui Radu Panait. Cum să nu ! E gata să mă ajute, parcă eu n-aş şti că-n asemenea împrejurare ar fi inutil să se opună.

Tocmai mi-au sosit colegii, aşa că ieşim în curte. Lîngă Dodea şi Diaconu au luat poziţie doi martori asistenţi, recoltaţi de pe plajă, amîndoi — nămoliţi pe la glezne, genunchi, coate şi umeri — ţin în gură paiele ce-i ajută să sugă din borcane apă de Amara, parcă ar avea reumatism la stomac.

Cînd locotenentul Dodea ridică amprentele de pe volan, Al Panait mă cheamă deoparte.

— Dom'le, poate că am condus eu !

— Sînteţi sigur ?

— Ştiu eu ! Poate !...

— Am înţeles că aţi declarat tot, nu văd ce rost ar mai avea aducerile aminte ambigui. Dacă aţi fi fost sigur...

Deruta lui este semnificativă. Dar starea aceasta nu-i luată în consideraţie decît de detectivii din filme şi cărţi.

În realitate, chiar dacă știi precis, însă nu ai probe, este egal cu zero.

— Tovarășe locotenent ! intervine grav Radu Panait, sesizînd deruta lui Al. Fiul meu e surmenat, poate că a condus..., recunoaștem, dacă este nevoie, conștiința noastră... ne obligă. Dăm și în scris dacă doriți. Ce rost are să risipiți atîta energie ?

Oricum, ajung la concluzia că stînga nu știe ce face dreapta : dacă Radu Panait ar cunoaște exact ce isprăvi a săvîrșit fiu-său, n-ar face concesii în împrejurările astea. Ehei, să fi fost în cunoștință de cauză, ce răspunsuri mi-ar fi servit ! Ce lecții ! Că de priceput, se pricepe !

Și pentru ca surpriza să fie completă, după ridicarea amprentelor, Dodea găsește în portbagaj un smoc de fire de păr lung, lung de tot ! Și un nasture, identic celor de la rochia Rodicăi Banu.

— Domnule, eu am condus mașina ! explodează Al Panait. Dau scris ! Plătesc amenda...

— Ce amendă ?

— Că eram în stare de ebrietate...

— Tovarășe Alexandru Panait, îl aduc la ordine, aici cercetăm o crimă, nu încălcarea regulilor de circulație. Desigur, recunoașterea dumneavoastră se ia în considerație, deși nu vă ajută la nimic. Poate aveți la îndemînă o explicație despre părul și nasturele din portbagaj... Vă asigur că ar prezenta mai mult interes.

Neamțul-cow-boy cască frumușel gura, apoi izbucnește și mai năucit.

— Da, dom'le, am plimbat-o pe Rodica !

— În portbagaj ?

— Păi... sigur...

— Cum așa ?

— Se temea de un tip..., un operator cu care *trăia !* Să n-o vadă cu mine ! Așa spunea !

— Al, poate exagerezi. Nu te pripi, fiule !

— Cînd s-a temut atît de tare de acel operator, încît s-a ascuns în portbagaj ? continui, fără a-i mai da răgaz lui Radu Panait să-l întoarcă pe Al din calea destăinuirilor.

— Alaltăieri !

— Sîmbătă, deci.

— Sîmbătă, da, sîmbătă...

— Cum se numește operatorul ?

— Nea Cristi ?

— Nea Cristi și mai cum ?

— Nea Cristi... De un-să știu eu cum îl mai cheamă ? Că doar nu-i cer buletinul cînd vorbim...

Spiritual trebuie să recunosc. Îi citesc pe figură o umbră de mulțumire, semn că savurează succesul replicii, sentiment ce i se transmite doar în parte lui Radu Panait. Le vorbesc imediat despre necesitatea de a mai adăuga o filă la dosar. Cum să nu ! Conștiința înaintată îi obligă, mă asigură Radu Panait, care-l pilotează pe Al în procesul redactării documentului.

— Scrie, fiul meu !

Începe să-i dicteze o declarație fantastică : cică, sîmbătă, Al Panait, aflat în curtea șantierului de creație, a fost solicitat de Rodica Banu să o transporte în oraș, fără a fi văzută de acel „Nea Cristi" care, spunea Al și întărea Radu Panait, făcuse o pasiune nenorocită, și biata fată se temea. Mint de sting. Pe față ! Fără jenă !

Dodea isprăvește cercetarea și, așa cum șade frumos unor detectivi, ne năpustim pe scris procesul-verbal, după toate regulile impuse de procedura penală. Încearcă să ne ajute Radu Panait, dar aici îl sfătuiesc să rămînă pe teritoriul său. În privința procesului-verbal se schimbă situația. Nu de florile mărului am invitat martorii asistenți. Numai obiecțiunile lor contează !

Înainte de plecare, Dodea îl pune pe Al Panait să *cînte la pian*. Adică, îi ia amprentele și, după o ciorovăială penibilă, în cursul căreia invocăm numele procurorului, impresiunile mocăsinilor artistului de ocazie. Știți dumneavoastră de ce ! Și Al știe ! Radu Panait habar n-are, dar dacă ni s-a deschis deodată interesul pentru mocasinii fiului, bănuiește că-i lată rău.

Totuși, nu se dezminte : deși are inima cît un purice, lansează o cuvîntare furibundă :

— Tovarăşe locotenent, dragi *oaspeţi*, ne bucurăm din inimă că v-am fost de folos. Vă rog să fiţi convinşi de faptul că, pentru noi, cel mai important lucru rămîne stabilirea adevărului, în orice împrejurare. Aşa cum discutam azi-noapte cu prietenii, organele ordinii şi liniştii publice au o misiune importantă...

De astă dată, Didina poartă denumirea de „prieteni".

— Transmiteţi şefilor dumneavoastră, personal tovarăşului colonel Chitiu, dorinţa şi hotărîrea noastră nestrămutată de a vă sprijini fără preget...

Ne înghesuim în Volkswagen, eu şi Dodea — Diaconu s-a urcat în *Gaz*-ul cu care veniseră — şi suportăm tiradele euforice de rămas bun ale celui mai vîrstnic din clanul Panait. Asistă, nemulţumită, Marcela şi, confuză, Lili.

— Bine, bine ! mă arăt satisfăcut. Aşteptăm ajutorul acela neprecupeţit... Mai ales că-i în interesul dumneavoastră.

— La ce vă referiţi ? îşi revine instantaneu Radu Panait.

— În portbagaj am găsit un nasture provenit de la rochia Rodicăi Banu. Ca să nu mai vorbim de proveniența firelor de păr... Deci, vă atrag atenţia numai asupra acelui nasture, probabil rămas de sîmbătă, cînd a plimbat-o fiul dumneavoastră cu maşina. Ieri, la familia Nicola, nu-i lipsea nici unul. Dacă în privinţa părului concluziile se pot trage abia după analizele de laborator, referitor la nasture nu poate fi decît una : a rămas în portbagaj în intervalul de timp scurs de ieri, pînă acum, mai precis — de azi-noapte, cînd fiul dumneavoastră, aşa cum a declarat, a condus maşina, indiferent în ce stare se afla... Nu cumva să-mi încropiţi vreun răspuns, din care ar trebui să pricep că, de alaltăieri, pînă azi, Rodica Banu şi-ar fi putut coase alt nasture : costumul şi nasturii sînt de proveniență străină, iar firele cusăturii sînt cele originale. Vă sfătuim să vă angajaţi un avocat. Un avocat bun ! Cît mai bun ! Vă asigur că serviciile lui vă vor fi necesare. La revedere şi aşteptăm să ne ajutaţi, aşa cum ne-aţi declarat că va obligă conştiinţa.

Cine știe ce se poate și ce nu se poate ?

Subofițerul de serviciu îmi dă o veste alarmantă :

— Tovarășe locotenent, vă așteaptă un nebun.

— ...?

— Un cetățean îmbrăcat în pijama. Are cravată și batistă în buzunarul de la piept. Să chemăm salvarea ?

Pariez că-i un artist.

Am dreptate ! În hol mă întîmpină Nic Vasiliu, echipat într-un costum în dungi albe și roz, probabil confecționat din material pentru parasolar, și cămașă cadrilată, cu carouri mari, asemănătoare fețelor de masă din restaurantele-cantină. Astfel dichisit, în București are șansa să înmoaie inima unor blonde, pe cînd în S., cel mult să fie confundat și să nimerească la psihiatrie.

Jovial, cu zîmbet aferent de cea mai rafinată calitate, mă însoțește între cei patru pereți ai biroului.

— Tristețea mea s-a transformat în jale ! mă anunță masîndu-și bărbia.

Nu s-ar părea, dar, mă rog, artiști-s artiști, plîng și rîd la comandă.

— Aveți motive, tovarășe regizor ! Pe lîngă faptul că ați rămas cu filmul neterminat, v-ați pierdut și un prieten. Ce se va întîmpla cu partea neterminată a rolului Rodicăi Banu ?

— Din acest punct de vedere, nu-s probleme : scenaristul *își trimite* personajul într-o misiune fără întoarcere și angajăm pe altcineva. În ce privește „prietenul", Rodica Banu mi-a fost un simplu colaborator, la care țineam în aceeași măsură în care-l apreciez pe fiecare artist sau figurant, angajat la realizarea filmului. Regret pierderea unui *om*. Și mai regret faptul că nu ați intervenit la timp pentru a o salva. Mare păcat...

Dacă pricep bine „șmecherul" de Nic Vasiliu intenționează să bage frica-n mine. Adică, „tovarășe eu te-am avertizat că se pregătește ceva ! De ce n-ai intervenit ? Oamenii mor, iar matale faci nani pe banii statului !" Ei, fir-ar să fie !

— O cunoașteți de mult pe Rodica Banu ? Parcă v-am mai întrebat, încerc să evit explicațiile.

— Abia în primăvară am văzut-o întîia dată, dar asta, sper, nu prezintă importanță...

— Aproape că aveți dreptate. Să nu vă surprindă că pun întrebări ce vă par, la prima vedere, neinspirate. Eu am nevoie de date, nu din pedanterie profesională, ci pentru a verifica legăturile și relațiile ei cu cei din anturaj. Dacă vă deranjez, vă rog să-mi atrageți atenția ! Devin „teribil" de grijuliu. Al Panait o cunoștea de mult ?

— Nu sînt sigur. Rodica este colegă cu George Cornea, iar acesta prietenul tinerilor Panait. Așa se prezintă lanțul relațiilor colaboratorilor mei. I-am recrutat prin concurs, în luna mai. Pînă atunci, nu am știut nimic despre existența lor pămîntească.

— Îi cunoașteți familia ?

— Deloc. Repet, am cunoscut-o laolaltă cu ceilalți studenți, abia de curînd. Fiind *sezonieri*, nu am dosare de cadre. Așa că...

Ridică din umeri, solicitîndu-mi înțelegerea pentru subiectul în discuție :

— Totuși, anumite date despre familie, rude... I-am găsit buletinul de identitate, însă nu conține decît mențiuni de principiu : s-a născut în București și atît ; domiciliază la căminul studențesc... Practic, în acest moment, eu îi sînt rudă, prietenul, cunoștința cea mai apropiată. Absurd, dar adevărat... Mă tem că nu vă pot ajuta cu nimic. Dacă mai aveți și alte întrebări, vă stau la dispoziție.

Așa ajutor...

Îl întreb, nu știe nimic, dar îmi stă la dispoziție !

— George Cornea unde poate fi găsit ?

— În nici un caz în S. A plecat azi în comuna natală. Mi-a cerut o învoire de două zile. Nu l-am refuzat... Și așa, filmările s-au suspendat pînă la modificarea scenariului, impusă de dispariția Rodicăi Banu.

— Știți unde se află ?

— Da, și-a lăsat adresa pentru a-l anunța despre eventualele schimbări în planul de filmare : este la părinții săi, în comuna Ceacu, undeva, aproape de Călărași.

S-ar părea că, deocamdată, nu prea mai avem ce discuta. În orice caz, reţin dorinţa lui nestrămutată de a mă ajuta să rezolv acest eveniment dificil.

— Apropo, nu l-aţi arestat încă pe doctorul Nicola ?

— Nu ! (Uite, întrebarea asta mă pune în încurcătură !) Avem timp berechet pentru măsuri extreme ! îl asigur.

Îmi zîmbeşte artistic, mă salută cordial şi se îndepărtează în costumul-pijama spre locul său de muncă.

Şi pentru că tot sîntem la capitolul apropourilor... Apropo, de ce naiba a venit Nic Vasiliu ? După cît mi-am dat seama, nu a avut o problemă specială pentru mine.

Notez tot ce am discutat cu el şi-l chem pe Diaconu :

— Funcţionează motocicleta ? Rezistă ?

— Drumurile publice sînt mai necunoscute decît căile domnului !

— Ce-ai zice să faci cunoştinţă cu suprafaţa carosabilă ?

— Eu zic „Am înţeles !“ Motocicleta..., nu garantez. Cînd este vorba de disciplină, milităria o lasă rece la toate sistemele. Face şi ea ce poate !

— Încearcă să o păcăleşti. Spune-i că mergeţi pînă la Perieţi, dar să nu vă mai opriţi pînă-n Buftea...

— Apoi ?

— Iei legătura cu inspectorul de cadre sau cu alt funcţionar sau alţi funcţionari ori artişti de acolo... Mă interesează viaţa şi opera angajaţilor de la filmul „Pe urmele duşmanului“. Desigur, este vorba de cadrele permanente. Înţelegi : tata, mama, fraţi, bunici şi alte persoane care mişună pe aici ! Plus diverşi colaboratori, angajaţi mai des în echipa prezentă în S. Cu ce s-au ocupat înainte, după şi în prezent... Situaţii conflictuale, amiciţii, promovări !

— Am înţeles !

Raportez şefului rezultatul descinderii la Amara, plus o sumedenie de ipoteze, care mai de care mai ale naibii. Întrucît cel mult una este adevărată, dar tocmai pe aceasta n-o pot identifica, nu are rost să vă încarc memoria. Şeful este de acord ca Diaconu să plece la Buftea, iar eu la Ceacu. Ce-o mai fi, om vedea !

Îi comunic nevestei că mai întîrzii o oră-două, cel mult șapte-opt. Dar să șadă fără griji : mă voi strădui să procur bere. Normal, și salam de Sibiu. Dacă nu găsesc alune chinezești, n-am ce căuta acasă : l-am dezamăgit din cale afară pe invitatul nostru drag, tovarășul Condrea, de la cadre.

— Alune mă fac, mamă ! Cum stai cu forțele și relațiile de producție ? Studiezi mijloacele fixe și circulante ? Minunat, mi-ai luat o piatră de pe inimă ! Uite, cu alt entuziasm plec pe frontul nevăzut. Succes, mamă !

Pe scări, dau piept în piept cu locotenentul Sorescu.

— Ce faci, spaima criminalilor ?

— La luptă !

— Ce spui, dom'le ?! Ești mare ! Te pomenești că iar vrei să prinzi un criminal — doi...

— Cum mi-o fi norocul !

— Auzi, bătrîne ?

— În principiu, da !

— E bine. În cazul ăsta, ciulește urechile și las-o-n pace pe Didina, că-ți boțești dosarul. Hai, nu face pe naivul, să știi că a pus ochii pe tine și nu-i scapi. Te caută ca o disperată.

În drum spre Ceacu — via Călărași, mă abat pe la Didileaua. Fum să-l tai cu cuțitul, arome de mititei, iz de bere acră, vacarm și muzică : „Vino, mîndruțo / Vino pe vale / Să-ți dau o floare / Și-o țuică mare !"

Aflu, cîteva minute mai tîrziu, că Al Panait a fost văzut sîmbătă seara cu două teancuri de bancnote de cîte douăzeci și cinci lei. Se dădea drept băiat de milionar, călare pe scaunele de la bar, să binemerite atenția unor brunete din Fața Crivăii. Dacă teancurile ar fi fost de *sute*, producea altă impresie.

— Că tot vorbea tac-su, az'-noapte, despre bani... Și m-am gîndit, dom' șef, că poa' să vă intereseze.

— Nu știu precis ! fac pe nepăsătorul, deși am devenit brusc foarte interesat.

— Dom'șef, e așa cum zice lumea ?

— Dar ce zice lumea ?

— Că, aia..., că puștanul ăsta, de, i-a făcut ceva rău lu' fata aia... Că, mă-nțelegeți, el a omorît-o...

Încurcătură mare în expunerea Didinei : ce vreți, așa se întîmplă cînd umblă cu subtilități.

— Și *cum zice lumea* că a omorît-o ?

— Cu pușca, dom'șef..., în revolveru'... zece focuri a tras. S-a auzit pînă-n deal la șantier.

— Tu ce crezi ? o întreb deschis, dîndu-i de înțeles că pun mare preț pe ipoteza ei.

— Păi, *io*, dacă *am făcut războiul cu hartiștii* și am văzut cum luptă nemții... *io* cre' că cu tancu'...

Așa perspicacitate mai rar !

— Ești fată deșteaptă, Didino ! Cu tancul, ai dreptate, cine-ar fi crezut ?!

— Păi zău așa ! se înduioșează de sine.

Îl sun pe Sorescu și-i povestesc urgent istoria cu teancurile de bancnote ale lui Al Panait.

— Te pomenești că vrei să-mi dai de lucru.

E clar : îl scot din sectorul lui „diverse".

— Te rog frumos ! îi stîrnesc orgoliul.

— Ei, se schimbă problema.

O spune pe tonul : „Hai nu face pe nebunul !"

— Interesează-te dacă Al Panait a scos bani de la C.E.C.-ul din localitate. Dacă da, și — deci — ne-am născut în zi cu un dram de noroc, află-mi seriile...

— Unu : C.E.C.-ul păstrează secretul operațiunilor. Doi : din confesiunile lui Radu Panait, rezultă că el i-a dat bani lui Al și, deci, la C.E.C. nu-i înregistrat puștanul. Trei : chiar dacă aflăm că a scos bani de la C.E.C., nu prea ajută la nimic. Deocamdată...

— Bine spus, *deocamdată !* repet. Mă gîndesc la ce poate urma : să zicem, le găsim la altcineva...

— Zero virgulă zero unu la sută, șanse !

— Vezi că nu-ți cer mare lucru ?! îl prind cu ușa. Recunoști că ți-am cerut un fleac ?! Hai, bătrîne, fă trebușoara asta și te răsplătesc împărătește.

— Măi, nu auzi că nu se poate ?!

— Cine știe ce se poate și ce nu se poate ? Pentru „nu se poate" solicitam ajutorul altcuiva...

— Mersi !

— Te rog cere-i părerea lui Garrison !

— Gata, a început lanțul slăbiciunilor !

Șeful de post rezolvase doar parțial problema convocării lui George Cornea : studentul nu s-a prezentat la sediu pentru cercetări. Venise tatăl, tractorist la I.A.S. Mircea Vodă, și aștepta pe podețul din fața postului de miliție, cu picioarele coborîte în șanț. Grav, neras, cu pălăria trasă pe sprîncene, părea un căruțaș care-și făcea socotelile după un drum lung și ajungea la concluzia că e în pagubă.

Șeful de post l-a invitat înăuntru, cu o precauție ce mi s-a părut suspectă. Țăranul a intrat gîrbovit, sufleçîndu-și mînecile pînă deasupra coatelor.

— Tovarășe, ce dracu a făcut fi-miu ? Paștele mamii lui, că nu mă așteptam să ajungă pe mîna miliției...

— De ce n-a venit el ? îl întreb.

Își ridică pălăria de pe frunte și mă privește cu respect.

— Tovarășe, îl am numai pe el. L-am crescut muncind din greu, numai eu știu cît mă costă să-l fac inginer. Ce zice lumea din sat dacă-l vede chemat la miliție ? La oraș nu se observă, dar aici ne facem de rîs, dom'le ! Ce să le spun oamenilor ? Că l-ați chemat să-i dați buletin ? Păi, și ăla se dă la căminul cultural sau la școală, cu toată populația de față... Nu pot să-i duc pe oameni ! Da', ce-a făcut ? A trecut strada și n-a căscat ochii ? Așa-i cînd îi spun..., că-i spun, dom'le ?

Ca pe oricare țăran, munca fizică îl transformase pe Vasile Cornea : mîinile i se lungiseră și îngroșaseră, palmele i se lățiseră ; burta umflată de opinteli, se revărsase peste cureaua pantalonilor, spînzurînd în poalele cămășii. Înnegrit de soare și de vînt, cu părul îmbîcsit de praf, neras, rămîne crăcănat în fața noastră, încovoiat din spate, parcă s-ar afla la volanul tractorului, pe un teren accidentat.

— Dom'le, dacă e nevoie, răspund eu pentru el. Nu vreau să știe lumea-n sat ce dracu' a făcut... George n-are ce căuta la miliție. Asta e rușine mare, dom'le.

— Rușine — nerușine, îi explic, doar el este în măsură să lămurească problemele pentru care am venit, nu dumneavoastră. Răspunderea, în legislația noastră, are caracter personal. Așa, că...

— Dom'le, dacă trebuie să plătească vreo amendă, am bani la mine. I-am adus și buletinul !

Așază un buletin pe masă și scoate un ghemotoc de bancnote din buzunarele pantalonilor-salopetă. Începe să le sorteze, scormonind cu degetele butucănoase cocoloșul de bancnote murdare.

— Plătesc, dom'le, ce mai !

— Tovarășe Cornea, cercetăm un caz mai complicat, nu se dă amendă pentru așa ceva.

— Caz de pușcărie ? ! încremenește speriat.

— O crimă !

— Legați-mă ! și-mi întinde, automat, mîinile.

— Liniștiți-vă ! Căutăm să *lămurim* cazul. Ăsta-i motivul pentru care e necesară prezența lui aici.

L-am liniștit de l-am topit : după ce i-am spus că-i vorba de o crimă, pot să-i spun că am comis-o eu și tot nu-și revine.

— Dom'le, m-am făcut de rîs ! Dom'le, pentru ce am muncit eu toată viața ? izbucnește cu obidă, de parcă aș fi fost vinovat. Îl omor cu mîinile mele, dar la miliție nu-l aduc, auziți ! Uite, ăsta e buletinul lui ! și mi-l întinde, ca și cum prezența documentului ar rezolva necunoscutele dosarului.

Vasile Cornea este dificil ca toți oamenii de la țară, pentru care o invitație la miliție devine adevărată tragedie, iar bănuielile au, deja, valoare de adevăr.

— Oricum, trebuie să discut eu cu el !

— Păi, cum facem ? se interesează cu obidă. Tovarășe, eu zic una, da' bună : veniți la noi acasă și discutați cu el tot ce vă convine. E mai bine așa : dacă-l vede lumea intrînd la miliție, nu mai am trai în sat. Toți îl știu băiat cuminte și deștept, iar acum, dintr-o dată, criminal. Mă nenorociți ! Ei, cum facem ? Mergem la mine acasă ?

— E o soluție ! consimt.

— Dar mai e o *chestie,* dom'le ! continuă să pună condiții. Veniți singur. Asta-i ! Sînteți *civil,* nimeni nu vă cunoaște... Nu bănuiește nimeni ce și cum ! „Neamuri", spunem noi, dacă întreabă vecinii.

Peste o jumătate de oră sînt la ei acasă, o locuință veche, de vreo cincizeci de ani, scorojită de intemperii. Altminteri curată și proaspătă, dar nu poate să ascundă coșcoveala vremii. Cine știe ce strămoș s-a spetit să o con-

struiască ! Arată ca un bunic îmbrăcat elegant : oricît de dichisit ar fi, tot gîrbovit rămîne.

Mă strecor pe o alee îngustă, printre răzoarele de ceapă, roșii, ardei, castraveți și usturoi, urmîndu-l pe posomoritul Vasile Cornea.

— Dom'le, nevastă-mea e slabă de inimă, vedeți cum *puneți problema !* îmi aruncă peste umăr. Dacă aveți întrebări mai *tari*, lăsați-le în seama mea. Știu eu cum s-o iau, că am mai trecut prin anchete...

Pe drum, îi explicasem — în general — despre moartea Rodicăi Banu și prietenia dintre fiul său, George, și copiii lui Radu Panait.

— Îl cunosc ! i-a sărit mustarul. Cum dracu' să nu-l cunosc ? El m-a înscris la colectiv ! O săptămînă m-a ținut la raion să mă lămurească : „Înscrie-te, bă, în colectiv !", îmi zicea. Era un fel de șef care răspundea de noi, cînd a venit dispoziția să omorîm caii. Pe-al meu l-am ascuns în pădure. „Bă, tu știi că toate războaiele s-au tras de la cai ? zicea. Dacă nu erau caii, oamenilor le era lehamite să plece la mama dracului, peste mări și țări, să ocupe și să ne asuprească. Unde ți-e, bă, calul ?" „L-am omorît, dom'șef, fir-ar al naibii de capitalist !". „Dacă l-ai omorît, așa cum sînt dispozițiile, unde-i pielea ? Vezi, bă, că te-ai dat cu americanii ? Vezi că tu ai ascuns calul și faci pe nebunu' ? Vezi că te opui revoluției ? Mă, coadă de topor, o să-ți iasă calul pe nas, dacă te dovedim că l-ai ascuns împotriva dispoziției"... Pe urmă, cînd s-a spus că a fost o mare greșeală omorîrea cailor, tot Panait m-a chemat la ordine : „De ce ai omorît, bă, calul ?" „Păi, nu l-am omorît, l-am ascuns în pădure !" „Bă, tu pe mine mă minți ? Uite declarația unde ai scris că l-ai omorît, iar pielea a mîncat-o cîinele. De ce te opui, bă, revoluției ? De ce te-ai dat, mă, cu americanii ?" I-am spus că nu americanii au dat dispoziție să omorîm caii, dar n-a mers, tot codiță de topor îmi zicea... Cum o întorceam, tot prost cădeam !

Mă abandonează în veranda scundă a casei și-și face loc printr-o ușă îngustă, în sînul locuinței.

— Vin imediat... Să le spun alor mei ce și cum, îmi șoptește peste umăr. Unde sînteți, bă ? i se aude vocea prin măruntaiele de chirpici ale casei.

Îi răspunde o voce firavă, nu înțeleg ce anume.

— Unde e dom' student ? Mă miram eu de ce a venit zbîrnîind acasă. Păi, sigur că da : s-a înhăitat cu copiii lui Panait, asta-i ! Hai, dom' student, hai mai repede !

Pricep că discuția se poartă la capătul holului, undeva în partea opusă a casei, spre grădina de zarzavaturi, ascunsă de fațadă.

— Ți-am spus să nu te înhăitezi cu copiii de șefi ? Ți-am spus, sau nu ?

— Nu m-am înhăitat !

— Cum nu te-ai înhăitat ? Da-n-criminal cum ai intrat ? Pentru tine cine vrei să intervină ? Ce pile am eu, hai ? Paștele mă-tii de pușlama. Eu muncesc toată ziua la colectiv...

— Se spune *ceape*, tată !

— Ce spui, dom'le, eu nu știam ! Bravo, taică, mă-nveți pe mine...

— Lasă-l, Vasile, nu te repezi pe capul lui !

Era vocea de femeie, abia șoptită.

— Ce, să-l las, fă ? Păi, tu știi ce-a făcut beleaua asta de fii-tu ? Știi ? Nu știi ! A omorît o fată !

— Cuum ? !

E clar : bătrînul și-a ieșit atît de tare din răbdări, încît a uitat că nevastă-sa este suferindă.

— N-am omorît-o, tată ! N-am nici un amestec !

— Tu-ți amestecu' mă-tii ! Cînd ai plecat la S. să faci pe artistul, te-am instruit cum să te porți..., de ce nu m-ai ascultat ? Hai ? Ce sînt eu ? Director sau alt șef cu mașină la scară și avocați la ușă ? Nu, mă amărîtule ! Te-am trimis la facultate să ajungi om, auzi ? Din ce cîștig, te țin pe tine la facultate și trăim, eu și mă-ta, cum izbutim. N-am profesori pentru tine, n-am avocați, n-am bani pentru uns ușile, să nu scîrțîie în urma ta. Uită-te la mine în ce hal sînt : nu mi-am luat haine noi de doi ani, ca să-ți cumpăr ție ! Ies duminica în sat îmbrăcat cu ultima salopetă dată de la S.M.T. ...

— Se spune S.M.A., tată !

— Tu-ți paștele mă-tii de deștept ! Dă-mi, fă, un par să-l învăț eu cum se spune. Bă, neisprăvitule, eu știu cum se muncește, nu cum scrie la poartă, auzi ? Las-că te-nvăț eu și pe tine...

Jap, jap, jap !

În replică, după fiecare jap, răsună un foarte convingător *ihhh !*

Firește, nu-mi este greu să pricep că, dincolo, se desfășoară un fructuos colocviu de educație pe viu. Pentru o asemenea constatare nu trebuie să fii detectiv și, cu atît mai puțin, „spaima criminalilor", cum mă alintă profesional Sorescu.

— Ei, acum știi cum se zice ?

— S.M.T., tată !

— Vezi, bă, că ești deștept ? ! Vezi că tot eu am dreptate ? Mai na una s-o ții de rezervă.

Jap !

— Lasă-l, Vasile, e copil...

— Ce copil, fă ? ! Nu vezi că-i mare cît un cal ?... Crescut pe banii mei, pe munca mea, pe cinstea mea... Cînd o fi pe salariul lui poate să meargă și pe pereți, să sară din creangă-n creangă, așa, ca maimuțele. Dacă de cinstea mea n-o vrea să țină seama, îl privește, dar pînă nu-i pe buzunarul lui, să nu-mi iasă din cuvînt, că-l calc în picioare. Hai, bă, dincolo, că ne-așteaptă autoritatea... Să spui tot, eu nu vreau să am încurcături din cauza ta. Ai auzit ? Nu-mi convine să caște vecinii gura pe la garduri, că-mi intră miliția-n curte... Auzi ? Spui tot, nu ascunzi nimic. Ajunge că a venit azi ! Spui tot și gata ! Auzi, bă ?

— Da, tată !

— Mișcă !

— Bună ziua ! mă salută, ienit, George Cornea, semn că dragostea paternă i se revărsase excesiv de generos pe sub coaste și încă nu-și revenise.

— Spui tot, îi suflă taică-său.

— Bine, confirmă odrasla pe care am avut plăcerea să o cunosc aseară la Didileaua, proțăpit pe scaunele de la bar, cu nasu-n paharele cu băuturi.

— Păi, băiatu-i gata ! mă anunță, mai liniștit, Vasile Cornea. Îi puneți întrebările acum. Dacă trebuie să-l legați, nu se poate ! se grăbește să mă „încurajeze". Îl aduc eu la județ, să nu ne vadă satu' !

Sînt împrejurări în care mi se întîmplă să rămîn blocat ca o cheie defectă.

— Vă rog să-mi spuneți ce ați făcut după ce ne-am despărțit aseară, la Didileaua. Nu fiți zgîrcit cu amănuntele.

— Ce să facem ? începe să se codească George. Eu n-am făcut nimic...

Așa sînt toți : cuminți și nevinovați. Ceilalți se țin de isprăvi și le compromit bunul renume.

— Trebuie să înțeleg..., ce ?

— Că eu n-am făcut nimic rău ! Chiar nimic, pot să jur.

— Dar ceilalți ?

— Sînt prietenii mei.

Ah, da, înțeleg !

— Înseamnă că trebuie să încheiem discuția ? mă interesez păstrîndu-mi calmul. Asta-i fandoseală ! îi explic. A fost ucis un om, iar dumneavoastră vă respectați cuvîntul dat. Vă privește, sper că le veți explica același lucru procurorului și judecătorului ! Sau îl veți însărcina pe avocatul personal, spre a vă feri de oboseală ?

— Ce știți dumneavoastră ce-i prietenia și cum trebuie respectat cuvîntul... ?

— Știu, închipuiți-vă ! Și mai știu că, dacă o țineți așa, măcar pentru tăinuire, dacă nu se va proba complicitatea, și tot veți fi pus în situația să „colaborăm".

Vasile Cornea ne urmărește neliniștit.

— Dom'le, vorbiți în dodii și nu pricep nimic. Spuneți-mi mie pe șleau și-l anchetez eu...

— Nu vrea să-și trădeze prietenii !

— Așa, mă ? se repede la George. Tu-ți prietenii mă-tii! Omorîți omul...

— Femeia, tată...

— Ei, aia, femeia, deșteptule ! Omorîți femeia și acum vă apucă rușinea. Ți-am spus că dacă nu dai totul în vileag, îți rup oasele. Hai, dă-i drumul, că ne apucă noaptea. Ai omorît-o tu ?

— Nu !

— Da' cine ?

— Tată, tu nu poți să înțelegi...

Pretențios, nu glumă !

— Ce spui, dom'le !

Și *harșt* un dos de palmă peste gură. Luat prin surprindere, se împleticește și cade pe o laviță. Încearcă să se ridice, dar, cu un pumn trimis sub coaste, Vasile Cornea îl face să-și piardă definitiv echilibrul.

— Hai, ce spuneai că nu înțeleg ? Ia, zi, bă, deșteptule ! Văd că, de la o vreme, faci școală cu mine.

— Vasile !

Nevastă-sa, o femeie mărunță, îmbrăcată în negru, a înmărmurit în pragul verandei.

— Uite-l pe fii-tu ! strigă țăranul. Se ține de crime și ne învață pe noi cum să ne purtăm... Hai, mă, scoală-te, și declară tot ! Tot, auzi ?

— Da, tată ! geme George încovoiat de durere.

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întîmplat după întrevederea de la Didileaua ! reiau discuția, pentru a evita prelungirea operațiunii de disciplinare.

— În stradă ne-am despărțit. Al Panait m-a trimis la platou. El și Liliana au plecat la gazda Rodicăi.

— Totul se petrecea în jurul orelor douăzeci ?

— Cam așa ceva. Știți foarte bine...

— Ce știu eu, rămîne pentru mine. Ce spuneți dumneavoastră, va fi consemnat în scris. E o mare diferență ! Mai departe !

— Am plecat cu prietena mea, o figurantă din București.

Da, mi-o amintesc : o puștancă blondă, mărunțică — îi ajungea lui George Cornea pînă la subsuoară — căutînd tot timpul speriată în jur, de parcă s-ar fi ferit să n-o calce mașinile.

— Cum se numește ?

— Este absolut necesar ?

— Închipuiți-vă că da !

— Florescu...

— Și mai cum ?

— Dora.

— Și locuiește..., unde ?

— Acum ? Pe Crivaie, în apropierea șantierului viitorului cartier „Katanga"...

— Nu înțeleg !

— „500 apartamente", dar i se spune „Katanga".

Aha, pricep ! Centrul Sloboziei este „Cartierul Latin", zona pieţii — „Cartierul Biafrez", iar Faţa Crivăii — „Katanga".

— Am condus-o acasă..., adică la gazdă...

— Aveţi martori ?

— Desigur, proprietarii erau în curte cînd am ajuns. Am schimbat cîteva cuvinte, apoi am plecat la platou. Acolo era doar paznicul. Beat, criţă !

Într-adevăr ! Şi eu l-am găsit în aceeaşi stare ! Adică, mai mult în stare de *spirt*. Pînă acum nimic semnificativ.

— M-am întors la Didileaua, unde m-a întîmpinat Lili. O ştiţi ? Blonda care-l însoţea pe Al. Un fel de logodnică... Locuieşte la Amara împreună cu familia Panait.

— O cunosc !

— Mi-a spus că Al mă caută, deoarece a intervenit o situaţie deosebită. Nu prea am luat-o în seamă. Lili nu prezintă interes din nici un punct de vedere, îndrăznesc să o consider o idioată alarmistă...

— De ce ?

— Dramatizează orice fleac. Abia cînd m-am întîlnit cu Al mi-am dat seama că-i foarte grav : mi-a spus despre Rodica... Cum să vă explic ? Era speriat. L-am întrebat cum s-a întîmplat, dar era ca o mănuşă întoarsă pe dos.

— Mănuşă sau nu, ceva a spus. Încercaţi să-i reproduceţi cuvintele şi lăsaţi-mă pe mine să-i apreciez starea !

— ...că a găsit-o moartă. Avea remuşcări... Nu ştiu cum să vă explic... se simţea vinovat !

— Nu treceţi concluzii în declaraţii, ci descrieri...

Şi-i explic, din nou, că nu părerea lui mă interesează, ci a mea. Şi pentru a fi cît mai clară, am nevoie de precizări asupra momentului. Altminteri, Garrison mă pune la colţ, iar judecătorul ne respinge dosarul.

— A spus că a mers la noua locuinţă a Rodicăi. Ea abia făcuse chiuretaj şi voia să se odihnească...

— Cînd a făcut chiuretajul ?

— Nu ştiu.

— Mai departe ?

— Am rămas, ca trăsnit. „Să anunţăm miliţia !", i-am spus. Nici n-a voit să audă : din pricina lui rămăsese gra-

vidă, el plătise chiuretajul și tot el închiriase camera aceea, pentru a suporta mai ușor convalescența, înțelegeți dumneavoastră. Dacă vă anunțam, Al era primul expus consecințelor. Or, el nu avea nevoie de complicații : încetase, oficial, relațiile cu Rodica, iar chiuretajul constituia gestul de adio. Îl preocupa Lili..., prezenta interes pentru familia Panait. Acum, dintr-o dată, ceea ce se considera încheiat, îl tîra pe Al într-o încurcătură dintre cele mai neplăcute...

Iarăși reținere. Fabula.

— Tovarășe Cornea, povestiți-mi ce ați văzut și auzit.

— Credeți că-mi amintesc exact ce spunea ?

— Faceți un efort ! Și încă ceva : dacă sînteți implicat, vă rog să o spuneți. Voi verifica și, fiți sigur, adevărul va ieși la iveală.

— N-am legătură cu...

— Deci, v-a spus că Rodica Banu a murit ?

— Da : „Să o ducem de aici, pînă nu-i descoperită de proprietăreasă, ori de către organele de stat".

— De ce ?

— Voia să o transporte la platou, în pădurea Ialomița, la Amara... oriunde ! Numai să nu fie găsită acolo, unde se știa că i-a asigurat el cazarea. Tot timpul exclama furios : „Eu am omorît-o !"

— Cum ?

— Asta-i bună ! Puneți-vă în situația mea și recunoașteți că așa ceva n-ați fi întrebat.

— Vă ascult.

— I-am spus să o lăsăm acolo și basta !

— N-ați plimbat-o pe la Amara ?

— Cum ? Nu !

Are un moment de derută.

— Tatăl tău ți-a cerut să spui tot. Crezi că faci bine uitîndu-i sfatul ? Ce părere ai ?

— Păi, nu știu ce... știți dumneavoastră !

E plin pămîntul de isteți, la ananghie, ca el : caută să afle ce-i în capul interlocutorului, pentru a-și putea formula depoziția.

— Observ că ne descurcăm destul de greu, scot fiecare cuvînt de la dumneata cu forcepsul. Uite, așa greșesc eu :

în loc să-l fi trimis pe Diaconu — nu, nu pe el, că-i plecat — sau pe alt subofițer care să te aducă pachet, bat drumurile pînă-n Ceacu..., în loc să te invit la postul de miliție, te vizitez la domiciliu..., în loc să ascult declarația unui tînăr hotărît să spună adevărul, îți dau o grămadă de informații, ca să-mi oferi o linguriță de nimicuri... Sînt plin de defecte, tinere ! Dacă află șeful meu cîtă muncă de lămurire duc pentru fiecare cuvînt, va proceda altfel. Îți las zece minute și, dacă nu spui tot, ne vom rezerva mai mult timp la județ. Anchetez o crimă, copile, și pentru afaceri d-astea procurorul zice *da !* Arestul preventiv nu a fost inventat pentru gãinării.

Îi dă drumul ca din pușcă, s-a convins că fofilarea nu ajută la nimic : au mers împreună — Al, George Cornea și Lili — să evacueze cadavrul din locuința doamnei Moraru. Pentru moment, au hotărît să o transporte pe defunctă la Amara. Aflată la adăpost, găseau răgazul să se hotărască ce să facă ulterior. Logică de Gîgă ! Cînd au ajuns la Amara — pe drum i-au pierdut eșarfa — s-au bucurat de primirea „de groază" a Marcelei, singura lucidă în sminteala generală. „Tu ai ucis-o", l-a luat în primire pe Al. El „nu și nu !" „Știu că nu ! a subliniat cinic Marcela. Tu ești un înger, Al ! Iar tata are avocați pregătiți să demonstreze că ăsta este adevărul. Și să mai probeze că pe Rodica a ucis-o George !" „Eu ?", a strigat înspăimîntat. „Exact ! Demonstrează contrariul !" Ceea ce era imposibil atunci și acolo. „Sau că făptașul este scumpa noastră Lili !" Blonda cu cap mic și torsul mare pricepea destul de greu : „Vai, dar nu este adevărat ! Ce motiv... ?" „Ai dreptate, scumpo ! Nu tu, dar, la nevoie, ești cea mai indicată : din gelozie, copila mea ! Doar a fost amanta lui Al. Aveai interes, fiul Rodicăi ți-ar fi barat intrarea în familia noastră ! Mai ai nevoie și de alte explicații ?" Așa grea de cap cum era, Lili a priceput, totuși, ce bucurii o pot aștepta.

— Am urcat cadavrul în portbagajul autoturismului lor și am plecat la S., să o ducem de unde am luat-o. Lili a rămas la vilă...

Încîlcită afacere, blondelor !

Deci, altul era motivul ce-l determina pe George Cornea să nu declare adevărul. Care dintre „adevăruri" ?

Ajung la S. și-i povestesc șefului cum m-am descurcat iar el spune *hm !* Îi furnizez și procurorului aceleași noutăți. Garrison face și el *hm !* Ne uităm unii la alții și concluzionez că *hm !* înseamnă că lucrurile încep să se lege nițel. Ceea ce nu-i rău, dar nici prea grozav : datele sînt de principiu, mie rămînîndu-mi să mă hrănesc, totuși, cu presupuneri.

În tolbă mai adaug și noutăți provenite de la Garrison, Dodea și Diaconu.

Procurorul a asistat la necropsie ! Medicul legist, Fane-număr singular, are ochi : într-adevăr, moartea Rodicăi Banu s-a produs prin strangulare, n-avea nimic comun cu avortul pe care l-am urmărit ca disperații. Infracțiunea s-a comis luni, pe la orele douăzeci, cu aproximație. Asta înseamnă că trebuie să iau în considerație perioada cuprinsă între orele nouăsprezece și douăzeci și unu.

Și ca să nu plec cumva acasă doar cu această informație de natură medico-legală, Garrison mă anunță că povestea cu avortul nu a fost o simplă poveste. Și trebușoara a fost dusă la bun sfîrșit — vorba vine — dar... cu vreo două zile înainte. Adică, sîmbătă seara, ori duminică dimineața. Atunci, de ce s-a oferit Rodica Banu, cu atîta seninătate, spre examinare, cînd am descins la doctorul Nicola ? Simplu ! După două zile, în cazul avorturilor, leziunile sînt pe cale de dispariție, evidente doar la autopsie, unde medicul legist își poate permite mai mult decît la un consult pe viu. Chiar dacă s-ar fi observat ceva suspect la consult, concluziile rămîneau incerte, leziunile fiind, de acum, confundabile cu altele, de natură diferită.

Dar să vedem cu ce se prezintă Dodea la apel. Cîtă vreme am alergat de colo pînă colo și am strîns declarații, care mai de care mai trăsnite sau gogonate, Dodea a strîns amprente, a făcut comparații dactiloscopice și acum îmi trîntește pe masă un braț de expertize. Mijloace de probă, reținеți, nu fleacuri ca declarațiile despre care vă vorbeam. Sincer să fiu, nu pun mare preț pe declarații. Semnatarii le retractează sau le modifică, ori de cîte ori le trece prin cap că *adevărului* i-ar sta mai bine prezentat altfel.

Aşadar, Dodea îmi completează dosarul cu piese trainice, din care rezultă clar ca lumina zilei că în camera din locuinţa doamnei-tovarăşa Tanţa Moraru au intrat, rînd pe rînd, Al Panait, George Cornea şi Lili. Desigur a eliminat din examinări amprentele Rodicăi Banu şi pe cele ale proprietăresei. S-a pronunţat şi asupra urmelor de încălţăminte ridicate de pe traseul Slobozia — Amara, s-a vîrît pe sub pielea specialiştilor, de la care a aflat că părul găsit în portbagajul autoturismului lui Al Panait aparţine Rodicăi Banu. Deci, avem şi certitudini, dacă declaraţiile se vor schimba pe parcurs.

Au rămas *fără stăpîn* doar două amprente ridicate de pe rama metalică a încuietorii medalionului de la gîtul Rodicăi Banu. Dodea, nu degeaba vi l-am lăudat, îmi strecoară :

— Bătrîne, găseşte-l pe cel ce le-a creat şi-ţi garantez că el este criminalul : precis au rămas din timpul strangulării. Ce te uiţi aşa la mine ? Dacă nu aparţin Rodicăi Banu, singura *în drept* să-şi închidă lanţul medalionului, atunci sînt ale acelui *cineva*. Şi află că nu-i dintre cei ce ne-au *trecut prin mînă* pînă acum. Ei pot să-l cunoască, dar asta-i altceva.

Diaconu se prezintă, la rînd, conştiincios : studenţii au fost angajaţi la diferite filmări, în cursul ultimelor două vacanţe, pentru sume derizorii şi, deci, la Buftea treceau ca achiziţii eficiente. Toţi au un element biografic comun: *sînt* studenţii unei asistente, foarte apropiată afectiv de ei, Corina Pascu, din Bucureşti. În anul anterior i-a însoţit la filmări pe Litoral. Din evidenţe rezultă că, împreună, trecuseră şi-n ultimul semestru prin faţa camerelor de luat vederi. Doar la S. lipsea Corina Pascu şi acest amănunt era limpezit : filmul „Pe urmele duşmanului" trebuia turnat în Bucureşti, dar în ultima lună Nic Vasiliu solicitase modificarea locului *teatrului de război*, deoarece S. îi oferea, pe viu, posibilitatea distrugerii clădirilor, intrate, de fapt, în planul de sistematizare. Afacerea l-ar fi costat o groază de bani în Bucureşti, unde ar fi operat numai cu decoruri păguboase şi neconvingătoare.

Blondelor, mor de nerăbdare s-o cunosc pe Corina Pascu. În interesul serviciului, desigur !

Blondele din Fața Crivăii

Este adevărat că munca l-a creat pe om, dar trebuie să recunoaștem că nici lenea nu l-a omorît. Cea mai bună dovadă, spre o temeinică convingere personală, mi-a fost furnizată în Fața Crivăii, la marginea faimosului cartier „Katanga". Lîngă un afiș cu literele desenate — nu scrise — stîngaci „Aici lucrează echipa maistrului Vasile Popa, angajată în întrecere", zece-doisprezece localnici bruneți jucau barbut, trăgînd cu privirea către stîlpii de beton, pansați cu cofraje de placaj și sîrme. Echipa maistrului Vasile Popa dădea zor la finisarea primului bloc din viitorul cartier „500 apartamente". Martori ai acestor realizări în perspectivă, localnicii de pe Crivaie le aduceau felicitări și urări mobilizatoare :

— Dați-i înainte, mîncați-aș gura, că ne trebuia „căși" pentru la iarnă. Șase-șase. Aveți grijă să cîrpiți bine „ferestile" și ușile, să nu ne tragă „corentul" cînd o da „bălana" ! Mială, bă ! Mari ingineri sînteți, mîncați-aș gura !

Cînd mă văd, zarurile și banii dispar ca bătuți de vînt. Tuciuriii mei contemporani țîșnesc pe verticală, ștergîndu-și palmele pe turul pantalonilor, de parcă ar fi ieșit de la strung și voiau să le dispară uleiurile și vaselina.

— Trăiți, dom' șef ! Să v-ajute dumnezeu !

Ba, uite că nu-mi ajută ! La slujbă dau în brînci, zi și noapte, după afurisiții de criminali. Acasă, în puținul timp liber, militez pe frontul gastronomic și igienico-sanitar.

— Ne uităm și ne bucurăm din suflet ! se laudă țiganii, încercînd să mi se facă simpatici. Se *schimbă* orașul, dom' șef ! Ehei, priviți la inginerii ăștia !... Aoleo, ce le iese din mîini, să-mi sară ochii !

„Inginerii", toți țărani din comunele învecinate, navetiști pentru șantiere, în vederea calificării la locul de muncă, conduși de cîțiva maiștri bucureșteni, foiau pe schele.

Mi se dau amănunte imediat :

— Gagica aia mișto ? ! A stat la Brătianu a'lu' Scorilo, mînca-ți-aș gura ! Din neamu' lu' Galilei a'lu' Ferdinand. Hei, Samanta ! strigă un baloacheș. Arată-i șefului

unde stă Brătianu ! Brătianu, de lîngă Rişelio a' lu'Tereza. Hai, fă, odată !

Samanta, o ţigancă plină de fuste şi basmale, cu ochii umflaţi şi pometii obrajilor ca vinetele proaspete, semn că a fost bătută zdravăn, îmi iese în întîmpinare, zîmbindu-mi curtenitor, gest ce-mi oferă la bună vedere o puzderie de dinţi metalici, sclipitori. Ţine în braţe un copil îmbrăcat într-o cămăşuţă ridicată pînă la subsuori, murdară în ultimul hal. Puştiul, plin de mizerie şi cu nasul în febrilă activitate, smiorcăia ascuţit. Lacrimile au erodat molozul de pe obraji, depunînd muşuroaie la rădăcina nasului.

— Taci, Rujane, taci cu mama !

Caut în jur ! Numele de *Rujan* mă arde ca focul. Ştiţi bine că aşa scrie pe buletinul, legitimaţia şi dosarul meu de cadre. Mă dumiresc urgent : ţiganii dau copiilor numai nume de personalităţi. Găseşti aici regi, împăraţi, primminiştri, perceptori, diplomaţi, activişti, regine, responsabili cu protecţia muncii, împărătese, directori, sfinţi... Şeful meu, colonelul Chitiu, are o divizie de puştani ce-i poartă numele. Iată că şi eu am intrat în galeria personajelor ilustre, ale căror nume se poartă cu demnitate în Ţăndărei, Slobozia şi Călăraşi.

„Rujan" cel plin de praf orăcăie violent, frecîndu-şi picioarele de braţul maică-sii.

— Taci, mă, fir-ar tac-tu al dracului !

Într-o curte năpădită de lobodă şi urzici, călcate în picioare, mişună zeci de cîini şi copii. O duzină de familii, adăpostite în trei căsuţe leşinate, dărăpănate, aproape căzute cu acoperişurile la pămînt, respiră oxigenul dublat de miresmele greu de filtrat chiar de cele mai moderne măşti de gaze. Copiii îmi cer bomboane, bani, pălăria, ţigări, stiloul şi ochelarii de soare... Ţigăncile, vreo zece la număr, răsar ca din pămînt, încercînd să facă ordine în rîndul copiilor şi cîinilor. Toate sînt vioaie, vesele şi cu ochii umflaţi. Bătute, măr ! Bag de seamă, e starea lor naturală. Dacă nu le bat bărbaţii, nu se simt luate în seamă. Cu cît au mai multe cucuie şi vînătăi, cu atît sînt mai mîndre.

— Gagica ? A plecat, dom'le ! N-a dormit aici decît două zile ! mă informează un țigan știrb. Nici bagajele nu le-a adus pe toate... Cîteva cearșafuri și pături cu stampilele statului.

Este vorba de emblema studioului cinematografic, de unde concluzia că prezența Rodicăi Banu a fost doar pasageră. Chiar mă îndoiesc să fi dormit vreo noapte în interiorul acelei case din Fața Crivăii. Este doar o presupunere, căci, orașul fiind mic, miile de nou-veniți, odată cu înființarea județului, dorm oriunde găsesc. Uită de prejudecăți și, după ce se codesc, acceptă un timp paiantele și chirpicii.

— Cînd a închiriat camera ?

— Miercuri ! șuieră știrbul printre buzele groase și vinete, ca marginea ventuzelor.

— Ea a închiriat camera ?

— Ea, în persoană !

— A mai venit cu cineva, atunci sau în zilele următoare ?

— Au venit vreo trei-patru ! În persoană...

Le arăt fotografiile cineaștilor, iar puzderia de copii și femei năvălesc pe mine, ca la pomană.

— Dă și mie, dă și mie ! se milogesc puștii, convinși că-i rost de pricopseală.

— Ja, ja, ja ! încearcă să-i îndepărteze prolificele femei cu figurile pline de vînătăi.

— Ăsta și ăsta... și asta...

Îmi sînt indicați, rînd pe rînd, Al Panait, George Cornea, Lili și Dora Florescu, prietena lui George Cornea.

— Gagica asta bondoacă locuiește în vecini...

Îmi arată o casă la fel de căzută într-o rînă, parcă ar fi alunecat pe derdeluș.

— Da' mai e unul care a venit pe aici...

Îi arăt fotografiile celorlalți artiști, ale regizorului, chiar și pe cele ale Didinei.

— Nu, dom'le ! E altu' ! Unu, ca o domnișoară... Merge ca pe ace...

— A..., izbucnește Samanta, mama lui *fiu-meu !* E la colț ! Așteaptă rezemat de gard.

Și ni-l arată. N-o să vă vină să credeți, blondelor ! Tipul ca o domnișoară este individul care stătea rezemat de

gard, cînd am făcut percheziția la domiciliul doctorului Nicola. Abia reușesc să-i strunesc la timp, erau în stare să se repeadă asupra plantonului și să mi-l aducă mai aproape.

— Am cinci lei !

Cu bancnota între degete, i-am avertizat că acești bani pot fi cîștigați de cei ce ascultă de mine, altminteri, în cîteva clipe, individul ar fi cunoscut entuziasmul însoțitorilor mei și, zău, blondelor, așa ceva intră în categoria contraindicațiilor profesionale.

— Oameni buni și fraților ! Cine-mi spune cînd a fost *gagica* (adică — Rodica Banu) aici primește banii imediat. Ei, să auzim !

— Sîmbătă seara, îmi șoptește știrbul.

— Singură ?

— Nțț ! Cu ăla ! arată spre pletosul rezemat de gard.

— Aha ! Bun ! Lăsați-l în pace !

Și-i dau bancnota. Dar am turnat gaz peste foc. Nenorocite ursitori am mai avut ! Toți se reped pe mine, inclusiv țigăncile pline de vînătăi.

— Dă și mie, dă și mie !

De unde naiba să le dau ? Împart în stînga și-n dreapta monede și îndemnuri restrictive : „Hai, gata, nu mai am o lețcaie, potoliți-vă !"

Așadar, ancheta mea științifică se încheie cu un faliment total : nu mi-au mai rămas bani nici pentru o halbă de bere la Didileaua. Dacă-mi arde de așa ceva, azi beau pe datorie !

Misiunea mea în Fața Crivăii nu s-a încheiat : mi-a rămas de verificat episodul aducerii acasă a prietenei lui George Cornea, miniona durdulie — Dora Florescu, altă nemțoaică din filmul „Pe urmele dușmanului".

Trec, deci, alături, unde Samanta, stimulată de iluzia a *cinci lei*, pe care, de astă dată, nu-i mai am, își amintește perfect ce s-a întîmplat luni seara. Tocmai se terminase, la radio, pe programul doi, emisiunea „Bună seara, copii !", cînd a adus-o George Cornea acasă, adică la camera închiriată.

— Rămîi aici, fa, i-a zis gagiu ! Eu plec să văd dacă au găsit-o pe *aia* !

— Cum de ți-ai amintit atît de precis ?

— Păi, tocmai atunci mă bătea bărbatu-meu pe partea asta ! îmi arată Samanta dosul.

Deci, George Cornea nu mă minţise.

Samanta mă conduse spre poartă, în ţipetele ascuţite ale celui ce-mi purta numele.

— Ascultă, pe ăsta micu' îl cheamă Rujan sau ai glumit ? o întreb aşa, direct, ca de la om la om. Chiar şi-n acte ?

— Da, dom' şef !

— Cine-i Rujan ?

— Unu' d-al dumneavoastră !

Aha, deci ştie ceva.

— Sînt mulţi *Rujani* din ăştia ?

— Puţini ! Doi-trei !

— De ce ?

— Dacă nu-i cine ştie ce mare şef... Nu merită !

Auziţi, blondelor ? Haideţi să punem mai repede mîna pe criminal, că altminteri nu mă mai bucur de trecere la contemporani !

Cercetări cu artişti

Subordonat conştiincios, Diaconu i-a adus pe Lili, Al şi Marcela. I-am ordonat să se prezinte doar cu Lili, dar se pare că fraţii Panait n-au vrut să riște, scăpînd-o din mînă pe blonda ce-şi avea reşedinţa sub acelaşi acoperiş, în vila de la Amara. Aşteaptă pe hol în dispoziţii diferite : Al, nervos, gata să se repeadă ca un zăvod în lanţ ; Marcela, elegantă, importantă şi plictisită ; Lili, cu aceeaşi figură de blondă căzută din lună, ori tocmai trezită din somn.

— După cinci minute, strigi ! o instruieşte Al, fără să mă observe. Strigi tare, să se audă pînă în stradă !

Lili, abulică, înclină din cap în semn că a înțeles. Interesant : mi se pregătește o surpriză. Atenție, Rujan !

Descind în biroul șefului și-l înviorez cu bănuielile mele asupra distracției plănuite de frații Panait și Lili.

— Fiule, notează-ți ! E mîna lui Panait bătrînul. Categoric, el și-a trimis odraslele să manevreze pionii. Școală veche : vrea să ne compromită.

Îi povestesc, la telefon, lui Garrison despre ce „plăcintă" mi se pregătește la micul dejun. Procurorul fluieră admirativ : domnul Panait merită felicitat pentru tenacitatea dovedită în umflarea gogoașei. Se joacă cu noi de-a hoții și vardiștii, se cunoaște cît de colo că ne consideră mult mai rurali decît ar trebui să le permită bunul simț.

— Trebuia să pleci la București ? ! își reamintește Garrison.

— După audierea artistei..., artiștilor : dacă a venit și Marcela, profităm de ocazie să-i punem cîteva întrebări, deși răspunsurile sînt previzibil negative. Fiind sora bănuitului, legea nu creează obligații, nedenunțarea rămînînd fără sancțiune...

— Îmi ții lecții ?

— Pentru reîmprospătare...

— Nu-i cazul. Află că, dacă Al Panait este autor, iar Marcela știe, nu-i chiar atît de ocolită de lege !

Mă sfătuiește să găsesc doi martori..., pînă atunci vine el și preia audierile.

Zece minute mai tîrziu o invităm pe Lili într-un birou vecin cu cel al ofițerului de serviciu. Blondele astea fac impresie. Cu unele precizări : tulbură firile mai sensibile numai prin prezență. După ce deschid gura de cîteva ori, izbutesc sigur să se... *facă ridicole*. Disproporția catastrofală dintre cap și tors se menține la calificativul „foarte bine" pînă pe la douăzeci și trei — douăzeci și cinci de ani. După aceea, se produce o dezordine totală între proporții, se îngrașă spectaculos, chiar dacă mențin regim de apă și pîine, cît să hrănești un șoricel. Dacă nu se căsătoresc pînă la această vîrstă, riscă să plătească — pînă la adînci bătrînețe — cu singurătatea. Naive și prețioase în conversație, știu mai bine decît oricine să-și dezvăluie, din capul locului, lacunele în cultura generală. Și o fac atît de senin și dezinvolt, încît roșești în locul lor, de parcă ți-ar fi fiice

și te-ai simți vinovat că le-ai oferit obștii într-un stadiu de neisprăvenie spirituală, care-ți compromite iremediabil neamul.

Dacă prind trenul căsniciei pînă la vîrsta menționată, au șanse să țină pasul cu o viață de familie acceptabilă, firește, nu scutită de compromisuri. Studiază una, cel mult două discipline școlare, încît nu scapă prilejul de a trece peste un an de învățămînt fără corigențe ori un *bis*. Categorie dificilă, blondelor !

Intră în birou ca o regină care și-a pierdut coroana în tramvai și se așază, al naibii de afectată, pe scaunul din fața biroului meu.

— Să știți că sînt fecioară și am certificat.

— Poftim ?

— Sînt fecioară și am certificat.

Ciripește rar, ascultîndu-și fiecare cuvînt, cu o plăcere divină. Parcă am fi la pețit. A mai rămas de precizat data și numele. Fata aceasta ar fi putut să fie sora desăvîrșită a bravului soldat Švejk.

— Felicitări !

— Vă mulțumesc !

Martorii și procurorul o privesc surprinși.

— Nu vă permit să atentați...

Începe grăbită lecția, de parcă aș fi dezbrăcat-o cu forța. Frumoasă uvertură, blondelor !

— Dacă nu mă-nșel, peste cîteva minute va trebui să ziceți „Aaaa, ticălosule ! Săriți !" De ce vă grăbiți, domnișoară ? Abia au trecut treizeci de secunde și deja v-ați consumat prima parte a rolului...

— Daaa ? își consultă ceasul.

Spontană foc, mititica ! Ce mititică ? V-am spus ce trup de luptător de greco-romane are Lili ! De ce să fiu ipocrit ? Fata-i apetisantă.

— Păi, da ! o asigur

— Vai ce greu trece timpul ! exclamă resemnată.

— Nu-i grabă ! Vă rog să mergeți la biroul alăturat, tovarășul procuror dorește să începeți audierea. Știți, eu mă aflu aici ca spectator.

— Cum, nu sîntem singuri ? se miră sincer.

— Păi, nu sîntem !

Deşi biroul este doar de cîţiva metri pătraţi, abia acum sesizează că-i plin de lume. Putea să observe şi singură ! Dar pe blondele din categoria ei, dacă nu le duci de mînă, intră cu capu-n copaci.

— Dumnealui este tovarăşul procuror, îl prezint pe Garrison, iar scaunul de alături vă aşteaptă. Poftiţi, luaţi loc ! o invit, dublînd gestul sobru al procurorului.

Lili dă curs invitaţiei, deplasîndu-se în faţa biroului lui Garrison şi se aşază pe scaunul indicat.

— Să ştiţi că sînt fecioară şi am certificat...

— Numele şi prenumele ! intră procurorul în subiect.

Lili rămîne blocată, într-o atitudine de elev uituc. Nu-i pregătită să răspundă spontan. Ea a repetat ca un tocilar instructajul fraţilor Panait, nu-i în stare să mintă nici un cuvînt în plus.

— Am rămas impresionată de acel splendid cîine poliţist, care v-a însoţit la Amara. Este un exemplar excepţional ! gîngureşte rotunjind cuvintele, după ce se întoarce către mine, tratîndu-mă ca pe o veche cunoştinţă. Impunător şi aristocrat...

Cîinele, firește !

— Am observat că v-a fascinat...

— Da, acesta-i cuvîntul ! mă asigură mulţumită.

— Dacă doriţi să-i transmiteţi ceva, vă stau la dispoziţie, îmi ofer serviciile.

— Multe complimente ! Se poate ?

— Desigur !

Aţi priceput, blondelor, complimentele dragei noastre Lili se transmit cîinelui de urmărire. Bine-am ajuns ! Procurorul se străduieşte să o convingă despre rostul invitării ei la anchetă, aspect pe care-l pricepe cu enormă dificultate.

— Numele şi prenumele..., data şi locul naşterii...

Interogatoriul demarează greu. Cînd ajung la menţionarea domiciliului, în birou năvăleşte Al Panait :

— Stai, te-am prins ! Cum îţi permiţi..., logodnica mea.

Se opreşte aici, constatînd, cu regret, că piesa-i jucată : procurorul, şi nu eu, o anchetează pe blonda fecioară cu certificat. Martorii sînt numai ochi şi urechi.

— Doriţi ceva ?

Al şi-a risipit, instantaneu, avîntul.

— Iubitu', nu știu cum să încep, căci mă întreabă unde m-am născut ! îl roagă, alintat, nevinovata Lili.

— Ține-ți gura ! o repede Al.

Ar fi dispus să-i facă și complimente, dar pricepe că înscenarea lor s-a dus de rîpă.

— Aha, deci așa ? ! își revine amenințător.

— Deci, ce ? îl ia din scurt Garrison. Prezentați buletinul ! Tovarășe locotenent, legitimați-l și aplicați legea.

— Eu nu permit ! Dacă nu încuviințează tata...

— Ce să încuviințeze taică-tău ?

— Tovarăși, nu vă jucați cu *mine* !

— Nu ne jucăm ! îl asigură procurorul. Veți fi tratat cu toată seriozitatea și vă veți bucura pe deplin de prevederile legilor. Încheiați-i proces-verbal, tovarășe locotenent. Să dea și-o declarație !

— Tata !... Dacă află...

— Să fie sănătos ! Iar dumneata...

Și dă-i mustruluială ! Știți dumneavoastră ce înseamnă să ajungi la conversație cu procurorul ? Nu știți, blondelor ! Mai bine că nu știți ! Și nici să nu fiți curioase vreodată, dragele mele !

Îl scot pe Al Panait pe hol și-i fac nota de plată pentru deranj, apoi trecem la consemnarea amintirilor în legătură cu aiureala pusă la cale. Trebuie să pricepeți că procurorul l-a pus pe jeratic și răspunde destul de exact la întrebări. Marcela își vîră capul de vreo două ori pe ușa biroului în care m-am retras cu Al : a simțit că povestea lor a eșuat. O sfătuiesc să aștepte. Am și cu ea o mică problemă de lămurit — nu i-am luat amprentele și vă amintiți, blondelor, că două urme de degete, cele de pe încuietoarea medalionului Rodicăi Banu, au rămas fără autor. Cine știe ce surprize pot să apară ? !

*

Scoasă din rol, Lili i-a povestit cu delicatețe lui Garrison aventura nocturnă, copie după cele declarate de George Cornea. Știa că au existat relații apropiate între Al și Rodica Banu, și că s-au plătit bani pentru a-l feri de consecințe... Cine, cînd, habar n-avea. Isteață cum era, cu sigu-

ranță fusese ținută departe de organizarea infracțiunii. Chiar dacă clanul Panait ar fi dovedit mai puțină prudență față de ea, Lili tot n-ar fi priceput mare lucru.

În fața inspectoratului, deocamdată nu sînt întîmpinat decît de un tip lățos, pururi prezent, ca o muscă pe căciulă : Doru Marian. Tencuiește cu privirea zidurile clădirii și tresare cînd îmi fac apariția. Se aruncă în șaua unei motociclete *Zundapp* și-o ia la goană după Volkswagen.

Dau iama pe platoul unde grupul lui Nic Vasiliu îi face harcea-parcea pe hitleriști. Este prezentă și Didina care le spune dușmanilor, de la obraz, „Blestemaților !". Scenaristul și regizorul ar trebui să o lase să înjure *natur*, ca-n Fața Crivății... S-ar nărui de groază pînă și blindatele inamicului.

Nic Vasiliu oprește „războiul", învinșii și învingătorii iau o pauză, iar eu îl iscodesc în interesul misiunii :

— Tinerelul ăsta, îl arăt pe Doru Marian, nu are de lucru ?

— Sigur că are !

— Se ține de umbra mea ca un disperat. Mă gîndeam că poate-i mai util pentru „cîștigarea războiului !", și-i fac semn spre grupul artiștilor și figuranților.

— Are trei zile concediu medical. După aceea îl chem sub *arme*, normal. Deocamdată nu am dreptul să apelez la serviciile lui : umanismul mă obligă...

Îmi face capul calendar cu citate din legi.

— Aha ! Procedați foarte corect. Totuși, mă miră faptul că, deși se află în concediu, folosește motocicleta studioului în interes personal.

— Tovarășe locotenent, am înțeles reproșul ! se scuză strivind supărat țigara abia aprinsă. Armata pe care o vedeți este de operetă : eu *comand* numai manevrele din filme. În rest, dumnezeu cu mila ! Nu v-aș dori să-i aveți în subordine pe *soldații* mei ! Marea mea mulțumire, apropo de operatorul Doru Marian, ar fi să mai aducă ceva din motocicletă, care să-mi permită să o scad din inventar. Vă rog să mă înțelegeți că unii fură, dacă nu ești cu ochii pe ei ! Bine că mi-ați spus : îi voi atrage atenția să o aducă intactă.

Asta da, intransigență !

— Aveți un angajat... Nea Cristi ?

— Am avut. De o săptămînă a fost rechemat la Buftea, aici pierdea vremea de pomană.

— Sîmbătă a fost în S.

— V-am spus : de o săptămînă și-a făcut bagajele. Dacă venea, aflam eu !

Ne luăm la revedere, cu urări de succes pentru toate părțile. Bine-ar fi să ne meargă așa cum ne dorim !

De acum, plec în căutarea blondelor cu buletin de Capitală.

Zorul meu, deși mare-mare de tot, rămîne stîrnit la parametrii medii, căci după Volskwagen se tîrăște suferindul operator Doru Marian, cocoțat pe șaua motocicletei *Zundapp*, sfeterisită din dotarea *trupelor* angajate în războiul lui Nic Vasiliu. Aș putea să apăs pe accelerație, Volkswagenul știe să fugă al naibii de tare ! L-aș lăsa repetent pe Doru Marian. Dar ce rost are ? De acum sînt sigur că interesele noastre sînt apropiate și nu se rezolvă decît simultan. Așa că-l țin în trenă, chiar dacă ne vom plictisi o oră-două în plus, pînă la București.

O nașă blondă mă botează „Biby"

— Sînt studenții mei. Aș putea spune că formează o adevărată echipă. E motivul pentru care, în vacanță, au plecat la filmări.

Corina Pascu, o blondă cam la treizeci de ani, a cărei descriere completă o las pentru mai tîrziu, mă conduce pe hol. Merge drept, fără acele mișcări specifice femeilor. Conchid că-i mersul pentru serviciu, atitudine ce se poartă asemeni hainelor în mediile cu pretenții. Are părul prins în coc, ceea ce-i dă un aer sever, care o prinde numai în parte, și dă impresia că-i cu un cap mai înaltă decît mine. Blondele astea țepene, cu mers de colonei la revista de

front a regimentului, și aparent mai înalte mă intimidează. N-aș pune mîna-n foc că n-a sesizat.

— Am aflat cu mîhnire vestea și aș dori să cred că veți reuși să aflați de la mine tot ce v-ar interesa pentru rezolvarea cazului. Așa încît vă stau la dispoziție pentru orice fel de întrebări. Indiferent de natura lor, vă voi răspunde exact și precis. Așa că mobilizați-vă și fiți mai curajos...

Sesizase starea mea.

— Dacă sînteți dispusă să mă ajutați într-o asemenea măsură, probabil avem nevoie de mai mult timp !

— Exact. Iar acum, tocmai timpul ne lipsește. Mai am un curs, apoi sînt invitată la o cununie civilă, de unde nu se poate lipsi nici măcar motivat. În continuare, răspundem altei invitații ce se va finaliza la Athénée Palace..., cam atît. După orele unsprezece, deseară, sînt liberă.

— Cu alte cuvinte, *din o zi* nu a mai rămas nimic ?

— Cum așa ? De la unsprezece la doisprezece noaptea ! Veniți la noi acasă, ori dacă doriți ne întîlnim la Athénée... Soțul meu va fi mai mult decît încîntat să ne dea o mînă de ajutor. Pe deseară, tinere ! Locotenent, da ?

— Locotenent... Rujan !

— Am reținut și gradul, și numele. Am dorit doar să fac o ultimă verificare. Iar mie mi se spune tovarășa *As-univ.*

— Sărut mîinile, tovarășă *As-univ !*

*

Și a urmat o noapte de pomină.

Către orele douăzeci și două am dat năvală la Athénée Palace.

Altă lume, alt decor. Altă *Didileaua.* În obscuritatea barului i-am găsit greu pe tovarășii *Prof-univ* și *As-univ.* La masa lor zăceau încă trei-patru persoane nedefinite în lumina multicoloră : aici păreau *Fantomas* străvezii, aici diavoli încinși la flăcările ca para. În atari condiții, te poți păcăli ușor asupra portretului vorbit al partenerului : cîți n-au îndopat cu whisky și Kent tot soiul de persoane dovedite, ulterior, necorespunzătoare exigențelor și meniului ? !

— Tovarășul locotenent Rujan ! Scuzați ! Domnișoara, domnul..., doamna..., domnul...

Am strîns și pupat mîini la nimereală, iar în infernul acela de lumini aiurite și zgomote, ca la cutremur, n-am mai deslușit cine-i domn sau domnișoară.

— Vă rugăm să ne scuzați, în curînd se termină programul și vom fi la dispoziția dumneavoastră.

Am constatat că *steaua*, adică persoana cu numărul unu în spectacol, nu era chiar fulminantă cum o lăuda un tip ce se descurca binișor românește, aflat în dreapta noastră.

Același ochi de polițist a descoperit tot soiul de alte minuni, inclusiv că *Prof-univ* se apropia, din cînd în cînd, mai mult decît s-ar fi cuvenit de o domnișoară.

M-am îndopat cu un lichior amărui, fără să pricep mare lucru din el ! În orice caz, costa al naibii de mult. Ce vreți, la Athénée Palace nu se știe cum se prepară coniacul milițienesc ! Cîteva aluzii ale tovarășei *As-univ* : programul era antrenant, dar îl văzuseră de mai multe ori. Deci ne-am grăbit, vorba vine, spre ieșire.

În stradă, am inventariat persoanele din suită. Erau vreo șapte, plus eu. Patru s-au urcat într-un Fiat, după ce ne-am pupat și îmbrățișat pe rupte. Trebuie să înțelegeți, blondelor, că eram tratat ca unul de-ai casei.

Prof-univ, deși vesel peste măsură, s-a urcat la volanul Fordului, lîngă domnișoara căreia îi acordase atenție excesivă. Eu am trecut pe bancheta din spate, împreună cu *As-univ*, foarte volubilă de această dată. Nu mai era „colonelul" în inspecție, de pe coridoarele facultății. Cocul îi dispăruse, părul îi unduia pe umeri. Ai fi crezut-o mai degrabă fiica soțului ei, *Prof-univ*.

— Ați descoperit criminalul, domnule locotenent ? m-a luat în primire, risipind tovărășia din conversație.

— M-am străduit...

— Și ce ați descoperit ?

După cum vedeți, n-am venit doar pentru distracție, începe și activitatea concretă, iar *As-univ* mă aduce la ordinea de zi mai abitir decît un șef, fapt pentru care propun să readucem discuția la timpul prezent.

— Am zărit cîțiva în bar, dar jur să-i ocolesc în interesul familiei și al slujbei.

— Mie nu mi s-a părut ! sare ca arsă domnișoara din fața noastră.

Probabil se consideră cea mai indicată *de descoperit,* din acest punct de vedere.

— Fii calmă, draga mea ! o strunește, fără convingere, *Prof-univ,* apăsînd pe pedala de accelerație. Corina, te rog, discutăm acasă ! revine la *As-univ.* Sînt studenții tăi și nu vreau să vă cunosc secretele ! completează pe tonul din care trebuie să pricep că blonda de lîngă el e *studenta lui.* Corina își are *studenții ei.* Cu alte cuvinte, fiecare să ne vedem de ale noastre și ai noștri.

Aproape insinuant, domnișoara blondă și-a lăsat ceafa pe spătar, cuibărindu-se spre stînga, în jurul manetei de viteză, unde trebăluiește mîna harnică a lui *Prof-univ.* Este o blondă clorotică, cu părul aproape alb, sprîncenele nici nu i se zăresc pe ovalul prelung al feței. Fără forme, deșirată și subțire ca o grisină, abia reușește să se ascundă într-o rochie sac, ce stă parcă-i așezată în cuier. Aceasta-i femeia... „șnur". În schimb posedă acel năsuc finuț, gata să se înalțe, odată cu obrajii, într-un rictus disprețuitor. Același dispreț superior îi flutură pe buzele subțiri, ca două linii de dialog, și i se citește în ochii albaștri, decolorați spre un bleu ars de soare. Scuzați-mă, dragele mele, dar genul ăsta de Ofelie la mînăstire, aflată în post negru, compromite.

După ce parcăm în curtea unei vile, pătrundem în hol, *Prof-univ* ținînd pe după umeri scobitoarea clorotică, eu la braț cu *As-univ,* de acum feminină și apropiată de parcă ne-am afla în vizită la părinți și ne-am strădui să dovedim cît de bine ne merge mariajul.

Alunecăm într-un salon cu pereții încărcați de halebarde, tablouri, aplice și icoane pe lemn.

— Whisky, Martini, Cinzano ? se interesează *Prof-univ,* abandonîndu-și cu delicatețe însoțitoarea.

— Whisky !

Așa poftește blonda străvezie, urmîndu-l ca o umbră decolorată. Categoria ei ar putea căpăta denumirea de iederă. Deși fără valențe fizice, se agață cu succes oriunde

o situație promite, dar viitorul nu le surîde. Trăiesc agreate pînă la treizeci de ani, neînțelese pînă la patruzeci, din amintiri pînă la cincizeci de ani, și în cel mai trist anonimat după această ultimă vîrstă ce le mai poate implica în vreo biografie. Inconștiente de situația defavorabilă rezervată de natură, sînt pretențioase pînă la absurd, își doresc tot ce n-ar realiza oricare blondă avantajată și obțin nesperat de mult în cei șase ani de viață, acordați unei femei de George Călinescu. Urmează doliul prematur, trăiesc intens și debusolat prima jumătate a decadei treizeci-patruzeci, în imposibilă așteptare cea de-a doua jumătate a decadei menționate, și, în cea mai desăvîrșită izolare afectivă, restul vieții. Se dedică studiului abia după patruzeci de ani și devin adevărate enciclopedii cînd nu mai interesează pe nimeni. Erudiția tardivă și aerul savant le fac utile atmosferei și întreținerii conversației în casele cu pretenții, unde se stafidesc și dispar odată cu mobilierul demodat.

As-univ mă conduce lîngă un ficus, tîrînd după sine o măsuță pe rotile, cu paharele noastre. Este nervoasă și bea, nu glumă !

— Rodica Banu ? Frumoasă, inteligentă numai în privința aspectului general al vieții. Latura personală a neglijat-o de parcă n-ar fi făcut parte din ființa ei ! Credeți în destine ?

Apoi, pentru a da un aer mai lejer discuției, se corectează tendențios :

— *Crezi* în destin ?

— Desigur. Ursitoarele mi-au prezis...

Și-i vorbesc despre necazurile ce mă vor paște din partea blondelor de toate nuanțele.

— Cu mine va fi mai simplu ! mă asigură. Voi fi o carte deschisă, lăsîndu-te să cauți pagina care-ți convine. Haide, studiază, locotenente !

— Ce legătură se află între destinul și dosarul actual al Rodicăi Banu ?

— Echipa discipolilor mei s-a constituit parcă anume spre a cunoaște grandoarea și mizeria : Rodica era cea mai frumoasă, Lili cu desăvîrșire imbecilă. Al — dementul iremediabil, George Cornea — băiatul care parvine și, pentru realizarea echilibrului, Dora Florescu — gospodina model,

demnă să aibă o casă deschisă oaspeților... Pricepi ? Toți, cu farmece, prostie, răutate, naivitate, inteligență, calcul și realism, alcătuiau embrionul unei colectivități în echilibru.

— Cine a stricat echilibrul ?

— Marcela !

— O cunoașteți ?

— Nici nu s-ar putea altfel. Deși nu este studenta mea, fata s-a atașat grupului, împreună cu logodnicul ei, nu mai puțin interesant...

— Îl cunosc ?

— Nu cred.

— Este secret ?

— Nu știu !

— Poate faci un efort ! o îndemn, trecînd și eu la persoana a doua singular.

— Ai reținut cum cîntă solistul din bar ?

— Hei, Bibi ! Da ?

— Da ! Hei, Bibi ! Dar cu „y".

— Aha, care-i legătura ?

— Nici una !

Ei drăcie, facem pe interesanții !

— Într-o echipă, revine la subiect, simpatiile sînt imprevizibile, afecțiunile se schimbă de la o zi la alta. Știi, pe Rodica o interesau deodată, așa cum merita dealtfel, viața de familie, banii, casa, mașina..., dacă și pe tine te interesează ! deviază, iarăși, firul discuției.

Se scuză pentru „te interesează", de parcă pînă atunci nu m-ar fi tutuit niciodată.

Așa că mă las pradă amintirilor și, pe brațul ei, cu toată nădejdea.

Prof-univ ne urmărește preocupat și pare mulțumit de decor. Își așezase, alături, haina și reluase gesturile din bar, apropiindu-se tandru de blonda scheletică. Reacționa, la atîtea eforturi, de parcă ar fi fost de lemn.

— Draga mea, o noapte atît de călduroasă distruge firile sensibile ! Tu și *locotenentul tău* vă aflați la tensiunea marilor descoperiri, pe cînd *noi* nu reușim să pătrundem în misterele lumii...

— Ai nevoie de aer, dragul meu ! intervine *As-univ.*

— Desigur, iubito ! se ridică *Prof-univ* din fotoliu.

Transpirase, părul cărunt — numai inele — îi curgea peste urechi, un smoc îi aluneca ghirlandiform spre rădăcina nasului. Era un bărbat la cincizeci de ani, bine conservat, pudrat, tratat cu alifii ce-i reduceau simțitor semnele vîrstei.

— Scumpilor, *noi*, nu avem pe nimeni pe conștiință. Sîntem curați și nevinovați ca doi prunci...

Scumpii de ei ! Mai ales pruncul cel mare ! Cît de straniu sună cuvîntul „prunci" pe buzele unui „bunic" fandosit !

— Vrei cheile de la Sinaia ? pricepe *As-univ*.

— Nu te deranja ! Sînt la mine. Plecăm, copii ! ne anunță pe tonul cel mai natural din lume, luîndu-și haina de pe marginea fotoliului. Noapte bună, dragilor !

O îmbrățișează pe *As-univ* cu o tandrețe mai-mai să smulgă lacrimi. N-o să mă credeți, blondelor, dar aflați că uscătura îmbrăcată în rochie sac e capabilă de efuziuni duioase :

— Corina, suferim ! Nu mi-aș fi închipuit că vei deveni ținta unei anchete. Îți ținem pumnii și sîntem îngrijorați...

Vezi, doamne, cine știe ce se va alege de *As-univ* rămasă în compania mea ? !

— Scumpo, atît cît se observă, mă aflu pe mîini bune ! Ți-aș ura și ție la fel, dar — recunoaște — nu te paște un asemenea noroc. Eu știu ce știi tu, dar tu nu știi ce voi cunoaște eu ! punctează în doi peri, mai mult pentru a trezi orgoliul de Don Juan în retragere din *Prof-univ*. Anunțați-ne telefonic cînd vă întoarceți ! atacă final cu aceeași delicatețe logoreică, completată de amabilități și gesturi curtenitoare.

Fordul mormăie scuturat de frisoane și dispare din curtea vilei.

Nu s-ar putea spune că frumoasa amfitrioană moare de bucurie. Aflați, blondelor, că și după ce s-a stins în depărtare zgomotul Fordului, *As-univ* este la fel de furioasă. Calculat-furioasă, precizez !

— Nu-mi place legătura lor ! se justifică.

Dar cui naiba i-ar conveni ? Sincer să fiu, depășește puterea mea de a accepta o situație, chiar cu limite avan-

sate. Cum ar putea să fie tocmai soţia de acord, gîndesc eu ca un dulce provincial, destul de naiv pentru cît am prins din şcoala vieţii, căci vine o bombă menită să mă dezumfle binişor, probînd că mai am încă de învăţat, dacă vreau să nu mor ignorant.

— Spune, ai fi capabil să accepţi aşa ceva ? Spune, are gusturi ? Ai fi în stare să te încurci cu o asemenea creatură ? I-am explicat de mii de ori că mă compromite ! reia, fără să-mi dea răgaz pentru răspuns, convinsă de solidaritatea opiniei mele. Nici nu-ţi închipui ce studente drăguţe are şi, poftim, o preferă pe...

M-am lămurit ! Atenţie, locotenent Rujan, vorbiţi limbi diferite !

— Aş dori să văd fotografiile pe care le-aţi făcut împreună cu studenţii dumneavoastră, în diferite împrejurări. Sper că nu aveţi nimic împotrivă...

— Se vorbeşte la singular, locotenente ! Politeţea la miezul nopţii strică. Sînt superstiţioasă.

Aha !

— Îmi *arăţi* fotografiile ? devin receptiv, călcînd viguros pe urmele interesului personal şi profesional.

— Poftim !

Mă conduce la etajul vilei, într-un dormitor de trei ori mai mare decît spaţiul meu locativ din S. Pe o noptieră, aşază ca la pasienţă cîteva grupuri de fotografii.

— Ia loc ! mă invită pe marginea patului.

Se scuză că mă lasă singur şi coboară la parter, de unde aduce pahare, sticla de Martini, pentru mine, şi alta de whisky, pentru ea.

— Ai descoperit ceva ?

— Cred că da.

— Eşti sigur ?

— Deocamdată... cred !

În toate poza *As-univ*, normal, altfel nu avea motive temeinice să păstreze fotografiile. Separat, îşi făceau apariţia, în cadru, ceilalţi membri ai echipei de filmare. Dar toţi, absolut toţi — Marcela, Rodica Banu, Lili, Al, George Cornea, Dora Florescu, Nic Vasiliu, *As-univ* — nu erau prezenţi decît în cîteva fotografii, realizate pe plajă, la mare. Într-una îşi întindea gîtul, peste ceilalţi, ca un cocostîrc, un tip lăţos cu mutră de somnambul. Îl cunoşteam

pînă acum din vedere. Chiar începusem să mă satur de el. Individul apăruse de la început, în istoria cazului, pe post de figurant : era *leneşul* sprijinit de gardul locuinţei doctorului Nicola. În fiecare zi îl zăream undeva, în preajma mea.

Reţin fotografiile de la mare, cu permisiunea distinsei amfitrioane.

— Pui preţ pe ele ?

— Niciodată nu poţi fi sigur !

— Cum crezi tu ! Să bem pentru asta !

Ne urăm succes şi tot felul de fleacuri de principiu.

— Lucrezi de mult timp ca... ?

Nu găseşte cuvîntul potrivit.

— Oho ! mă laud.

Şi încep să-mi întind oasele pe verticală, dîndu-i de înţeles că a venit vremea să mă retrag.

— Îmi pare rău că am băut. Misiunea mea în Capitală s-a încheiat. Dacă ştiam, lăsam alcoolul deoparte : acum nu mai pot să conduc maşina. Legea-i valabilă şi pentru mine.

— Încă un Martini, tot nu mai ajută abstinenţa ! mă îndeamnă pe calea pierzaniei.

— De acord ! Aş voi să telefonez acasă : nevasta are dreptul să ştie de soarta mea. Îmi este permis ?...

— Oooo ! aprobă. Dar fără declaraţii ! mă ameninţă.

Îşi plimbă şoldurile pe sub privirile mele vag obosite, mai curînd cuprinse de o lene plăcută.

— Alo ?

— Marinică, tu eşti ? Nu, nu dormeam. Ai venit în S. ? ! strigă. Nu ? Eşti tot în Bucureşti. A, ce păcat ! Aduceai ceva de mîncare..., eu am studiat toată ziua şi sînt aşa obosită..., şi...

E clar, am lăsat-o nemîncată !

— Mamă, nenorociţii de criminali se ascund prin cotloanele Bucureştiului şi nu vor să se dea de bună voie pe mîna mea. Îi voi urmări pînă mîine la prînz. Atunci voi zbura la pieptul tău, mamă ! Desigur, cumpăr mîncărică şi băuturică, n-am ce căuta acasă cu mîna goală. Studiază, mamă, studiază !... Ah, nu-ţi închipui cît sufăr singur în Bucureşti...

— Nu suferi ! îmi ordonă. Menajează-te...

— Sărut' mîna, mamă ! Ne vedem mîine.

În timp ce vorbeam la telefon, *As-univ* s-a întins pe pat și m-a ținut sub observație, așezînd în colțul gurii un zîmbet ironic. Semnificativ.

Abia acum reușeam să o văd și să-i descifrez particularitățile.

Blondele din această categorie sînt deștepte foc, gîndesc cu viteza luminii, iar dacă reușesc să se fixeze undeva, urmează dezastrul. Incendiu. Mlădioase și flexibile, chiar și după ce bagă-n spaimă cîntarul, se mișcă lejer pe stradă, în societate, în schema organizatorică a instituției, prin bucătărie, oriunde. Abile, pătrunzătoare și doar uneori nervoase, atacă și se retrag cu tact, transformă înfrîngerile în mici victorii prin diplomație și neînsemnate concesii, pregătind în grabă contraofensiva. Pe strada lor este mult soare. Poate și pentru că sînt inventive, cu spirit fin, pătrunzător, ceea ce le permite să înlăture orice nor apărut la orizontul existenței. Slujitoare ale inteligenței, cuprinse — în principiu — de spiritul sacrificiului personal, gata să fie amabile, de multe ori sînt dispuse să-și dea și haina de pe ele, blondele à la *As-univ* caută originalul cu orice preț, și-l ating cu siguranță.

Dar, vai, tot ele sînt urmărite și de decepții, iar necazurile trec ades prin biografia lor, încrederea nemăsurată fiind punctul slab.

Pot să desfășoare orice activitate și, deci, să se angajeze oriunde. Nu există test pe care să nu-l depășească, nici un chestionar impus de viață nu rămîne cu rubrici necomplete. Pot fi jurnaliste excelente, după cum — tot atît de bine — își găsesc un drum eficient în comerț.

În junețe, iubesc tot ce se cuvine iubit, pînă la limita compromisului. În dragoste sînt lipsite de metodă, superficiale, iar căsniciile au banul ca principal reazem.

— Noroc !

Clinc-clinc !

Îmi pune o mînă pe umăr, cealaltă pe umărul opus. Cui nu i s-a întîmplat ceva asemănător, nu are decît să caute o blondă gen Corina *As-univ*, să o sfătuiască să procedeze la fel, apoi să se uite la dumneavoastră precum șarpele din

„Cărțile junglei". Te ia cu frig, iar părul se ridică în poziție de drepți, asemeni lui Stan Laurel.

Cîtă deosebire între *As-univ* de azi, de la facultate, care mergea țeapănă ca un colonel în fața frontului și Corina de acum, gata să mă împingă pe calea păcatului.

— Ai reținut refrenul șlagărului din bar ?

— Nu prea ?

— Tu nicodată nu ești sigur și nu-ți stă bine așa ! „Ei, Biby ! E-e-e-ei, Biby !" Îți amintești ?

— Parcă !

— Se putea altfel ? Bine, încăpățînatule, memorează refrenul. Haide, repetă cu mine !

— Nu crezi că-i destul de tîrziu pentru așa ceva ?

— Depinde ce se mai poate comite, în lipsa refrenului ! marșează zîmbind.

Sprijinită de mine, cu privirea, mă îndeamnă pe calea muzicii ușoare, în principiu, și pe calea pierzaniei, în realitate. Nu-i cine știe ce băutură vermutul Martini, însă atmosfera și căldura emanată de *As-univ* au îmbunătățit substanțial efectele licorii.

— „Biby", se pronunță ! îmi reamintește. Dacă-mi scrii epistole, dragul meu, folosește „y". Semnează : Biby !

— Ajută ?

Corina *As-univ* își balansează picioarele prăpăstioase, gata să-ți provoace un preinfarct.

— Ești un sălbatic, Biby ! Nu-ți cer să te însori cu mine, bănuiesc în tine un ins păgubos. Ca personalitate, ai șansa să te situezi la zece metri dincolo de degetul mic al soțului meu ! îmi precizează locul în spațiul socio-cultural. Oricum, voiajul tău profesional îți poate fi extrem de folositor și din punct de vedere familial : îi poți împărtăși soției, uluitor, cu discreția de care te cred în stare — asta m-a determinat să-ți ofer ocazia (a se reține precizarea !) — ce te simți capabil să înveți din experiența pozitivă a unei doamne din Capitală.

Frumos ! O palmă, o mîngîiere delicată... O mîngîiere, o palmă strașnică !

Cred că i-am făcut o părere mizerabilă : îmi explică de o jumătate de oră unde trebuie să ajungem, iar eu rămîn imperturbabil.

— Chiar ești în stare să prinzi criminali, Biby ? se interesează pe tonul menit să investigheze posibilitățile de înțelegere ale copiilor.

— Uneori.

— Bravo ! Ce faci cu ei ?

— Îi dau la rațe.

— Ești obraznic, Biby !

— Tot ce se poate.

— Bravo, să știi că te prinde. Îmi plac bărbații obraznici.

Și-mi așază, rezolutiv, un sărut pe obraz.

Aflat în cea mai perfectă situație de legitimă apărare, vin cu o replică derutantă.

— Excelent, Biby ! exclamă.

Se lipește de mine, precum coaja de banană, gata să mă devoreze.

— Un singur amănunt nu-mi dă pace...

— Spune !

— Rodica Banu, studenta ta...

— Ei, ce-i cu ea ?

— Mă interesează ce relații a avut cu trei-patru luni în urmă ? !

As-univ se desprinde lent din coeziunea realizată cu atîta strădanie.

— Te interesează chiar așa mult ?

— Desigur !

Nu încape îndoială : dacă Rodica Banu avea nevoie de un chiuretaj, aria investigațiilor trebuie să cuprindă perimetrul sentimental al ultimului ei trimestru de viață.

— Biby !

— Te ascult.

— Vrei să-ți spun ceva ?

— Te rog.

Tonul ei este atît de jalnic, încît îmi provoacă o sinceră compasiune.

— Ești un insensibil, Biby !

As-univ, ca orice blondă crescută în case cu trandafiri pe aleile din fața intrării, îmi spune doar „insensibil". Înțelegeți, mi s-ar cuveni sinonimul brut al termenului !

— Chiar așa ? ! mă mir.

— Măgarule ! Îţi ceri plata înainte ca... Puteai să întrebi, după ! Ai priceput că vreau să te ajut şi că eu, fiind punctul lor obligatoriu de trecere, îţi sînt realmente de folos. De ce strici totul de la început ?

Blondelor, cînd vă supăraţi vă pierdeţi tot şarmul ! Zău, aşa se întîmplă şi cu *As-univ !*

Ca orice „sălbatic", citînd-o pe *As-univ,* mă comport deplorabil, adunîndu-mi geanta şi hîrtiile, dîndu-i de înţeles că renunţ la răspunsul ultimei întrebări, de dragul soţiei şi profesiei.

Rămîn *provincial,* riscînd întîrzierea soluţionării dosarului.

— Păcat !

— Sînt convins.

Cobor la parter.

Mă conduce într-o atitudine de suprem ultragiu. I-o înţeleg şi i-o pot înlătura, dar nu-i dau curs din acele raţiuni ce ţin de condiţia mea, net diferită de cea a lui Mannix.

— Biby, ai greşit ! mă avertizează.

— Ştiu ! recunosc fără ironie.

— Fraierule !

Şi-mi trînteşte uşa în nas, lăsîndu-mă pe scările vilei, aşa cum — crede — o merit.

— Pentru replică, dă-mi un telefon !

În stradă, rezemat de gard, am bucuria să întîlnesc o mai veche cunoştinţă. Sînt sigur că nu aşteptaţi descrieri. Doru Marian, cel care dormita permanent, rezemat de garduri, din primele ceasuri ale acestui caz, este prezent din nou.

— Copile, misiunea noastră s-a încheiat ! îl anunţ, după ce-l înşfac de braţ şi-l reped în susul trotuarului, ca pe un căţel adormit la sînul mamei.

Se dezmorţeşte brusc şi se aşază harnic la drum.

— Mergem la hotel, copile. Programul de azi s-a terminat. Dacă nu ai unde dormi..., către „Hotel Victoria" ! Am eu grijă să nu-ţi oboseşti mădularele stînd pe lîngă pereţi.

Şi mă ţin de promisiune. O rog pe recepţioneră să-i pună la dispoziţie un pat într-o cameră, întrucît mîine ard de nerăbdare să-i iau un interogatoriu amănunţit şi, pentru

așa ceva, are nevoie de odihnă. Băiatul, cu o expresie de om nenorocit, dispare pe scări, zăngănind în palmă cheia camerei, lăsîndu-mă în compania oficiantei, aparent încîntată că are bucuria să mă cunoască. Atitudinea ei, firește, ține de protocol și nu-s omul care să se îmbete cu politeţuri gratuite.

— Să trăiți, tovarășe locotenent !

Lîngă mine așteaptă, cu buletinul în mînă, un brunet gras, scund, neras... Îmi spune că este șofer la șantier și i-a rămas mașina în pană. Caută cameră la hotel, iar mîine dimineață o zbughește la S să-și ia cele de trebuință.

— Ați băut ceva ? îl întreb.

— Nici măcar apă ! mă informează, insistînd să-i dovedească recepționerei că sîntem prieteni și, deci, ar fi bine să-i fac și lui rost de un pat pentru o noapte. Chiar mă roagă, din priviri, să-l ajut.

— Ce-ați zice dacă am pleca la S. ?

— Cu ce ? Doar cu... cercul !

— Cu mașina mea ! îl anunț. Numai că eu nu pot să conduc : am consumat băuturi alcoolice și nu vreau să am de-a face cu colegii din Capitală. Cît facem pînă la S. ?

— Cel mult două ore ! se înviorează. La miezul nopții sîntem la nevestele noastre.

Perspectiva de a dormi acasă, alături de ai lui, l-a remontat.

— Transmiteți-i băiatului, mîine dimineață, că eu am plecat ! o anunț pe oficiantă, arătînd spre scări, în direcţia unde a dispărut veșnica mea cunoștință.

Argument pentru burlăcie

Volkswagenul huruia harnic, înghițind vioi kilometri către S., ca un cal venit de la drum lung care simte că se apropie de casă. Așadar, broscuța noastră metalică zboară, driblînd impecabil mașinile în-

tîrziate pe șosea. Adevăru-i că se observa mîna profesionistului de la volan.

Venise vremea lui *Ene pe la gene,* iar șoferul, din obișnuință, fluiera, tușea, fredona, mă rog, își căuta o a doua preocupare, ca toți profesioniștii, pentru a evita evenimentele neplăcute în care te pot vîrî cîteva secunde de somn la volan. Epuizase repertoriul și relua „Radu mamii, Radule !" cu îndărătnicie.

— Spuneți ceva, tovarășe locotenent !

Ce naiba să-i spun ? Gîndurile îmi vehiculau amorțite între Athénée Palace, vila de la șosea și camera mea din Fața Crivăii..., între Corina, superbă, tentantă și nevastă-mea. Cu toate lacunele ei în materie de bucătărie și naivitatea exasperantă, tot mai bine-i acasă.

Parcă o văd pe nevastă-mea : „Vai, Marinică, dacă-ai ști ce bine am pus de acord relațiile cu forțele de producție. Hai, pregătește două cafele. Eu îți spun lecția cu ochii închiși ! Zău, ce părere ai ?" „Minunat, mamă, mi-ai povestit atît de frumos lecția, că nu mai trebuie să pregătesc masa !" M-am obișnuit atît de mult cu ea, încît abia acum îmi dau seama că mi-a lipsit toată seara.

Aținesc, zărind-o, aievea, cu stiloul în mînă, conspectînd — cu perna pe genunchi — dificilele lecții. Iar eu, răpus de *înspăimîntătoarele* aventuri, intru binișor, îmi cer mii de scuze că n-am procurat berică, salam de Sibiu și alune chinezești. „Lasă astea ! mă întrerupe. Vreau să știu dacă ai fost copil cuminte !" „Am fost !" „Ei, chiar așa, Marinică ? Te-au lăsat blondele în pace ?" Ea știe că mă dau de ceasul morții după blonde, în sensul că le studiez, firește, pentru amintitul *Tratat de blondologie,* nu în alt scop, doamne ferește. „Mamă, am rezistat eroic ! Au atentat la integritatea mea morală două batalioane de fete, dar eu le-am oprit în timpul potrivit !" Iar ea va replica încîntată : „Ai rezistat ispitei ?" „Eroic, mamă, eroic ! va fi răspunsul. Le-am spus : pînă aici, fetelor, nu vă permit. Mă așteaptă acasă, plină de doruri, doamna și stăpîna inimii mele".

În momentul cînd mașina a parcat în fața sediului, dormeam viguros, cu fruntea sprijinită în bordul mijlocului de transport. Transpirasem zdravăn, așa cum se întîmplă

cînd ești rupt de oboseală și mai faci cunoștință și cu un firicel de curent, numai bun pentru o pneumonie.

— Cît e ceasul ?

— Unu fără douăzeci, mă anunță șoferul, părăsind Volkswagenul.

Urmează mulțumiri reciproce : el — că a ajuns acasă, eu — că... la fel ! Plus odihna cu nasul în bordul mașinii.

Îmi iau mapa cu nedespărțitele hîrtii și pătrund în clădirea inspectoratului încă buimac de somn. Holul și scările sînt doldora de cetățeni, ca dimineața la prima oră. Trăsnește a țuică și a transpirație, nori de fum se regrupează pe tavane. Aproape ca la Didileaua !

— Asta, da, surpriză ! explodează locotenentul Sorescu. Bătrîne, la tine mă gîndeam... Să nu-mi spui că ai venit de bună voie și nesilit de nimeni. Eu te-am chemat ! Telefonic, clasa-ntîi !

— Ce vorbești ?!

— Omule, echipa ta de cineaști îmi dă de lucru...

— Din *cercetați pentru crimă* au ajuns la *sectorul diverse* ? Poftim, retrogradare ! îl tachinez. Îmi dau seama: clienții mei au și lipsuri.

— Stai blînd ! mă avertizează. Din punctul tău de vedere băieții de la filmări sînt la mare cinste : mare minune, dacă scăpăm fără oase rupte, capete sparte și fără vreunul cu... picioarele-nainte...

Ei, drăcia-dracului !

Mă pune imediat în temă. În fiecare lună, cînd angajații șantierelor primesc salariul, Didileaua cunoaște o afluență de vîrf. Toți angajații, însoțiți de membrii majori ai familiei, dau iama la cîrciumă. Beau de sting, Didina îi bine-dispune cu o tragere de inimă triplă. Urmează o noapte de activitate febrilă pentru brigada diverse. Atunci se înregistrează evenimentele ce dau culoare și dimensiune statisticii judiciare : scandaluri, furtișaguri... Adevăru-i că mai toți cetățenii aflați pe coridor și scări aveau nasul rupt și ochii umflați, semn că la Didileaua *a fost activitate*, nu glumă ! Dacă stăteai să-i asculți, toți vorbeau în *limbi străine*.

M-am cam lămurit.

— Ce au făcut cineaștii mei ?

— Un fleac : Al Panait i-a tras o palmă peste fund soției unui excavatorist de la combinat. Atît a trebuit să izbucnească scandalul : excavatoristul l-a luat pe Al Panait cu scaun cu tot și l-a aruncat prin geamuri direct în stradă. Cascadorii și figuranții au sărit la bătaie și gata circul ! Tu știi cum este la Didileaua ?!

Știu ! Să te ferească dumnezeu să stîrnești furia oamenilor de șantier ! Ei formează o categorie deosebită între profesii : nu au domiciliu stabil, nu au neamuri în localitățile unde lucrează, nu au pile. Ei și destinul ! S-a terminat construcția la Iași, pleacă la Craiova. Isprăvesc acolo, se mută în Arad... Îi ajunge vîrsta pensionării la Turnu Măgurele sau Baia Mare. Lor nu le este teamă și rușine de fitecine. Muncesc pe rupte, căci, nefiind fixați, nu le pasă de casă, de masă. Ca și în agricultură, ziua de muncă înseamnă zi lumină. Muncesc cinstit și trebuie să le plătești la fel, altminteri îi pierzi de mușterii, pleacă imediat pe alte șantiere, cu directori care se țin de cuvînt. Se cunosc între ei de la un colț la altul al țării și singurul *grad* muncitoresc de care ascultă este *maistrul*. Orice director hotărît să execute lucrări rapide nu are decît să discute cu *maistrul*. Și toate treburile merg strună...

Deci, dulcii mei cineaști, plini de ifose, au făcut imprudența să intre, fără aprobare, într-o lume croită după reguli mult prea dure pentru puterea lor de înțelegere. Netoții, habar n-aveau că, în relațiile cu oamenii de la șantiere, ifosele lui Panait erau egale cu zero !

— Al Panait și „echipa" au fugit cu mașina lor. Marca Renault, mi se pare... Angajații de la șantiere au sărit în basculante, tractoare, gredere..., îi urmăresc prin tot județul !

Asta mai lipsea !

Sosește și șeful : făcuse un tur de orizont pe la Didileaua, prin șantiere și la platoul cineaștilor, îi mobilizase pe toți șefii celor implicați spre a-și potoli oamenii.

— Să ne dea o mînă de ajutor pînă mîine, cît sînt sub influența alcoolului. După ce se trezesc, pot fi abordați mai ușor. Acum, însă, parcă-s loviți de streche.

Îi raportez rezultatul raidului la București, inclusiv bănuielile stîrnite după examinarea fotografiilor ridicate de la Corina *As-univ*.

— Interesant ! rostește nedecis șeful. Verifică ipoteza ! Dar nu acum ! Deocamdată, să-i potolim pe „combatanți". Du-te acasă și schimbă-te, apoi pleacă în căutarea tinerilor Panait. Sînt „oamenii" tăi, nu ? îmi amintește pe un ton din care ai putea crede că le-aș fi tată. Executarea !

*

În fața ușii, stau cîteva clipe pe gînduri, cum să-i explic absența cumpărăturilor din geantă. Ea m-a așteptat ca pe un Moș Gerilă încărcat cu bunătăți și, poftim, nici măcar „hîrtii" nu mai am cu mine, le-am lăsat la birou. Sărmana, studioasă cum e, precis a adormit nemîncată.

Ce rost are s-o trezesc ? ! Mă voi strecura cuminței în casă, să-mi schimb hainele îmbîcsite de praf și transpirație, să mă spăl în ligheanul lavoarului. Apoi o tulesc direct pe frontul invizibil. Mor de curiozitate să știu cum va reacționa. Sînt sigur că nu va observa trecerea mea pe acasă.

Pătrund în micul hol de la intrare, izolat de restul camerei prin perdeaua cu „Răpirea din Serai". Nu reușesc să fac nici un pas și sînt gata să mă dau de-a berbeleacul, împiedicat de încălțămintea din hol. Așa se întîmplă cînd vrei să fii discret : imposibil să nu stîrnești larmă cît să sperii un cartier. Încep să adun, înciudat, încălțămintea și dau peste o pereche de pantofi mari cît două copăițe pentru nou-născuți. „Ei, fir-ar al naibii, au crescut pantofii nevesti-mii ?", și-i apropii de față, să-i identific în obscuritatea holului, vag aureolată de becurile de pe stradă. Încălțările uriașe duhnesc înspăimîntător.

Blondelor, sînteți fete inteligente, sper că vă dați seama ce-i poate trece prin cap unui soț în astfel de împrejurări, cît ar fi el de insensibil. Mă refer la cei ce nu sînt geloși. Și ca să aveți o opinie mai exactă, dacă mai este cazul, aflați că în cameră mai răsună un sforăit năprasnic, demn să concureze huruitul tancurilor. Ca o părere, se aude un *pufăit-piuit* firav în hărmălaia metalică a cascadelor hîrîite, slobozite din cea mai nenorocită tobă de eșapament.

Deh ! Vina este a mea. Pe vremuri, ofițerii își anunțau cucoanele, din timp, cînd se întorc... Telefonau din gară să se știe precis că au sosit ! Se mai plimbau o oră-două

înainte de a ajunge acasă. Mă rog, știau cum să-și apere prestigiul ! Nu dădeau năvală, ca mine, la domiciliul de pe buletin, după ce i-am telefonat soției că rămîn, noaptea, la București. Uite, așa intru în grija colegilor, că nu i-am făcut educație. Ce propuneți, blondelor ?

Îi bat pe umăr, le spun : „Copii, sculați-vă, că a venit lăptăreasa !", și pe urmă las impresia că n-am observat prea bine situația ?

Fac pe mutu-n păpușoi și-mi iau tălpășița, revin în cursul zilei și mă scuz pentru întîrziere, pe un ton cu desăvîrșire naiv ?

Sau mă ofer să le fiu naș, urîndu-le casă de piatră ? „Tovarășul locotenent Rujan nu a vegheat cu strășnicie la menținerea integrității familiei, nu a făcut totul spre a insufla soției..., e drept că... totuși, tovarășul nu-și găsește nici o vină ?" Și uite, tot așa, încît ești gata să recunoști pînă și asasinarea lui Kennedy !

Ce facem, blondelor ? Acum am plecat la drum împreună, dați-mi un sfat, nu mă lăsați împleticit între semne de întrebare. Măcar faceți rost de antinevralgice pentru locotenent ! Păcat că nu am din experiența cărui detectiv să mă inspir ! Șmecherul de Mannix știe el ce știe de nu-și împovărează dosarul cu nevastă zglobie, socri păguboși, mătuși dubioase și unchi neconformiști. Ehei, să fi fost în pielea mea, o încurca băiatul ! Să-l mai fi văzut zîmbind candid-persiflant în stînga și-n dreapta !

Pînă una-alta, ies în stradă și-l sun la telefon pe un avocat localnic. Avocații știu că dacă-i chemi, musai — arde ! Ei și medicii au delicatețea să nu te întrebe, din capul locului, cît de tare doare, pînă nu pipăie problema.

Sosește în cîteva minute, cu hîrtia, plombagina și creionul chimic. Îi povestesc ce suferințe ne așteaptă și mă liniștește, de parcă ar fi vorba despre un fleac de amigdalită. Doar că nu-mi recomandă : antinevralgice pentru locotenent..., aspirine și piramidoane, odihnă la pat, băi calde la picioare...

— Un fleac !

Mie-mi spune ? Cînd mă gîndesc ce urmează...

Pătrundem în spațiul întunecos. Aprindem lumina, dar sînt necesare cîteva îndemnuri spre a-i aduce la realitate.

— Vai, Marinică, de-ai şti ce bine-mi pare că ai venit, dragule ! şi cască, sărmana, cască trudită şi despuiată, ridicată pe jumătate în aşternut, fără să sesizeze prezenţa avocatului. Ai luat alune, tată ? Dar berică ?

— Un camion, mamă ! Le-am lăsat în stradă, crede-mă! N-am ştiut că pofteşti la ora asta.

— Răule ! mă ceartă fără supărare, maimuţărindu-se ca orice femeie alintată. Te rog frumos, pregăteşte o cafea... Aşa obosită sînt, Marinică, toată ziua am conspectat.

— Bravo, mamă ! o laud. Ştiam eu că n-ai stat degeaba.

— Zău, te rog, fă-mi o cafea...

Mă aşez la masă, lîngă avocat, care şi-a întins deja hîrtiile şi a început să redacteze procesul-verbal. Îi dau toate datele de stare civilă de care are nevoie.

— Dumnealui cine este, dragule ? începe să se dezmeticească nevastă-mea. Nu a mai fost pe la noi ?

— Acum a venit prima oară ! o asigur. O dată, dar bine! Vizita lui se va uita foarte greu !

Continuă să trăncănească anapoda :

— Tratează-l cu ceva, Marinică ! Zău, nu ştiu ce să mă fac cu tine. Aşa neglijent eşti cu oaspeţii ! mă ceartă, observînd că nu avem nimic de-ale răsfăţului gastronomic pe masă. Dar de ce sforăie aşa tare ? Este răcit ? se neliniştește ca o mamă grijulie.

Avocatul, analizînd rapid situaţia, mă întreabă din priviri : „Dom'le, nevastă-ta e chiar aşa săracă cu duhul ?" Dau din umeri că n-am nici o vină.

— Mamă, n-ar strica să te îmbraci. E răcoare, afară burniţează şi poţi să răceşti ! În al doilea rînd, nu tovarăşul avocat sforăie, ci dumnealui! arăt spre matahala de lîngă ea.

În sfîrşit, pricepe pe ce lume se află.

— Tovarăşe Condrea, tovarăşe Condrea ! tresare speriată. Treziţi-vă, vă rog din inimă ! Vă cer mii de scuze că vă deranjez, treziţi-vă ! îl imploră teribil de politicoasă.

Îl aduce, cu chiu cu vai, pe linia de plutire. Cască răpus de somn şi încearcă să se întoarcă în aşternut ca un leberwurşti în galantar. Pricepe, totuşi, că-i inutil să-şi continue odihna în atari condiţii.

— Ce ? Cum ? mormăie speriat. Să nu daţi ! strigă. Eu ştiu precis ce se poate întîmpla dacă daţi ! se zbuciumă

sub cearșaf. Mîine am o ședință importantă, să nu-mi faceți semne...

— Liniștiți-vă, tovarășe Condrea !

— Eu, să știți, mă aflu aici în interes de serviciu ! continuă să se apere disperat.

— Zău, Marinică, tovarășul Condrea are dreptate...

— Știu, mamă ! o asigur. Știu !

— Chiar așa, Marinică !

— Nevastă dragă, faci progrese : ți-a mai rămas doar să fumezi !

Și începe să turuie definiții, ca la carte. Tovarășul Condrea o privește prostit și încearcă să-i strunească elanul școlăresc.

— Dragă, lasă, lasă ! Uite, tovarășii încheie acte !

— Copii, dată fiind situația de fapt și de drept, vă sfătuiesc să semnați procesul verbal, fără fandoseli. Spuneți *da* sau *nu*, ca să știu ce avem de făcut în continuare.

— Acum împărțim lucrurile ? Vai, Marinică, de ce nu ne ajutați la împachetat ?

— Prieteni, descurcați-vă singuri ! Aș vrea să vă ajut, credeți-mă, însă mă așteaptă cîteva sarcini profesionale mult mai importante decît număratul lingurilor și furculițelor. Am încredere în voi, chiar dacă veți lua și prețul de la ușă. Ei, dar pînă una-alta, să semnăm procesul-verbal. Fără mofturi și of-uri. Altminteri, apelăm la martori !

Semnează ! Cum să nu semneze ? Asta ar mai trebui, să vin cu o companie de martori.

Omul din mlaștină

Cine crede că am traversat episodul ăsta nenorocit cu zîmbetul pe buze se înșală teribil. De-ați fi fost în sufletul meu vă îmbolnăveați de supărare, blondelor ! Am adoptat un ton de glumă, să nu vă stric dispozi-

ţia. Ar fi multe de relatat asupra cauzelor ce au condus la deznodămîntul citat sau despre necazurile ce urmează odată cu divorţul.

Şi, acestea fiind spuse, propun să lăsăm incidentul în seama celor în drept să judece. Simt că sînteţi alături de mine, blondelor ! Vă mulţumesc !

Îmi iau tălpăşiţa din sînul familiei destrămate, îl abandonez pe avocat în centru şi purced la *platoul* artiştilor mei, în învălmăşeala de barăci din *pefele*, spre „Katanga", la marginea „Cartierului Latin".

Paznicul este beat criţă şi mă confundă cu fratele său :

— Bă, să nu te vadă nimeni !

Îl găsesc pe Nic Vasiliu, care, deşi regizor, nu şi-a luat cameră la hotel, nici n-a închiriat vreun spaţiu locativ în S. Vrea să fie în mijlocul şantierului său de creaţie. Într-un fel, îl înţeleg : ori în casele de chirpici, ori în barăcile din *pefele* totuna-i.

— Am asistat la scandalul de la Didileaua ca spectator stradal. Treceam întîmplător pe acolo. Prin faţa restaurantului, vreau să spun.

— Aveţi idee în ce direcţie au plecat ?

— Cred că da ! murmură Nic Vasiliu, învelindu-se înfrigurat, gînditor, în pătură. A trecut şeful dumneavoastră pe aici, mi-a pus aceeaşi întrebare, dar atunci nu ştiam ce să-i spun. M-am gîndit, între timp, iar acum cred că pot să vă ofer o pistă valoroasă : căutaţi-i la „Broscoiul verde".

Restaurantul ăsta se află la Giurgeni, pe malul Dunării, lîngă podul plutitor, scos din uz, după darea în folosinţă a podului Giurgeni—Vadu Oii. Cîrciuma rămăsese, dar vadul îşi pierduse din importanţă. Pe şoseaua părăsită, ce ducea către fostul pod plutitor, treceau rari petrecăreţi. dornici să semneze condica la „Broscoiul verde". Cineaştii făcuseră cercetări în zonă, descoperind porţiunile de teren propice efectuării unor filmări la „Pe urmele duşmanului". De cîteva ori pe săptămînă, Al Panait şi „echipa" se refugiau în pustietatea de la „Broscoiul verde", unde puteau să se dea în spectacol fără martori.

— V-aş sfătui să luaţi pistolul cu dumneavoastră. Îl cunosc foarte bine pe Al Panait, ştiu ce brută e. Nu riscaţi!

Nici chiar aşa !

Nic Vasiliu coboară din pat și se îmbracă într-un costum-salopetă, direct peste pijama. Încercă să pară indiferent, dar îl bănui preocupat din cale-afară.

— Insist, nu plecați neînarmat !

— Lăsați totul în grija mea. Încă ceva : Doru Marian, operatorul dumneavoastră, m-a urmat prin București, nu m-a scăpat nici o clipă din vedere. Ce părere aveți ?

— Vă iubește ! mi-o trîntește Nic Vasiliu. Derbedeul este, aparent, inofensiv, dar nu garantez pentru el.

În holul barăcii își ia la revedere de la mine, se răzgîndește și mă conduce pînă la ieșire, printre materiale și recuzită, panouri, cizme, motociclete *Zundapp*. Abia după ce mă scoate în burnița nopții mă abandonează, nu înainte de a mă avertiza din nou asupra lui Panait.

Plec la birou, raportez șefului tot ce-l interesează, mă arunc în Volkswagen și demarez spre Dunăre, prin dușul anemic al ploii.

În bifurcația șoselei din Giurgeni așteaptă o basculantă a șantierului. Cîțiva angajați mătăhăloși îmi fac semn să opresc, de parcă ar fi de la controlul circulației. Sînt cu chef, duhnesc a țuică de la șapte poște și-s puși pe scandal:

— Ia, coboară, meștere, să vedem cu cine avem cinstea!

Un zdrahon deschide portiera Volkswagenului și-mi inundă mașina cu damful de băutură și țigări.

— Nu-i *de-al nostru !* îi anunță pe ceilalți, după ce caută cu privirea pe bancheta din spate. Întinde-o, meștere, avem treburi, nu ne încurca șoseaua ! Fă-i loc să treacă ! îi strigă șoferului de pe basculantă.

Traversez dincolo de unghiul curbei și parchez, lăsînd motorul pornit.

— Ai pierdut ceva, meștere ? se interesează „controlorul de trafic".

Îi spun cine sînt și ce vînt m-a împins la drum pe o vreme atît de nenorocită.

— Se schimbă treaba, șefule ! recunoaște. Împuțită belea, n-am ce zice. Pe noi să nu contezi : n-am făcut și nu facem reclamație...

Știu, își fac singuri dreptate, însă o asemenea rezolvare nu-mi convine.

— Cu „băieții" ăștia am cîteva afaceri mult mai încurcate. Dacă-i demolați, mie îmi faceți greutăți, pricepeți ?

Nu prea. Sînt patru și s-au strîns în jurul meu, asfixiindu-mă. Burnița i-a udat ciuciulete, curg pe ei, șiroaie, zoaiele tulburi. Sînt obișnuiți cu vremea proastă.

— Șefule, n-o să ai martori chiar dacă vei fi de față, crede-mă ! Și-apoi, să zicem, noi sîntem de acord să plecăm acasă, dar cu ceilalți n-ai cum să tratezi. Au plecat după ei cu basculantele pe alte șosele. Dacă-i întîlnesc, le înmoaie oasele fără aprobarea matale.

Îi lămuresc să nu-și facă sînge rău. Ceilalți nu intră în înțelegerea noastră.

— Ce zici, băi „excavator cu barbă" ? i se adresează „controlorul de trafic" unui tip de doi metri și lat cît o ușă dublă, posesor al unei bărbi năclăită de burnița nopții.

„Excavatoarele cu barbă" sînt săpătorii de șanțuri și canale, majoritatea recrutați de prin satele din bălțile Dunării, zdraveni, roșcovani, bărboși, muncesc cît zece, renumele de „excavator cu barbă" nefiind deloc exagerat. Într-o zi de muncă sapă, la lopată, fără dificultăți, cîte șapte-opt metri cubi de pămînt. O echipă de „excavatoare cu barbă" este în stare să scoată din rădăcini orașul, într-o săptămînă.

Pricep că nevastă-sa a fost cea *bătută cu palma peste fund* de cow-boy-ul Al Panait.

— Nene, de ce s-a legat de *baba mea* ? „Uite, bă, ce fund are bașoldina", a zis nemernicul și *harșt* o labă în partea aia, din spate, știți 'mneavoastră cum i se spune ! își caută cuvintele stîngaci. Ce, eu m-am legat de leșinatele lor ? Că *e* leșinate rău, nene ! Îți faci păcate cu una ca alea, știți 'mneavoastră ce vreau să zic ! Păi, alea nu *duc* nici un sfert cît *baba* mea !

Renunță la „meștere" și trec pe rînd la „nene" și „matale", influențați de „excavatorul cu barbă" manierat.

— Nene, să zicem că-l lăsăm acum în seama matale, dar de plătit, vor plăti pînă la urmă.

Da, hotărîrea este acceptabilă. Oricum, se retrag cu demnitate din conflict. Îi sfătuiesc să facă o reclamație, am *eu* nevoie de ea, să nu-și facă griji.

— Fac reclamație, dar de plătit...

Se urcă în basculantă și dispar prin burniță, în direcția Țăndăreiului.

N-aș vrea să am așa dușmani, blondelor, căci se țin de cuvînt !

Murat de-a binelea, intru în mașină și deschid caloriferul. Peste cîteva clipe, demarez lent și mă înscriu pe tăpșanul asfaltat, ce duce la „Broscoiul verde", pe malul Dunării, într-o pustietate de mormînt. Cît am discutat cu „echipa de șoc", nu am zărit țipenie de om. Într-un timp, s-a auzit doar zgomotul motorului unei motociclete : cine știe ce trăsnit și-a mai găsit să se plimbe prin Giurgeni pe o vreme atît de nenorocită.

De pe un mal, pierdut în stufărișul bălților, zăresc urme de mașină : noroiul transportat de roți pe șosea se pierde treptat în direcția Dunării. Bănuiam, vag, ce s-a întîmplat. Echipajul cineaștilor a sesizat prezența basculantei în intersecție și a ocolit pe digurile de pămînt prin preajma Giurgeniului. Nic Vasiliu mi-a spus că au prospectat zona pentru filmări, deci Al Panait a știut pe unde să se strecoare. Nu garantez că va reuși aceeași performanță la întoarcere : ploaia s-a întețit și nu va mai fi chip să se strecoare pe digurile de pămînt, în orice clipă au șansa să alunece în mlaștini. Așadar, „băieții" sînt, de acum, în seama mea : înainte îi așteaptă apa Dunării, înapoi — Volkswagenul și, cine știe, basculanta „excavatoarelor cu barbă", dacă nu cumva au *plecat* numai pentru puțin timp, ca să mă tragă pe sfoară.

Presupunerile se adeveresc : pe coama de asfalt a șoselei mi se arată, în toată splendoarea, Renaultul buclucaș. Al, aplecat peste motor, trebăluiește în abdomenul mașinii. Pe capotă, se odihnesc, sub rafalele ploii, Lili și Marcela.

Mașina lor, întinsă de-a curmezișul rambleului, interzice trecerea în ambele sensuri. Al și blondele, cu mîinile streașină la ochi, se feresc de lumina farurilor Volkswagenului.

— Cine dracu' este măgarul ?! strigă Marcela.

— Să vezi ce noroc pe capul nostru : flăcăul este o proaspătă cunoștință, albastră la țoale și la figură.

Al și-a ridicat gulerul la jachetă. Călcînd rar, afectat, se îndreaptă spre Volkswagen într-o atitudine de mare efect, folosită de cow-boys cînd intră în cîrciumile din vest.

— Miliția noastră populară ! Veniți, generație, să-l întîmpinăm cordial pe scumpul nostru locotenent. Lili, Marcela, caraliul parcă vă făcea curte, sau mi s-a părut mie ? Grăbiți-vă să-i ziceți ceva delicat... Băi, Marine, iartă-ne, suflete, dacă-ți împrumutăm nițel din vocabularul rural și stilul vocal... Ne place că ești folcloric ! își închipuie că mă imită Al, urlînd ca un besmetic. Bine ai venit, dragul nostru constructor cu baston și pistol, dotat cu cartușe numărate pe degete.

În timp ce coboram geamul portierei, Al și-a sprijinit degetele de pianist pe „broscuța" mea metalică, prevăzută cu două țevi de eșapament.

Categoric, așa cum mi-au prezis ursitorile, voi fi de multe ori în viață, un imprudent : fac greșeala să scot capul prin deschizătura portierei, nimerind, aproape de nasul studentului duhnind a tot soiul de băuturi.

— Hallo, iubitule ! mă strigă Marcela. Ce faci, miliție populară ? Ai ieșit la agățat dudui cu studii superioare? Să-ți dau un pupic ? Arde-l, Al !

Sfatul blondei este urmat de un *bufff !* năprasnic în nasul meu. Al și-a repezit fulgerător fruntea, izbindu-mă cu toată forța. Capul îmi saltă instantaneu, lovindu-se cu ceafa în rama portierei. Tot globul pămîntesc se răsucește cu mine în univers, am impresia că Volkswagenul s-a înălțat pînă dincolo de nori..., milioane de stele verzi încolțesc fulgerător în creierii mei zdruncinați.

Preventiv, Al își înfige o mînă în părul meu și-mi sprijină cu nădejde beregata în rama portierei, apoi îmi trage o lovitură zdravănă în ceafă.

Apăs instantaneu pe accelerație, demarînd în lungul șoselei, direct în mașina lor. Al execută o piruetă, ca la patinaj artistic, rostogolindu-se peste rambleu, în buza mocirloasă a mlaștinii. Renaultul geme surd, scuturîndu-le pe asfalt pe Lili și Marcela, care alunecă zăpăcite pe versanții șoselei, către apa tulbure, plină de ierburi, crengi și lipitori. Încă o dată capul meu face cunoștință cu portiera, iar corpul saltă peste volan, pînă aproape de parbriz : impactul mi-a pricinuit mie mai multe pagube decît lor. Cu

respirația tăiată, alunec fără vlagă sub volan și duc, din instinct și cu enormă dificultate, o mînă spre cheia de contact : un incendiu mi-ar fi fatal. Mii de tone îmi apasă trupul, mîna răsucește cu trudă exasperantă cheia, ca pe stăvilarul unei hidrocentrale.

„Atenție, locotenent Rujan, dezmeticește-te, fiule, altfel s-ar putea să ai necazuri ! Ai intrat într-o încurcătură mai mare decît tine !", încerc să mă mobilizez. Zgomotul motorului se stinge în mine, asta-i prima impresie, și deschid cu greutate portiera, încercînd să mă tîrăsc pe asfaltul murdar. Îmi plouă în ceafă cu îndărătnicie, stropii coboară pe tîmple, pe frunte, prin sprîncene și urechi.

În astfel de împrejurări, orice polițist de sub soare găsește urgent resursele necesare, pentru a fi mai cu moț decît adversarii. Spre jalea mea, nu sînt capabil de asemenea acte eroice. În cap îmi zac bolovani de plumb, iar trupul e ca desprins de amorțitul centru de coordonare, rămas repetent la capitolul ce-i desemnează îndatoririle.

Cu o poftă nebună de răfuială, Al se îndreaptă spre mine, cățărîndu-se pe versantul alunecos al rambleului, susținut de galeria celor două blonde, Marcela și Lili, bine tăvălite după întîlnirea violentă a mașinilor.

— Rupe-l în bucăți ! Sfîșie-l, Al !

Fac eforturi să ies în întregime pe asfalt, dar gestul întîmpină enorme dificultăți. Ajuns pe marginea solidă a șoselei, Al încearcă să-mi trîntească un șut în plină față, dar pantoful îmi „șterge" bărbia, împroșcîndu-mă cu noroi. „Mă desfigurează, nemernicul, dacă repetă gestul !"

Instinctul de conservare este mai puternic, mă tîrăsc sub Renaultul înfrățit cu Volkswagenul, în timpul impactului, mașina mea nu mi-ar permite un refugiu, distanța dintre șasiu și asfalt fiind mai mică. Al observă manevra disperată, și-mi expediază lovituri cu picioarele pe unde nimerește, aproape nu-mi rămîne, cu excepția capului, un loc necălcat în picioare. Ca să fiu cinstit, mai mult el mă împinge sub mașină, în șuturi.

— Arde-l ! Frige-l ! strigă blondele, întărîtate.

Reușesc să ajung dincolo, adică în partea opusă a Renaultului și, înainte ca Al să mă reia în primire, mă rostogolesc disperat pe marginea rambleului, în jos, spre mlaștină. Nu-mi rămîne decît să alerg înainte, prin hățișuri,

bulboane și noroi, pînă nu-mi ia urma neamțul-cow-boy. Ieșit din oaza de lumină a farurilor, mă afund în noaptea plină de ierburi murdare, apă stătută, lipitori, broaște și șerpi, prin plasele crengilor sălciilor, scufundate în mlaștini.

Urechile îmi vîjîie de parcă au în ele cîte un motor de avion și am impresia că-n urma mea galopează o herghelie de cai.

Un gînd mă ține încă treaz : să nu leșin în vreo băltoacă.

*

Îmi revin după ce am zăcut afundat jumătate în noroi, ținînd în brațe o buturugă de salcie înfiptă într-un dîmb răsărit printre smîrcurile clisoase ale bălților. Bag de seamă, m-am zbătut cam multișor în acest loc, dîmbul este lunecos, iar în jurul meu am creat o adevărată groapă. Reflectez cu amărăciune la soarta absurdă a apărătorului ordinii publice, idolul blondelor, încărcat cu mușchi, revolvere, inteligență din belșug. Ei, bine, constat că drumul spre visele înaripate ale blondelor trece și prin astfel de mizerii.

Dacă aș fi fost alt soi de detectiv aș fi rămas, aseară, la București ! Acum eram bine mersi, tolănit ca motanul în brațele blondei cu vilă la șosea, Corina *As-univ*... A doua zi, veneam la nevastă-mea limpede și proaspăt, pe ea o găseam pură și neajutorată, conspectînd conștiincioasă atît de necesarele lecții... Făceam o haltă la Didileaua, audiam și vizionam tot ce merita. Vedeam eu pe urmă ce s-a întîmplat cu eroii mei ! Morții-cu morții, vii-cu vii... Morții-la cimitir, răniții — la spital, infractorii — la pușcărie ! Stai cu o blondă pe genunchi și paharul alături, ori te avînți într-o belea cît cea cu care m-am pricopsit, tot detectiv ești numit. Dar pe mine nu mă cheamă Mannix !

Urechile continuă să-mi vuiască, tot corpul tremură de durere și frig. Un zgomot, nedefinit și greu de localizat, punctează ca un parazit foșnetul de fond : ceva asemănător clipocelii spontane, provocată de un corp în cădere. Un geamăt..., apoi tăcere !

Am înghețat ! Nu, nu mi se pare, cineva se află prin apropiere, în mlaștina puturoasă.

După cîteva clipe, tăcerea se rupe prudent, zgomote clipocinde renasc în noapte, scurmînd amenințător întinderile mocirloase. „Mi-a luat urma, bestia ! Nu s-a mulțumit că m-a zdrobit în bătaie !" Se schimbă datele problemei ! Dacă, pe șosea, într-un moment de pornire sălbatică, m-a întors pe dos, de astă dată situația devine cu adevărat dramatică. Nimeni n-ar cuteza să se aventureze în infernul bălților doar ca să mă mai tragă nițel de urechi ! Vrea altceva, mai grav. Nu-i plăcut, mai ales dacă urmezi să fii victimă.

— Al, potolește-te ! strig hîrîit, căutînd să zăresc ceva în bezna umedă.

Undeva, prin stufărișuri, se aprinde o lanternă care se străduie să mă localizeze.

— Al, te complici ! îl avertizez.

Nu răspunde ! Dimpotrivă, mă caută cu lanterna, ale cărei raze se observă slab prin spatele pletelor frunzoase ale sălciilor și în peria rară a păpurișurilor. Îi bănui îndărătnicia, neînduplecarea.

„Locotenent Rujan, îmi spun, nu ai păcate de ispășit ! N-ai omorît nici pe taică-tău, nici pe maică-ta și nici nu te-ai născut la aceeași maternitate cu nepoții lui Ford ! Nu te-a angajat vreo societate particulară pentru soluționarea unui caz de spionaj economic și nici nu te afli în serviciul temporar al unui cetățean curios să știe la ce adresă îi poposește nevasta, în momentele de supremă plictiseală conjugală. Apără-te, băiete, altfel nu te văd bine ! E drept că ești obișnuit să-ți dai viața pentru aproapele tău, dar tot el este gata, acum, să ți-o ia pe-a ta !"

Și aproapele ăsta nenorocit mă caută neobosit prin smîrcuri și băltoace, cu îndîrjire. Lumina lanternei pîpăie mlaștina în apropiere, căutînd să mă deosebească de restul peisajului întunecat.

Mă smulg îmboldit de teamă și oroare, pentru că mă tem, și de mine și de el, de ceea ce am putea face oricare dintre noi în clipele de disperare. Căci, am ajuns și la acest capitol — final — care exclude răbdarea și îngăduința. De acum, totul se rezolvă într-un singur mod : *ori eu, ori el!* Depășesc creasta dîmbului și pornesc mai departe, împle-

ticindu-mă prin hățișuri. Încep să-mi simt cu adevărat trupul, parcă împănat cu ace și chibrite aprinse. Ca să nu mai vorbesc de tonele de plumb din piept și de ghiulelele invizibile ce-mi atîrnă de picioare.

În urmă izbucnește un ropot de clipoceli, omul meu mi-a depistat poziția și trece la hăituială. Așadar, sînt sigur că n-am de ales. Al doilea om din mine, băiatul mamei și al tatei, oameni nevoiași, se revoltă, îmi ordonă să mă opresc. „Copile, locotenent Rujan, trage, căci pistoalele n-au fost inventate pentru decor ! Apoi îndepărtează-te pînă nu le-șini. Iar dacă nu poți să eviți ireparabilul..., nu-l evita !"

Scot pistolul și mă întorc anevoie în direcția urmăritorului. Îi zăresc silueta în marginea dîmbului, lîngă buturuga unde am zăcut. La lumina lanternei i se observă perfect o cizmă de cauciuc, cu carîmbul îndoit golănește, iar sub marginea carîmbului dublat îi clipește fosforescent un desen de trifoi cu patru foi.

— Al, dacă faci un pas, te omor !

Ridică lanterna în direcția mea și închid ochii orbit de lumină.

Trag !

Noaptea clocotește brusc : împușcătura, scrîșnetul unor ramuri de salcie pocnite succesiv de trecerea glonțului, și un strigăt mai mult de surpriză decît de durere.

Trag !

Lumina lanternei a dispărut, acompaniată de un trup în cădere și.. liniște ! Multă liniște.

Pornesc mai departe, teama că-mi pierd cunoștința mă domină. După cîțiva pași, urmăritorul se mișcă, îl aud călcînd după mine prin bălțoace.

— Al, pînă acum m-am jucat ! Cele două cartușe de avertizare s-au isprăvit, următoarele sînt numai pentru tine. Poftim !

De data asta trag orizontal cu suprafața mlaștinii, iar glonțul țipă ascuțit, șfichiuind mii de fire de iarbă și papură. S-a schimbat melodia ! Mai trag încă un cartuș și o pornesc la întîmplare, hotărît să mă îndepărtez cît mai mult.

Trag și fug. Trag pînă ce numărătoarea ajunge la ultimul cartuș ! Trebuie să-mi rămînă pentru *concluzii*, în clipa în care se va afla la un metru de mine. Și fug ! Fug

la gîndul că nu l-am nimerit și este mai bine să nu folosesc ultimul cartuș : cît este de ticălos individul, nu m-ar bucura, totuși, să-l am pe conștiință.

Continui să mă aventurez prin mlaștină pînă cînd un copac probabil salcie, așezat temeinic în sol, mă îmbrățișează.

*

— Stai că trag, bîigui ridicînd pistolul în poziție de tragere, atent să nu pierd luminița din vedere, înainte de a leșina. Acum s-a sfîrșit ! avertizez șoptit.

Dar lumina rămîne imobilă, nu mai caută nimic. În jurul ei zumzăie ceva confuz, amestec de muzică și voci omenești. „Aiurez !" Dar muzica devine tot mai clară și ochii obosiți descoperă contururile luminii : un geam și o lampă. O casă ! O colibă între smîrcuri.

Copacul dispăruse, iar eu — în genunchi — așteptam în marginea unei rariști largi, greu de deslușit. Mă ridic anevoie și fac doi-trei pași, împleticindu-mă, apoi mă așez istovit. Încă doi-trei pași, iar puterile mă părăsesc, ca la comandă... Înaintez în pauze, metru cu metru, spre coliba singuratică. Armonica bocește metalic, iar vocea unui bărbat o urmează tînguitor :

„Bate-un vînt rece din baltă
La Chilia-n port,
Trestia-i prea-naltă
Să mai văd nu pot !"

Nu, nu visez. Mă aflu într-un sălaș omenesc și, în afara melodiei din colibă, nici un alt zgomot nu se deslușește în acest loc izolat de lume. Nu mai sînt urmărit.

„Fraților de la Chilia,
Fraților, murim !
Ne mănîncă șerpăria,
Fraților, murim !"

Acum, după ce se părea că am scăpat de urmărire, bucuriile nu s-au isprăvit. Știți ce melodie-i asta, blondelor ? Nu ați avut ocazia să o ascultați niciodată !

„Mi-a intrat vaporu-n ceață,
La Galați în port,
Trestia-i prea-naltă,
Să mai văd nu pot!"

Este străvechea „Baladă a condamnaților la stuf" de pe vremea lui Terente ! Acum o jumătate de veac era îngînată zilnic la recoltat stuf, în compania a mii de țînțari, plus o divizie de lipitori... însoțiți de șerpi, broaște și alte viețuitoare de baltă. Atunci să fi ascultat balada !

Din casă, numărul vocilor a sporit, alăturîndu-se valetelor armonicii :

„Cînd privesc în depărtare
Mă cuprinde-un dor,
Cînd văd păsări călătoare
Tare-aș vrea să zbor.
Să trec văi, să trec cîmpie,
Să trec Dunărea,
Să trec balta argintie
Tocma-n Dobrogea !"

Continui să mă apropii împleticindu-mă.

Prin ferestruica luminată de lampă zăresc un interior tulbure, afumat... Doi bărbați, netunși, îmbrăcați numai în pantaloni, cîntă și dansează, ținuți de brîu de două femei șleampăte, cu părul vîlvoi. Unul dintre bărbați, cu armonica sprijinită pe piept, tresaltă asudat, mișcîndu-și anevoie picioarele pe lutul camerei. Nu-i un dans, ci o vînzoleală de trupuri chinuite :

„Căpitanul striga tare,
Dă-i, hoțule, dă-i !"

Bărbații cîntă asudînd, în priviri nu li se poate citi nimic, sînt ca doi morți treziți miraculos :

„Nu pot, dom-le căpitane,
Rănile mă dor
Nu pot, dom-le căpitane,
De mai lucru, mor."

Reușesc doar să apăs pe clanță, apoi alunec de-a valma, peste prag, în colibă. Se opresc din cîntat, dar nu țipă, nu exclamă, pur și simplu se uită la mine ca la o arătare venită de pe altă lume.

— De unde-ai răsărit și tu, vere ? se minunează bărbatul cu armonica. Ai auzit că-i rost de chef și-ai dat o fugă la distracție ?

Mă ajută să mă tîrăsc pînă în mijlocul camerei și încearcă să mă așeze pe pat, dar se răzgîndesc. În halul în care sînt, le stric confortul.

— Vere, dar ești aranjat binișor. Asta mai zic și eu bumbăceală ! se minunează celălalt bărbat. Să nu te pună dracu' să mori aici.

Îmi scot hainele de pe mine, femeile le storc de apă, le curăță de noroi, aranjîndu-le la uscat deasupra primusului cu petrol. Abia după ce rămîn în maiou și chilot, mă întind pe pat. Să descurcă de minune.

— Vere, spune cel cu armonica, hlizindu-se la pistol, nu cumva ai paradit pe vreunul ? Nenorocită afacere !

— Am căzut de pe cal ! încerc să-i lămuresc.

— Să i-o spui lu' mutu ! izbucnesc bărbații în rîs. Nu ne interesează de unde ai căzut și cu cine te-ai bătut. Ține-ți gura, vere !

N-am acte asupra mea, au rămas în mașină, pistolul fiind singurul obiect deosebit din dotare.

Gazdele încălzesc apă într-o cratiță, pe primus, și mă iau la dereticat vîrtos, centimetru cu centimetru, ca maseurii.

— Vere, află că, dacă ai căzut de pe cal, te-a călcat și-n copite ! Pe figură nu se observă mare lucru, dar pe corp arăți de parcă a trecut peste tine un tractor cu șenile. Fierbeți țuica ! le poruncește femeilor. Vere, nu te smuci, dacă vrei să mergi mîine pe picioarele tale. Rabdă și taci, noi avem tratament garantat !

Spălat, frecționat și plin cu țuică fiartă, turnată în gură vrînd-nevrînd, înfofolit în pături, adorm amorțit. Corpul mi-e cuprins de flăcări și pe dinăuntru și pe dinafară.

— Mîine își revine ! aud vocea celui cu armonica. Îl îmbrăcați și spuneți-i să plece pînă nu-l găsește miliția... Cine știe ce dracu' a făcut ! continuă să le instruiască pe femei.

Își reiau distracția lor monotonă, armonica se năpustește harnică la stors note tînguitoare : „Fraților, de la Chilia ! / Fraților, murim / Ne mănîncă șerpăria, / Fraților, murim", răsună balada între pereții colibei. Mă visez la Athénée Palace, unde o artistă cînta „Fernando", iar blonda Corina *As-univ* mă strînge în brațe, implorîndu-mă din priviri : „Nu fi fraier ! Viața e scurtă, Biby !"

Am dormit cinci-șase ore bune. Mă trezește zgomotul produs de cîteva persoane și de lătratul unui cîine. Femeile strigă ascuțit, se justifică. O voce de bas le acoperă :

— Facem percheziție !

Sînt băieții.

— Ia te uită ce oaspete drăgălaș aveți !

E vocea lui Sorescu.

— De unde l-ați culeș ?

— E frate-meu, dom' șef ! se jeluiește una dintre femei. S-a îmbătat și a căzut de pe cal, săracu. Bolește...

— Bravos ! Hei, bătrîne, văd că ești în familie. Ți-ai găsit neamurile tocmai aici ?

— Iertați-l, dom' șef, că e amărît săracu'. L-a trîntit calu', prăpăditu' de el...

Hotărît lucru, gazdele respectă indicațiile bărbaților care au plecat, de cu noapte, la punctele de lucru.

Cobor din patul unde am zăcut, mi-am revenit, oarecum, dar sînt stors de vlagă și amețit.

— V-ați bețivit ? Suflă spre mine ! mă îndeamnă Sorescu. Bătrîne, miroși a butoi.

— Lasă-te de glume ! Ajută-mă să mă-mbrac.

Femeile au amuțit, încep să priceapă că sînt altceva decît au bănuit și faptul le înfricoșează. Sorescu îmi dă hainele uscate, dar pătrunse de noroi scorțos, întărit. Pantalonii parcă-s de tablă.

— Să nu ne legați, dom' șef, că n-avem vină ! se jeluiesc ele înfricoșate.

— Stați liniștite ! le îndemn. Vedeți-vă de treburi, nu vi se întîmplă nimic.

Veniseră și Dodea, și Diaconu, și un conductor cu cîinele de urmărire. Așadar, și-au adus aminte de mine, blondelor !

Pe drumurile alunecoase, dintre smîrcuri, la întoarcere, către șoseaua națională, aflată la șapte-opt kilometri de colibă, mă pune la curent cu ultimele evenimente : în zori, le-a telefonat regizorul Nic Vasiliu că s-au întors frații Panait cu mașina tamponată. Arătau destul de rău... I-a iscodit și a aflat că au avut un mic conflict, aproape de „Broscoiul verde".

— Ați găsit Volkswagenul ?

— Nu în asta a constat greutatea, spune Sorescu. Norocul nostru a fost cîinele de urmărire. Altfel te căutam și acum. Dar știi că arăți bine ! Te-au aranjat ca niște experți !

— Mai nimic ! M-am lovit alunecînd prin mlaștini...

Sorescu mă privește surprins :

— Vrei să spui că nu te-a aranjat Al Panait ?

— Bineînțeles că nu !

— Ascultă, lasă-te de prostii ! Masca Volkswagenului este turtită, iar în mlaștină am găsit tuburile cartușelor și urme suspecte pe tot traseul parcurs de tine. Mașina fraților Panait este lovită... de Volkswagen.

Preparative pentru acordul final

Ajuns la domiciliu am bucuria să constat că nu providența, ci nevasta m-a ajutat să mă simt în largul meu : am spațiu locativ berechet. Domnește o pustietate desăvîrșită : au dispărut dormeza, masa, scaunele, covoarele, perdelele, tablourile, șifonierul... pînă și paravanul cu *Răpirea din serai* s-a făcut nevăzut. Nevastă-mea, deocamdată numai în acte, s-a dovedit harnică precum o furnicuță : averea personală s-a redus simțitor, exercitîndu-mi de acum drepturile de proprietate numai asupra a două costume complete, a cîtorva cămăși și perechi de pantaloni. Desigur, mi-au mai rămas și alte obiecte de îm-

brăcăminte, dar neesențiale. Adunate la un loc mi-ar putea încăpea în buzunare. Interiorul a devenit nefiresc de spațios. La fiecare zgomot primesc replică ecoului.

— Bătrîne, te-ai extins cumva ori ți-ai vîndut mobilierul ? E pustiu aici, la tine, ca pe... Bărăgan. Ascultă, zice, observîndu-mi hainele, s-ar părea că ești *nițel singur.*

— Perspicace, n-am ce zice. Mi-a plecat soția la băi, lipsește cîteva zile și a luat ce-i era de trebuință pentru a se simți ca acasă. Strictul necesar, pantalonii și șosetele mele au rămas, cred că se observă și cu ochiul liber.

Expresia ghidușă a lui Sorescu se topește instantaneu. N-are nevoie de explicații suplimentare, dar asta nu-l împiedică să-mi atragă atenția :

— Sper că...

— Asta-i bună ! O să mă ajutați tovărășește, îl întrerup.

— Optimist, ca de obicei ! În afara celor bănuite de tine se vor adăuga și măsuri de prevenire...

— Mersi !

Iau telefonul, răzleț lîngă perete, și cer legătura cu Bucureștiul, hotelul... știți dumneavoastră care. Îmi răspunde un bărbat, recepționera din timpul nopții s-a retras în sînul familiei. Dar de conștiincioasă a fost conștiincioasă, nimic de zis ; l-a vegheat grijulie pe Doru Marian și l-a predat schimbului de zi. Mai există și oameni care simt lucrurile necurate de la șapte poște și se descurcă fără să aștepte indicații suplimentare. După ce am plecat, a avut grijă să nu dispară noul chiriaș fără știrea ei, iar dimineața i-a lăsat instrucțiuni colegului cum să procedeze. Datele ni le furnizează chiar înlocuitorul ei.

— Băiete, îi explic lui Doru Marian, chemat între timp la telefon, suie-te pe motocicletă și grăbește-te spre S. Trebuie să schimbăm cîteva impresii utile pentru ambele părți.

Consimte, fără ezitare. Receptiv și disciplinat, nu credeți ?!

— Inepuizabil ca de obicei ! spune ironic locotenentul Sorescu. Abia-ți mai tîrîi galoșii, dar de cercetări nu te lași. Bătrîne, uită-te-n oglindă și dacă te recunoști fără martori, să nu-mi mai spui pe grad și nume !

Dodea îl asigură că mi-a făcut cîteva fotografii să le am amintire pentru vremurile mai bune. Nu se lasă mai prejos nici medicul legist, Fane-număr singular : arde de nerăbdare să mă consulte și să-mi acorde asistența de rigoare. Asta-i bună ! Doar nu-s cadavru, să mă consulte medicul legist !

— La tine nu-s condiții să te desfășori, iar ca să te potolești, văd că nu sînt șanse.

Înainte de a mai avansa scuze și alte fleacuri ce țin de amorul propriu, ia un costum, o cămașă, o cravată și o pereche de pantofi, apoi îmi spune că-mi pierd vremea de pomană continuînd să protestez. Ceilalți pleacă la birou, iar noi — adică eu și Sorescu — mergem la el acasă, o locuință strașnic pusă la punct, că nu-ți vine să calci decît pe vîrfuri. Nevastă-sa, educatoare la grădiniță, este recunoscută pentru meticulozitatea cu care își ține gospodăria. La urma-urmei, în familie, rolul femeii este determinant!

— Măi, spaima criminalilor, azvîrle de pe tine hanțele alea și fă un duș că, de te prinde Sanepidul în halul ăsta, dai de belea. Executarea !

Mă îndrept supus către baie.

Peste o jumătate de oră, îmbăiat și îmbrăcat ca un ginerică, am posibilitatea să apreciez că se poate trăi și ceva mai lejer. Sînt ras, parfumat. Iar nevastă-sa, abia sosită de la serviciu, ne întinde din belșug mîncare, pe masă, de parcă ne-am afla la nuntă ori botez. Bag de seamă că-i obișnuință la ei, căci Sorescu și nevastă-sa se comportă firesc. Ba, se mai scuză că nu se așteptau să aibă oaspeți și, deci... știți dumneavoastră cum se prezintă gazdele care se tem că n-au fost la înălțime. Mănînc cu plăcere, pentru a le potoli remușcările.

— Spaima criminalilor, arăți îngrozitor...

A, se referă la faptul că am corpul bălțat ca o salamandră. Cred și eu, după bușiturile încasate !

— Așa nu se observă, dar cînd ai mers la duș am văzut că semeni cu un cadavru călcat de buldozere.

— Trece...

— Asta nu ajută la nimic. Trebuie să-ți faci un consult medical riguros, să nu te trezești cu cine știe ce complicații nenorocite.

Spun *sărut mîna* și plec la birou.

În curtea inspectoratului, Volkswagenul plin de noroi și cu capota boțită, părăsit de toată lumea, zace ca un orfan. Săracul, frate să-mi fi fost, și n-ar fi suferit atît. Lasă că ne facem noi sănătoși... Ne îndreptăm noi oasele și șuruburile zdruncinate pe coclauri.

— Măcar faceți-i toaleta ! îi mobilizez pe mecanici. Spălați-l că i-o fi fiind și lui jenă lîngă frumoasele astea ! arăt spre autoturismele strălucitoare, aranjate *la linie* în curte. Nu-mi complexați autoturismul, prieteni ! După cum observați, nu-i un simplu mijloc de transport, ci un veritabil tovarăș de luptă.

Doi flăcăi în salopete albastre intră în acțiune cu furtunurile, apoi încep să îndrepte capota autoturismului, bufnind înfundat cu ciocane de lemn.

Dau cu ochii de șef, personaj care nu poate fi ocolit nici în vise, darmite în exercițiul funcțiunii. Discută cu Garrison, aflat la un pas de a-mi prelua dosarul. Erau la curent cu tot ce mi se întîmplase și, din priviri, am înțeles că le e tolba mult mai încărcată decît bănuiam. Mă invită *să spun tot*, deși nimic nu le era străin — v-am spus, doar — însă voiau să afle și de la *partea implicată*. Încă nu s-a născut subordonatul care să nu satisfacă apetitul de informații al șefilor, așa că nu fac nici eu excepție

— Te-ai aranjat bine ! mă asigură șeful în doi peri. Garrison este de aceeași părere, așa că nu trebuie să-mi caut aliați printre ei.

Oricum, se străduiesc să-mi aducă la cunoștință că frații Panait și-au făcut apariția, cu mașina reparată și dichisită, cînd, unde și cum, nimeni nu știe. Bineînțeles, au pus umărul prietenii lui Radu Panait. Acum, puștii, instruiți de tătic, susțin sus și tare că nici usturoi n-au mîncat, nici gura nu le miroase : nu ei m-au „întîlnit" pe drumul dintre bălți, către „Broscoiul verde". Nici gînd de așa ceva, susțin, azi-noapte au dormit neîntorși la Amara, unde s-au retras imediat după disputa cu „excavatoarele cu barbă".

Cît despre mine, nu m-au mai văzut de două zile. Cum? Mi s-au întîmplat lucruri neplăcute ? Vai, ce rău le pare !

Desigur, „excavatoarele cu barbă" au ocupat un anumit spațiu în biografia lor, însă cele petrecute au caracter de hîrjoneală, se mai întîmplă, ce să-i faci ?! A, trebuie să răspundă contravențional ? Firește, cît costă amenda ?

Ce băieți minunați !

— Am un braț de mandate de arestare proaspete. Calde. Aburesc în geantă ! mă informează Garrison. Cînd te hotărăști să prinzi criminalul ?

— Mîine ! Pînă atunci, vreau să mai fac o verificare decisivă. Este drept că azi-noapte mi s-au confirmat toate bănuielile, dar asta nu vă îndreptățește încă să mă însărcinați cu audierea lui. Propun un bob zăbavă pentru părțile interesate, plus aprobarea ca locotenentul Dodea să-mi dea o mînă de ajutor.

Șeful și procurorul își dau acordul. Dodea și aparatele lui îmi stau la dispoziție. Voi apela la Diaconu, escortă și dubă, nu cumva să se ostenească scumpetea aceea de criminal. Care ? Păi, să verificăm în continuare, blondelor!

Despre nevastă-mea nu suflă o vorbuliță, deși sînt sigur că-i la curent cu întreaga tărășenie. Știți dumneavoastră, ceilalți află despre astfel de evenimente chiar înainte de a avea cunoștință cei implicați.

*

Coridoarele au fost luate cu asalt de „nemții" filmului „Pe urmele dușmanului". Marcela, Lili, Al, George Cornea, Dora Florescu și o altă blondă galben-portocalie, de tipul blondă-maioneză. Toți sînt îngrijorați, singurul stăpîn pe el și înarmat cu un zîmbet ironic fiind Al Panait, sentimentul alibiului perfect creîndu-i o stare de siguranță. Cît ține de cald sentimentul ăsta rămîne de văzut.

Îi fac semn lui George Cornea să mă urmeze și se conformează de parcă ar fi așteptat dintotdeauna invitația. Pînă la ușă îl însoțesc cele două blonde, Dora Florescu și *maioneza*.

— Tovarășe George Cornea, sper să nu scot vorbele de la dumneavoastră cu cleștele ?! Vă rog să-mi spuneți unde v-ați petrecut noaptea trecută.

— Prezintă interes ?

— Nu te privește pe dumneata ! Dacă vrei să faci cu adevărat ceva util, răspunde-mi la întrebare !

— Am fost la „Broscoiul verde"...

— Pînă la ce oră ?

— Unu și jumătate... Să tot fi fost două noaptea cînd am plecat de la restaurant.

— Aveți martori ?

— Da : pe Dora Florescu, prietena mea, și Elena Herescu, o altă colegă de la filmări.

— La ce oră ați sosit la „Broscoiul verde" ?

— Seara, pe la șapte, cred...

— Cine v-a adus ?

— Mașina echipei... Ne-a lăsat și a plecat.

— Continuați !

— Prefer să-mi puneți întrebări.

Nu-i chiar atît de naiv cît pare. E clar, și pe el l-a învățat tatăl cum să se comporte. Parcă îl aud : „Bă nenorocitule, să spui tot. Da' răspunzi numai la ce ești întrebat, că altfel intri ca prostul în încurcături și eu n-am bani și avocați să te scot !"

— Între orele nouăsprezece și două noaptea, cînd ați plecat de la restaurant, v-ați mai plimbat ?

— Nu !

— Cu ce ați venit la S. ?

— Cu un taxi, comandat telefonic.

— Frumos ! Vă dau banii afară din casă, după cum observ ! Cînd ți-am vizitat părinții, nu mi s-a părut că puteți trăi chiar pe picior mare !

— A fost o excepție ! Eram cu două doamne și trebuia să mă comport ca atare.

Frumos : stau șapte ore la restaurant și vin tocmai la S. cu taxiul.

— Susții că n-ai plecat singur de la restaurant ?

— Susțin.

— Ce ați observat pe șosea, la întoarcere ?

— Mașina dumneavoastră, tamponată și plină de noroi.

— Ați coborît ?

Se codește cîteva clipe, apoi se hotărăște :

— Da ! Am... cum să vă spun... ca tot omul.

— A durat mult ?

— Cinci, şase minute. Să zicem.

— Colega, prietena şi taximetristul au rămas în maşină ori... ?

— Au rămas în maşină.

— Nu v-aţi întrebat ce s-a întîmplat ?

— M-am întrebat, dar n-a avut cine să-mi răspundă.

Frumoasă replică !

— Apoi aţi plecat ?

— Am plecat.

— Ceilalţi nu s-au întrebat ce caută maşina mea, burduşită, pe coclaurile alea ?

— Şi dacă s-au întrebat la ce le-a folosit ?

Într-adevăr !

— Ne-am gîndit că aţi plecat poate să luaţi aer, prin împrejurimi...

— Pe o asemenea vreme, prin mlaştină, după ce am abandonat maşina tocmai bună de reparat ?

— Nu-mi pun întrebări la care nu pot să răspund ! îmi sugerează că nu mai am ce scoate de la el.

— Dintre colegi cine a mai ştiut că vă veţi petrece seara la „Broscoiul verde" ?

— Toţi cei angajaţi la filmul „Pe urmele duşmanului". În primul rînd, fraţii Panait. Au rămas la Didileaua, promiţîndu-ne că, mai tîrziu, vor veni şi ei, să ne aducă la S. A intervenit scandalul..., aşa că, după ce ne-am săturat aşteptîndu-i, am chemat, telefonic, un taxi. Ce era să facem ?

Îi cer să aştearnă pe hîrtie tot ce am discutat.

— Puteţi să scrieţi declaraţia fără să mai repet întrebările ?

Spune *da* şi se ţine de promisiune.

Urmează Dora Florescu. Nu v-am relatat mare lucru despre ea. Este o blondă scundă, plinuţă, semn că în decursul timpului va lua serioase proporţii. Clocotind de viaţă, se mişcă neobişnuit de repede cu ajutorul picioarelor format sticlă de lampă. Părul este zbîrlit artistic într-o coafură asemănătoare celei a Angelei Davis. Îmbrăcată în limitele unei decenţe fără cusur, sobră şi cu un rictus sever, face impresia unei viitoare gospodine, ferme. Dacă pune mîna pe George Cornea, ceea ce nu-i exclus, totu-i să

vrea ea, scoate om din el. Blondele astea cu pielea roz conduc familia cu aceeași îndărătnicie dovedită, în armată, de caporali față de grupele încredințate spre instruire.

Lucrurile se lămuresc foarte rapid : în cîteva minute îmi derulează filmul escapadei de la „Broscoiul verde", fără să-i pun mai mult de două-trei întrebări.

— Cît timp v-a părăsit George Cornea, pe șosea ?

— Cel mult zece minute !

— S-a îndepărtat mult de mașină ?

— Nu știu : era întuneric și nu se observa. Chiar dacă ar fi fost posibil, n-aș fi făcut-o !

Înțeleg : nu-i decent.

O sfătuiesc să se înarmeze cu un stilou și să completeze declarația. Așa cere procedura.

Blonda-maioneză, colega solitară, adică fără prieten, logodnic et caetera, mi se înfățișează mîndră și cu o figură ca o prințesă în exil. Blondele de acest gen au o distincție înnăscută. Sînt ajutate de un fizic fără de cusur, pe care pînă și un sac capătă o notă de eleganță, adăugîndu-i-se un tub digestiv lipsit de interes față de calorii. Îl așteaptă îndărătnice pe Făt-Frumos și nu-l scapă, indiferent cum arată el, esențialul rămîne ca alesul să fie un învingător sigur în competiția cu ceilalți. Caste și distinse, devin blonde de protocol, soții model și companioane perfecte. Asemenea exemplare se găsesc numai în vilele umbroase. Alte medii nu le priesc, încît este o adevărată minune că s-a învrednicit să treacă prin S.

O poftesc să ia loc, apoi încep să-i repet întrebările puse lui George Cornea și Dora Florescu, nu înainte de a mă interesa asupra datelor de stare civilă : se numește Elena și, mi se pare, Herescu. Pentru o *blondă-maioneză,* cu perspective de a deveni *blondă de protocol,* sună interesant.

— Cît timp a fost George Cornea plecat din mașină, după ce ați găsit autoturismul Volkswagen tamponat și abandonat pe șoseaua dintre mlaștini ?

— Exact douăsprezece minute.

— Cum arăta cînd s-a întors ?

— Plin de noroi și ud leoarcă.

— A dat vreo explicație ?

— Da : a alunecat pe marginea șoselei... Oricum, în douăsprezece minute, pe vremea aia ploioasă, a avut timp suficient să se mureze.

— Cu ce era încălțat ?

— Cu pantofi.

— Sînteți sigură ?

— Fără îndoială : a dansat cu Dora la „Broscoiul verde"... O petrecere cu lăutari. Eu n-am dansat, m-am mulțumit să-i privesc. Se cînta numai muzică populară și nu mă pricep...

Ah, da, înțeleg. De aceea nu am văzut-o niciodată la Didileaua. Nu-i de ea !

Consemnează și ea pe o coală de hîrtie, formular tip, cele declarate și se retrage cu demnitate afișată.

Îndes noile declarații în maldărul celor strînse cu trudă pentru a hrăni dosarul, îl așez în fișet, îmi iau servieta și ies pe hol, unde-l mobilizez pe locotenentul Sorescu :

— Bătrîne, Volkswagenul se află pe mîna cosmeticienilor de la atelierul de înfrumusețare tehnică... Ajută-mă să ajung pînă la platou și-ți rămîn îndatorat pînă la adînci bătrînețe.

— Vrei să te duc în spate ?

— Aș ! Mă mulțumesc să-mi împrumuți Volga ta pentru o jumătate de oră.

— Ia-o ! Pe tine te servesc, ești mînă bună : vezi în ce stîlp o înțepenești. Caută ceva solid...

— Mersi.

Prind cheile din zbor și ies în fața inspectoratului. Pe urmele mele aleargă Al, Marcela și Lili.

— Pe noi nu ne anchetați ? se interesează Al, după ce mă așez la volanul autoturismului.

— Poftim ?

— Pe noi nu ne anchetați ?

— De ce să vă anchetez ?

— Păi, pe toți i-ați chemat, în afară de noi...

— Ce să-mi spuneți voi ? mă mir. Aseară ați mers la Amara, după ce v-ați distrat la Didileaua, v-ați culcat și ați dormit neîntorși toată noaptea. Este ?

— Este !

— Mașina voastră nu a suferit nici un accident, o văd nouă-nouță, strălucitoare. Este ?

— Este !
— Aveţi conştiinţa curată ca roua ?
— Da !
— Altceva nu mai aveţi de declarat ?
— Nu !

— Păi, vedeţi, dragii mei, că nu am motiv să vă anchetez ?

Pornesc motorul şi îi avertizez :

— Băieţi, păziţi-vă de „excavatoarele cu barbă". Aş suferi cumplit ştiind că le-aţi dat de lucru.

Trag de cîteva ori şocul pînă înec motorul, apoi apăs cu nădejde pe acceleraţie, afumîndu-i straşnic, din cap pînă-n picioare.

Stau şi mă gîndesc cît efort pe capul lor să găsească o minciună pentru dosarul crimei.

*

V-am purtat de nu ştiu cîte ori pe la şantierul unde se pune la cale opera cinematografică „Pe urmele duşmanului", blondelor ! Vă înţeleg şi avansez promisiunea că mai mult de două-trei vizite nu le mai facem. Deocamdată trebuie, dragele mele ! Dacă nu şi-ar fi tîrît recuzita pînă la S. acum stăteam pe la casele noastre, la sînul familei. Şi, zău, ce bine ne-ar fi prins tuturor !

Platoul, denumire pretenţioasă dată conglomeratului de mucava, de unde vor să-şi ia zborul pe ecrane, fîlfîind prin faţa spectatorilor înmărmuriţi, adevărurile înaripate clădite de grupul eroilor dosarului nostru, geme de lume. Domină, tunătoare, vocea regizorului Nic Vasiliu, generalul de paee al evenimentelor simulate în Faţa Crivăii.

Îl găsesc îmbrăcat în uniformă germană, machiat strident, îndepărtîndu-l simţitor de la fizionomia cu care ne-am obişnuit. Dacă n-aş fi trecut prin atîtea cazuri, cu o sumedenie de figuri, una mai dihai ca alta, vă asigur că Nic Vasiliu mi-ar părea cu desăvîrşire străin sub noua-i înfăţişare.

— „Colonele", acordă-mi două-trei minute din timpul dumitale preţios ! îl convoc amabil.

— Halt ! zice și dă pe loc repaus luptătorilor din ambele tabere. Două-trei minute ne erau necesare tuturor ! mă asigură, aprinzîndu-și o țigară. Dumneavoastră sînteți mai eficient decît o divizie de blindate, observă cu amărăciune, mi-ați subțiat numărul combatanților dintr-o trăsătură de condei : Marcela, Al, Lili, George, Dora, Elena, ca să nu mai vorbim de pierderea definitivă a Rodicăi Banu. Și cine mai știe pe cine ați pus ochii să-l ascundeți privirilor noastre ?

— Cu excepția Rodicăi Banu, de a cărei dispariție nu mă simt vinovat, aveți dreptate.

— V-aș trata cu o cafea, însă condițiile noastre sînt vitrege ! schimbă vorba.

— V-aș propune să încheiați un armistițiu de o jumătate de oră pe platou și să tragem o fugă pînă la mine la birou. Acolo-s alte condiții !

— Pauză de masă ! ordonă „colonelul" Nic Vasiliu, în semn de răspuns.

Trecem prin biroul său improvizat într-o baracă, pentru a-și lua țigări, schițează un gest să ne trateze, însă cele din pachet sînt pe terminate și renunță. Pămîntul este împînzit de uniforme, arme, muniții cioplite artistic din lemn și vopsite *în ulei* să pară autentice. Rezemată de peretele barăcii, se răscoace la soare o motocicletă *Zundapp*, mînjită cu noroi și buruieni de baltă, agățate printre spițe.

Ce ziceți de priveliștea asta, blondelor ? Interesant, nu? Și mai aflați că pe un perete zăresc o salopetă tencuită consistent cu noroi negru, de mlaștină, încă umed. Iar lîngă același perete, se putea altfel, cască spre mine carîmbii o pereche de cizme din cauciuc cu un trifoi cu patru foi, din cauciuc alb, lipit în părțile laterale. Poate am început să devin prea suspicios, n-ar fi exclus, dar pe dumneavoastră nu vă pot bănui de așa ceva. Firește, și cizmele au pe ele o tonă de noroi negru-sapropel, armat cu fire de iarbă și frunze provenite din flora de baltă.

— A venit Doru Marian ?

— De unde vreți să știu ? Sînt eu șef aici, dar pe o asemenea trupă nu pot fi sigur niciodată.

— E în dormitor, sforăie frînt de oboseală ! ne informează un contabil mărunțel, din preajmă.

— Trezește-l ! ordonă Nic Vasiliu.

Cumsecade, cum sînt de obicei, insist în favoarea operatorului atît de obosit, care doarme ziua în amiaza mare.

Ne instalăm în Volgă şi o zbughim la inspectorat, unde ne întîmpină şeful şi procurorul, surprinşi de apariţia insolită a lui Nic Vasiliu.

— Ce vă pasă ? se scuză regizorul. Dacă vă cade un ofiţer la datorie, plecaţi în locul lui sau numiţi pe altcineva să ţină steagul sus. În ce mă priveşte, după ce aţi făcut luminiş printre subalternii mei, trebuie să le preiau rolurile. Nu există altă soluţie. Acum sînt machiat pentru rolul lui Al Panait : răcnesc, scrîşnesc şi urlu în locul său.

— Echipat colonel ? Rolul lui era de locotenent...

— N-are importanţă, cîţi spectatori se pricep ?! Gradele sînt nesemnificative. Deocamdată merge. Să vedem cum o să mă descurc în rolurile fetelor !

Delicată situaţie, trebuie să recunoaştem, blondelor !

— Nu vă reţinem mult timp, îl asigură procurorul. După cum aţi observat, v-am cam decimat trupele, vina nu ne aparţine, desigur... Avem nevoie de „referinţe din partea întreprinderii" pentru fiecare. „Întreprinderea", ca să spunem aşa, *sînteţi dumneavoastră.*

— Înţeleg ! îi mulţumeşte, măgulit, regizorul. Aportul meu, însă, nu vă va fi de prea mare folos : pentru toţi vom da caracterizări elogioase şi asemănătoare în privinţa conţinutului. Că sînt talentaţi, disciplinaţi, model de corectitudine, devotaţi şi aşa mai departe. Ştiţi dumneavoastră cum sînt, de fapt. Vă rog să mă înţelegeţi exact. Dacă v-aţi pune în situaţia mea, aţi proceda aidoma !

Mă ţin de promisiune şi regizorul ia în primire o baterie de ceşti cu cafele, pahare cu Pepsi Cola şi apă minerală.

— Dacă nu aţi gospodări afaceri de acest soi, v-aş ruga să mă invitaţi şi altă dată ! Şi cît mai des ! precizează cu plăcere Nic Vasiliu.

— Înţelegem că acum sînteţi foarte ocupat, continuă Garrison, vă aflaţi încă în timpul programului... Vă rugăm să ne daţi referinţe pentru George Cornea şi Doru Marian. Celorlalţi le scrieţi referinţele la biroul dumneavoastră şi le daţi, mîine, tovarăşului locotenent Rujan. De acord ?

— La dispoziția dumneavoastră ! exclamă, în glumă, regizorul.

Apoi așterne cîteva rînduri, pe două coli de hîrtie, despre conduita exemplară și talentul de excepție ale lui George Cornea și Doru Marian, la ultimul adăugînd că-și întreține impecabil aparatura din dotare.

Fleacuri ! Necesare, totuși, pentru dosarele crimelor.

În tot acest răstimp am stat deoparte, în postură de spectator. Nu din modestie, ci pentru că m-a pătruns o oboseală vicleană. Încet, dar sigur, sărmanul organism cedează, fără să mai țină seamă de voința mea.

Vreau să înțelegeți, blondelor, că șeful și Garrison se întrețin cordial cu Nic Vasiliu, dar eu devin tot mai absent, cît pe ce să aținesc. Și au început să mă doară coastele, mușchii mîinilor și picioarelor într-un hal deprimant. Șeful îmi observă toropeala și conduce discuția spre final :

— Fiule, pînă mîine să nu te mai văd în fața ochilor ! Du-te și te odihnește ! mă execută după ce rămînem între patru ochi.

*

Mă îndrept, stors de vlagă, spre domiciliul de pe buletin, unde nu se poate dormi decît în picioare sau pe vine, căci mobilierul proprietate personală servește plenar refacerii forțelor de muncă ale fostei soții. Ce-o fi făcînd acum ? Fără îndoială, ea conspectează de zor, iar inspectorul pune la cale situația internațională. Sînt sigur, rezolvă el, pînă la urmă, conflictul din Orientul Mijlociu !

Cumpăr o saltea pneumatică dublă de la magazinul sportiv, o garnitură de lenjerie și umplu o sacoșă cu parizer, cașcaval, mușchi țigănesc, șuncă de Praga, telemea, coniac și vin. De la metalo-casnice, îmi îmbogățesc inventarul cu un termoplonjor, furculițe, o cratiță, cîteva farfurii, tacîmuri și un primus cu petrol.

Zăbovesc o clipă în fața la Didileaua. Să intru, să nu intru ?

Deși-i ziua în amiaza-mare, la Didileaua se „muncește", energic, consumatorii mișună prin noroiul și băltoacele din jur. Pe ușă, stau la vedere două afișe proas-

pete, deosebit de importante : „Curățați-vă la intrare" și „Nu faceți scandal !" S-a adus bere proaspătă, iar muzicanții au venit din vreme, pîndind momentul să-și îmbunătățească nivelul de trai cu ciubucuri.

Clătinîndu-mă ca după o luptă istovitoare, poposesc sub acoperișul locuinței și încep să mă gospodăresc. Mai întîi măsor camera și, pe coli de hîrtie de ambalaj, scriu : șifonier, masă, un scaun, alt scaun, bibliotecă, televizor. Întind salteaua și, în timp ce pompez cu piciorul, înfulec din merinde. Mănînc în picioare, precum căruțașii, și mai trag cîte o dușcă de coniac, băutură pe care medicul legist, Fane-număr singular, mi-a recomandat-o călduros, prezentînd-o ca fiind mai eficientă decît oricare alt medicament. Sincer să fiu, blondelor, nu pun bază pe prescripțiile medicilor legiști decît la autopsii. În viața de toate zilele, prefer recomandările celorlalți medici. Legiștii nu știu decît remedii cu formol și ață pescărească.

Nu am chef de nimic : mănînc din principiu — *mă hrănesc*, mai precis — beau coniac veritabil, terapeutic, așa cum alții se îndoapă cu sirop de tuse și ceai de sunătoare.

Astăzi îi prindem

Dacă-i ordin, cu plăcere. S-a dat dispoziție să prindem criminalul ? S-a dat. Ce mai așteptăm ? La treabă, pînă deseară să ne retragem și noi liniștiți pe la casele noastre, că ne-o fi ajungînd cît am alergat de colo pînă colo.

Mă instalez la volanul Volkswagenului, mijloc de transport ce ne ajută să ajungem într-o fugă la Amara. Știți unde ? Exact : la vila clanului Panait ! Tineretul este prezent între pereții imobilului atît de frecvent întîlnit în peripețiile noastre pe urmele cazului Rodica Banu. Bag

de seamă nu le mai prieşte distracţia, de la filmări s-au învoit, simt „copiii" că se apropie furtuna.

Blonda Lili exclamă neconvingător şi se interesează dacă am adus ciinele de urmărire. Ah ! I-a căzut ciinele nostru cu tronc. Da, Lili şi Al sînt acolo. Păcat că nu l-am adus, data viitoare să nu vin fără el, mă roagă dumneaei frumos. Aşa am să fac, precis !

Fraţii Panait sînt în imensa baie a vilei. Al, clăbucit bine, se rade precaut, de parcă ar avea bombe în loc de fire de păr şi se teme să nu facă explozie. Marcela, cu braţele împreunate, fumează plictisită, ţinînd ţigara între degete, într-o poziţie destul de incomodă. Îmbrăcată în blue-jeans, dă impresia că-i pregătită pentru o călătorie.

— A, poliţistul nostru ! strigă Al, agitînd pămătuful prin aer. Cum îţi merg afacerile ? Cum te simţi după cotonogeală ? Te-ai potolit sau îţi poftește spinarea o scărmăneală bunicică ? Ori te pomeneşti că ţi-ai recăpătat curajul ?

— Cam multe întrebări dintr-o dată ! observ.

— Încetează, Al ! îl struneşte, fără convingere, Marcela.

— Dragă, am dreptul să ştiu din capul locului care-i starea vremii. Să ştiu cu ce mănuşi mă port, nu ?

Şi-a luat nasul la purtare într-un hal ce-mi provoacă dezgust. N-are simţul măsurii şi asta riscă să-i devină pacostea existenţei.

— Cu ce vă putem fi de folos ? scurtează Marcela teribilismele lui Al.

— Un fleac ! o asigur. Chiar mă gîndesc dacă merită deranjul : procurorul şi şeful meu mi-au pus în vedere să-l arestez pe criminal. Ce părere aveţi ?

— Frumoasă vizită ! recunoaşte Marcela. Căutaţi criminalul aici ? Spuneţi-ne şi nouă ce avem de făcut.

— Tot un fleac : vă strîngeţi bagajele, o parte dispăreţi din zonă cu viteza luminii, iar altă parte rămîne cu mine pentru cercetări. Aveţi motive să fiţi supăraţi pe mine ?

— De unde ? debitează Marcela, cu o figură acră.

— Chiar m-aş fi mirat.

— Caraliul umblă după cotonogeală ! strigă Al, meşterindu-şi barba, fără tragere de inimă.

— Încetează, Al !

— Îmi este imposibil ! protestează neisprăvitul. Recunoaște că polițistul ăsta nu-i bun de nimic. Te rog să mă contrazici dacă ești în stare. Numai gura-i de el. Lili, ți-a făcut curte tipul cînd l-ai condus la vilă ?

— N-a avut timp ! gîngurește logodnica. Păcat că n-a adus ciinele...

— Auzi, polițistule, eu mi-am dat seama de mult că ți-a căzut la inimă Lili ! mă ia peste picior. Să-mi lași logodnica-n pace, că mă supăr al dracului !

Provocator mare, pușlamaua !

— Lili este tot ce am mai scump pe lume și nu permit nimănui să fie necuviincios cu ea. Cînd sînt în discuție demnitatea și prestigiul...

Ce să mai vorbim ?

— Am certificat..., gîngurește Lili, pozînd aceeași seriozitate juvenilă.

Marcela asistă la discuția noastră amuzantă, fără să intervină. Simt, totuși, că provocările fratelui și logodnicei cu certificat de castitate o deranjează.

— Al, grăbește-te ! Termină operațiunea de înfrumusețare.

— Am certificat ! nu se dă bătută Lili, observînd că intervenția anterioară nu i-a fost luată în seamă.

— Ce fel de certificat ?

Explică, pe ocolite, pricepeți dumneavoastră ce. Asupra acestui aspect fusese instruită de frații Panait, pentru provocarea pusă la cale cu două zile înainte.

— Lili, nu-i momentul să-ți faci propagandă ! o avertizează Marcela. Ce-i pasă...

— Ba să-i pese ! strigă Al. Să știe polițistul ăsta fricos și...

— Ce să știe ?

— Că logodnica mea este...

Și începe el să o laude, de parcă venisem să o pețesc.

— Să nu exagerăm.

— Ce vrei să spui ?

Scot una din fotografiile ridicate de la București, din vila blondei Corina *As-univ.* Lili împreună cu Nic Vasiliu, tolăniți idilic într-o poiană, la munte, ne privesc dintr-o postură ce poate spune o sumedenie de lucruri neplăcute.

Pe verso scria că fotografia fusese făcută cu trei luni în urmă.

— Ce-i asta ? Tu şi Nic Vasiliu ? Al şi-a ieşit brusc din minţi. Nu mi-ai spus că aţi fost la munte împreună...

Blondelor, şi începe să o înjure ! Şi se repede scos din minţi spre ea. De-aţi şti ce vorbe-i ies din gură, aţi leşina de jenă. Nu se poate scrie aşa ceva.

— Hei, stai cuminte ! îl avertizez.

Aş, nu mă ia în seamă, şi îl costă ! Înainte de a pricepe că pot să am şi eu un rol activ, îi trîntesc un pumn în plex. Pămătuful şi aparatul de ras i se risipesc pe pardoseala băii. Năucit, se ghemuieşte lîngă chiuvetă.

— Loveşti un om al muncii ?

— Nu, tinere, apăr o femeie ! Aşa-s eu manierat.

Brusc, ţîşneşte spre mine cu capul, dar îl contrez cu o directă de dreapta în creştet, apoi îi reped o stîngă la stomac.

— Să ţii minte că am intervenit pentru salvarea tovarăşei Lili. Nu cumva să-ţi treacă prin cap alt motiv, băiete !

Aşa cum bine mi-au prezis ursitorile, nu voi avea prilejul să rîd decît la urmă, ceea ce nu-i rău deloc. Să recunoaştem că, după cucuiele artistic edificate pe ţeasta mea şi coastele straşnic scuturate, evenimentele roz nu pot fi decît reconfortante.

Aşadar, Al Panait icneşte nefericit, ţinîndu-se cu mîinile de abdomen. Mă înjură fragmentat. Mă ocărăşte ca la uşa cortului, ba mă confundă cu indivizi ce domiciliază în locuinţe improvizate : „Eşti ca toţi ăştia din tîrg...“ Precizarea mă intrigă :

— Al, nu te lega de oraş şi de băştinaşi ! Pînă acum am apărat o femeie, ca un cavaler ce sînt, şi arăt spre „victima“ Lili. Acum se schimbă situaţia : mă văd obligat să apăr demnitatea ultragiată a concetăţenilor mei. Pe aici, neisprăviţii se pedepsesc cu cureaua. Cinci la fund ! Dacă-ţi surîde, continuă. Eu te servesc, să ţii minte !

Il sperii, desigur ! Şi-aşa arată ca vai de el : ras numai pe jumătate, cu faţa mînjită de spumă..., încovoiat de durere şi miorlăind jalnic.

— Dragii mei, vă faceţi bagajele şi aşteptaţi semnalul meu pentru a şti în ce direcţie trebuie să plecaţi : la Bucu-

reşti, ori la S., în vederea unor schimburi de impresii, sub formă de cercetări, iar cei cu păcate — să rămînă niţel la arest, în subzistenţa ministerului. Procurorul va hotărî cine zăboveşte şi cine îşi ia tălpăşiţa la mama acasă.

— Depinde ! mă ia Marcela peste picior. Alţii s-ar putea să rămînă, indiferent dacă-ţi convine ţie sau nu !

Aha, se referă la intervenţiile lui Panait-senior !

— Tristeţe mare, fetelor ! Acelaşi procuror a informat organele superioare despre felul cum se odihneşte papa aici. S-ar părea că, de mîine, i se isprăveşte statutul.

Vestea a pus-o la punct şi i-a modificat brusc expresia ca şi cum ar fi avut aguridă în gură. Al continuă să înjure, împroşcîndu-mă cu ameninţări.

— Taci, cretinule ! îl repede Marcela.

Trebuie să recunoaştem că ştie să fie şi obiectivă, uneori.

— Al şi Lili vor primi într-o jumătate de oră vizita lui Diaconu, pentru a-i conduce la procuror. V-am spus pentru ce. Grăbiţi-vă !

Îl salut aşa, din principiu, căci, prieteni cum sîntem, nu mă aştept la răspuns.

Pe scări, am deosebita plăcere să-l întîlnesc pe iubitul *pater familias,* Panait-senior. Îşi descheiase, sportiv — deh ! — cravata într-un mod care depăşea pretenţiile anişorilor înscrişi în buletinul de identitate. Atins de oboseală, gîfîie transpirat în costumul de tergal gri-petrol, umflat în coate şi genunchi. Mimează o bună dispoziţie spontană şi-mi întinde mîna pentru salut. Ar trebui să pricep din gest cîtă cinste îmi face.

— Bună ziua, tovarăşe locotenent ! Ne-aţi vizitat ? Foarte frumos din partea dumneavoastră ! Ah, în oraşul ăsta este atît de puţină lume preocupată de binele aproapelui... Dumneavoastră constituiţi o fericită excepţie şi, credeţi-mă, eu şi familia mea ne bucurăm din inimă că nu ne-aţi uitat.

Mie-mi spui ! În ipocrizia lui, bătrînul este fermecător, blondelor !

— Chiar plecaţi ? simulează o surprindere disperată. Nu se poate ! Sînteţi invitatul meu. Doresc să ciocnesc un păhărel, de adio..., fiindcă vreau să fiţi primul care află : am hotărît să plecăm. Ne aşteaptă producţia, prietene lo-

cotenent, realizarea bunurilor materiale necesare societății. Dumneavoastră, tinerii, vă gîndiți la distracție, dar noi, cei trecuți prin atîtea greutăți..., noi nu avem clipe de răgaz. Am mers la prietenii din oraș și le-am comunicat hotărîrea de a pleca fără zăbavă la muncă. Nici nu voiau să audă : „Cum, abia ați venit și vreți să plecați ? Nu se poate ! Insistăm să mai rămîneți, vă rugăm..." Ei, tinere locotenent, știi ce le-am spus ?

Mamă, ce minciuni !

— Nu-mi dau seama.

— Locul meu este acolo, în focul întrecerii pentru depășirea sarcinilor asumate ! Așa le-am spus. Fără îndoială, au insistat, dar nu m-am dat bătut. Eu, tinere locotenent, știu să-mi impun punctul de vedere. Pînă la urmă, au înțeles că hotărîrea mea este nestrămutată. M-au îmbrățișat, cu lacrimi în ochi, exprimîndu-și tristețea că părăsesc atît de repede aceste meleaguri minunate și pe destoinicii locuitori din Bărăgan, pe care i-am simțit permanent alături de mine în aceste zile de neuitat... „Dragul nostru prieten, nu te-ai schimbat deloc, ai rămas la fel de neînduplecat, așa cum te știm din fragedă copilărie... O, dragul nostru prieten !"

— Tata, ai de gînd să mai trăncănești mult ? Termină ! se aude vocea poruncitoare a Marcelei.

Probabil ne ascultase de la început, altfel nu-mi explic furia-i clocotitoare. Pur și simplu îl nimicea cu privirea pe *papa*. Era ca o fiară. Poate exagerez, așa sînt eu sensibil cînd este vorba de blonde, dragelor ! Știu că vă este greu să pricepeți, dar puneți-vă în situația dată și vă va fi mai ușor.

— O, fiica mea ! explodează parșiv Panait. Cine te-a supărat, de ce sînt triști ochișorii tăi ? De ce ți-e vocea încărcată de durere, copilă scumpă ?

— Dar, termină odată ! M-am săturat !

— Și eu, Marcela ! Am hotărît să plecăm, m-am rugat de prieteni să ne scuze că plecăm. Cu mare greutate au *acceptat !* Văd că am asentimentul tău. Tocmai îi explicam tovarășului locotenent rațiunile personale care fundamentează logic...

Iarăși, sporovăieli ! Cu nemiluita !

— Știu, tata ! Ne-a explicat tovarășul locotenent care-i *baza fundamentului.* Nu te mai obosi să baţi cîmpii cu sarcinile tale. Strînge-ţi harta liniștit, nu plînge nimeni că-ţi iei tălpăşiţa, fii sigur !

— Știaţi ? tresare uluit Panait-senior, abandonîndu-şi euforia nostalgică, afişată cu atît talent.

— Cu siguranţă...

— El i-a sfătuit pe prietenii tăi să te invite să-ţi faci bagajele. Ale mele sînt gata. Lili, ai terminat ? Al, tu te mai foieşti mult ? Mişcaţi-vă ! Asta-i, tata ! Iar tu stai şi-i plîngi locotenentului pe umăr ! Frumos îţi şade !

Demnitatea suverană a lui Panait s-a topit definitiv, descompunîndu-se într-o poză jalnică : „Bine, dom'le, mă laşi să trăncănesc ca un caraghios ?"

— Ştie tot. Auzi, tata ? Tot ! Al şi Lili mai rămîn, va trebui să le găsim cameră cu chirie în palatele cu chirpici din S. : *sarcinile lor artistice* vor continua la dispoziţia procurorului. Se pare că fecioara Lili te va pricopsi cu un nepot de împrumut, prin grija lui Nic Vasiliu. Şi-a plătit şnapanul poliţele pentru legăturile lui Al cu Rodica...

Oho ! Vedeţi că Marcela nu se mai poate stăpîni ? Sau bănuieşte că ştiu mai multe decît m-am vrednicit să le destăinuiesc ? Oricum, e bine ! Veţi vedea de ce !

Panait este complet năucit.

— Strînge-ţi harta şi ia-ţi tălpăşiţa cît timp încă nu eşti *rugat frumos* să mai rămîi *ca oaspete drag* al acestor *meleaguri minunate.* Lili, adu-mi geamantanul ! Al, ajută-l pe tata ! Adu-i harta lumii, noi plecăm !

— Stai, fiica mea ! încearcă să o strunească Radu Panait. Ce-i graba asta ? Nu te pripi ! Al este fiul meu, nu-l las singur...

— Zău ? Atunci rămîi cu fiul tău ! L-ai trecut în executarea unei sarcini de sîmbătă seara, ori l-aţi scăpat din braţe, cînd era mic, şi a căzut în cap. Altminteri n-ar fi ieşit din el un neisprăvit atît de perfect. Adio ! Succes !

Şi smulge geamantanul adus de Lili.

— Marcela, n-am pus sutienul roz în geamantan..., încă nu s-a uscat ! spune Lili, cu obişnuita-i lipsă de tact.

— Poartă-l tu ! Neroado ! o complimentează disprețuitor. Te potriveşti cu frate-meu ca tusea cu junghiul. Veţi forma un cuplu strălucitor, deştepţilor !

Se scufundă corabia, blondelor ! Se salvează cine poate. Marcela aruncă geamantanul pe bancheta Renaultului, trece la volan și demarează, împroșcîndu-ne cu pietrișul din fața vilei.

— Aici este mîna lui Chitiu ! izbucnește Radu Panait, amintindu-și de șeful meu. El mi-a făcut-o !

— Credeți ?

— Numai el ! izbucnește cu obidă, învins.

— Vă înșelați ! Căutați răul în ograda dumneavoastră și veți ajunge la concluzii mai realiste ! îl sfătuiesc, îndreptîndu-mă spre Volkswagen.

În curtea vilei pătrunde duba.

— „Copiii" te așteaptă ! îl anunț pe sergentul-major Diaconu. Ocrotește-i cu devotament.

— După aceea, la ce adresă continuăm misiunea ?

Îi întind un petic de hîrtie cu numele persoanei ce urmează a fi reținută și adresa. Vreți să știți despre cine-i vorba, blondelor ? Aveți puțintică răbdare !

*

În Fața Crivăii, un buldozer mușca lacom din buza maidanului, înaintînd amenințător spre palatele de chirpici, scăpate de la asaltul trupelor de artiști ale regizorului Nic Vasiliu.

Alături, rînjeau gropile fundațiilor viitoarelor blocuri, umbrite de siluetele a două astfel de construcții, primele din oraș, aflate în curs de finisare. „Katanga" căpăta contururi noi, împingînd cu coatele de beton armat ale celor „500 apartamente" restul mărunțișurilor de paiantă și chirpici, acoperite cu stuf și carton gudronat.

Ariergarda vechilor construcții aștepta noi hărțuieli din partea buldozerelor și excavatoarelor. În curînd, prin ogrăzile personajelor aflate cu chirie aveau să mișune basculante și noul detașament de constructori în salopete. Grupurile „bronzate" dintre localnici pîndeau prăbușirea paiantelor, pentru a se năpusti în noile apartamente cu liota lor de copii și neveste.

Mă întîmpină Samanta și încă vreo două țigănci blonde și cu dinți de oțel. Se putea altfel ? Sînt proaspăt bătute !

Măr ! Umflate și învinețite, dar vesele de parcă ar fi vizionat un film cu Stan și Bran.

Ridic mîinile spre cer, în semn că sînt sărac lipit pămîntului, să priceapă că azi nu vor primi pomană. Și bine fac, pentru că intrasem în colimatorul pușilor cu fundul gol, gata să mă implore ferm : „Dă și mie, dă și mie !“ Rujan, tizul meu întru glorie locală, plin de praf, orăcăie disperat, vîrîndu-și nasul prin bluza întredeschisă a maică-sii.

— Care *blondă* ? Aia mică și zbîrlită ?

Îmi arată locuința unde-i cazată Dora Florescu, blonda scundă, durdulie, cu păr gen Angela Davis și picioare model sticlă de lampă.

Răspunde degrabă la apel, mobilizată de intervenția sonoră a Samantei. Este destul de ciufulită Dora Florescu și îmbrăcată într-o pijama cu pantaloni scurți, ceva interesant, dar care n-o avantajează...

Am ghicit, își făcea siesta !

— George Cornea ?

Pricepe repede, Dora Florescu e o fată inteligentă și anumite lucruri nu mai trebuie explicate.

— Chiar trebuie să vă însoțească ? Știți situația lui de acasă ? După ce l-am cunoscut pe taică-său, îmi dau seama că va fi o lovitură prea mare. Chiar nu se poate altfel ?

— Declarațiile sînt contradictorii, iar el a fost prezent în împrejurări dintre cele mai suspecte. Simplul fapt al participării la plimbarea nocturnă a cadavrului Rodicăi Banu este suficient pentru a răspunde penal. După cum observați, avem motive legale...

— George, scoală-te ! strigă prin deschizătura ușii.

Băiatul nostru blond îmi prezintă omagiile căscînd toropit de căldură. Am venit să-l reținem ? De ce ? Nenorocită treabă ! Îi încurc toate socotelile.

Mie-mi spune ? !

— George, angajăm avocat...

— Intră el în locul meu ? se interesează cu o undă de insolență vizibilă de la colțul străzii.

Atît îi trebuie, căci urmează o punere la punct aproape ca acasă la taică-său, lipsind doar palmele ce condimentau exercițiile de disciplinare. După cîteva minute constat că-n Dora Florescu zace un potențial dictatorial pe care și-l do-

resc multe viitoare soții. Aflu că, de la început, a încercat să-l scoată din grupul fraților Panait, că e un leneș fără pereche, pretențios de parcă s-ar fi dat în leagăn cu neamurile nu știu cărui milionar și așa mai departe.

Nu scap nici eu prea ieftin : mă descoase minuțios asupra viitorului statut al lui George Cornea, cum trebuie să se îmbrace, să se încalțe, dacă îi poate da bani... Nu, că primește hrana gratuit ; să ia un costum fără curea ; nu-i nevoie de cămașă, mai curînd i-ar folosi o maletă ; să încalțe pantofi dintre cei fără șireturi. În privința statutului, este *reținut,* în funcție de modul cum vor evolua cercetările. După douăzeci și patru de ore va emite procurorul mandat de arestare, ori îl va pune în libertate, urmînd a fi cercetat la *fără frecvență,* cum s-ar spune în alți termeni, mai accesibili celor neobișnuiți cu litera Codului penal și a Codului de procedură penală.

În zece minute sînt pregătiți ca pentru o nuntă fără pretenții. Îl conduce la dubă, sosită între timp, și-l sfătuiește din mers să declare tot, așa cum l-a învățat și taicăsău. Să se gîndească la bătrîni, în primul rînd, că nu merită atîta dezonoare. Îi perie scame imaginare și nu-l lasă în mașină pînă nu-i mai aranjează încă o dată gulerul maletei.

— Și să nu faci pe deșteptul cu *ei !* continuă să-l dădăcească în privința atitudinii față de mine și Garrison. Să vorbești civilizat, pleacă-ți capul, nu te pune cu..., spui cinstit..., auzi, măi hahaleră ?! Că dacă ascultai de mine, nu-ți dădeai cămașa peste cap. Las' că mai vorbim noi ! îl „încurajează".

După ce duba dă colțul, Dora Florescu mă salută cu amabilitate exagerată, dar ce-i în sufletul ei se citește de la o poștă. Care poștă intră în atenția ei : în cinci minute năvălește chiar la oficiul poștal. Probabil, să cheme ajutoare.

Așa fac toți : nici unul nu se lasă pînă nu mă ajută, trimițîndu-și neamurile și relațiile personale pe capul meu.

*

Deci, azi avem ordin să prindem criminali, blondelor ! Dacă-i ordin cu plăcere ! Nu ? !

Descalec la platoul filmului „Pe urmele dușmanului", unde sînt întîmpinat de Nic Vasiliu, acum cu multiple sarcini. Este echipat în uniformă germană și-i, la fel, machiat blond, pentru a face față penuriei de artiști corespunzători. Mă întîmpină zîmbind cordial, satisfacție trucată, de protocol, ridîndu-i pudra de pe obraji. Se laudă că-i încîntat.

— Și eu ! îl asigur. Tovarășe regizor, am ordin să vă creez greutăți ! Ce părere aveți ?

— La ce vă referiți ?

— Îl arestez pe criminal. Nu știu cum se va simți el, dar dumneavoastră, precis, veți fi nefericit : vă subțiez echipa.

Își desface brațele într-un gest de om neajutorat.

— Ce pot să fac ?

— Să-l eliberați de sarcinile profesionale pe Doru Marian. De acum va conlucra cu mine.

— El a comis... ?

— Cine poate ști ? Ce părere-aveți ?

— Mizerabilă ! Voi fi silit să îndeplinesc și rolul de operator. Se tînguie, plecînd în direcția echipei. Marian, ești la dispoziția tovarășului locotenent.

Operatorul îmi vine în întîmpinare, zîmbindu-mi de parcă i-aș fi cel puțin frate.

— O, tovarășul locotenent ! Mă bucur, poftiți !

Îmi zîmbește mieratic și-și scutură pletele, alintîndu-se de parcă venisem să-i fac curte.

— De ce vă bucurați ?

— Așa, cînd vin organele..., în fața lor mă simt minunat. Excelent !

În prezența unuia ca ăsta te apucă dezgustul.

— Aveți idee pentru ce am venit la dumneavoastră ?

— Deloc !

— Se poate ! Ați auzit de cazul Rodicăi Banu ?

— Da ! Îmi era, oarecum, colegă. Temporar ! Am fost ieri la înmormîntare ! Tristețe mare, tovarășe locotenent !

Puțin îi pasă. Dacă n-ar zîmbi atît, nu mi-ar fi atît de antipatic !

— V-a impresionat, da ?

— Enorm ! continuă să-și arate dantura.

— Mda ! Uite, dragule, eu caut criminalul...

— Succes !

— Mersi ! Pînă una-alta m-am gîndit să te arestez niţel. Aşa a hotărît şi procurorul ! Ce părere ai ?

— Glumiţi ! zice, hlizindu-se. Mă faceţi să rîd !

— Hai, rîzi, fetiţo ! i-o trîntesc.

Nic Vasiliu aşteaptă prin preajmă, urmărind atent dialogul nostru în doi peri.

— Vă pot fi de folos ? se interesează.

— Am nevoie de doi martori.

Regizorul mă *serveşte* prompt cu doi figuranţi.

— Şi dacă tot v-aţi oferit să mă ajutaţi, chemaţi contabilul să ia în primire materialele din dotarea lui Doru Marian. Va fi ocupat un timp...

— Nu glumiţi ? continuă să zîmbească operatorul.

— Nu, scumpule ! Ai putea să-mi spui de ce m-ai urmărit pas cu pas ?

— De plăcere ! mi se confiază persiflant. Numai de plăcere ! Vreau să scriu un scenariu şi doream să ştiu, pe viu, cum acţionează un criminalist pur-sînge. Pentru aşa ceva mă arestaţi ?

— Nu !

— Atunci ?

— Ştii tu foarte bine ! Ancheta se va efectua la birou. Deocamdată vom face o mică percheziţie corporală şi domiciliară. Ieri, cînd dormeai, am confiscat o pereche de cizme şi o motocicletă aflate în dotarea ta. Ele au fost folosite de cineva care s-a ţinut scai de mine. Ai ceva de spus ?

— Absolut nimic.

— Perfect ! Care-i profesia ta de bază ?

— Operator...

— Eşti sigur ?

Scot carnetul de notiţe şi-i citesc din însemnările conspectate după raportul lui Diaconu. El, v-am spus, a dat iama la Buftea şi s-a informat precis despre viaţa şi activitatea membrilor echipei de filmare.

— Dragă, ai absolvit Şcoala tehnică sanitară şi ai profesat, un an, ca asistent, undeva, în provincie, aproape de Alexandria.

— Şi ce-i cu asta ?

— Mă gîndeam că poate ţi-ai mai făcut şi altă dată *meseria*. Să zicem, sîmbătă seara, într-o locuinţă din Faţa Crivăii, iar clientă ţi-a fost Rodica Banu. Ce părere ai ?

— Orice-i posibil ! Dar aveţi nevoie şi de probe, nu ?

— Desigur ! Avem martori că ai fost văzut intrînd şi ieşind de acolo... Avem amprente rămase fără stăpîn... Şi încă multe altele, ca, de pildă, declaraţiile lui Al Panait.

Le fac semn martorilor asistenţi să se apropie şi începem cercetarea, dar Nic Vasiliu îmi cere permisiunea să ne însoţească.

Nu am nimic împotrivă !

— Deci nu ai nimic de declarat ! Te întreb pentru ultima oară !

— Nimic !

— În regulă !

Le explic martorilor ce avem de făcut : căutăm instrumente folosite pentru provocarea avorturilor şi cîteva mii de lei în bancnote de cîte douăzeci şi cinci de lei fiecare.

În sfîrşit, intervine o modificare substanţială în fizionomia lui Doru Marian. A început să capete ceva din culoarea prazului. Verde !

— De ce nu întrebaţi aşa ? mă găseşte tot pe mine vinovat. Sigur că am vreo trei-patru mii de lei în bancnote de cîte douăzeci şi cinci... Nu-i voie ?

— E voie, scumpule ! Depinde de unde-i avem. Tu ai bani, dar nu şi voie să-i procuri provocînd avorturi.

— Dovezi !

— Ia-o uşor ! Încă o dată te întreb : ai de făcut vreo declaraţie prealabilă ? Nu ? În regulă ! Vom ridica bancnotele pe bază de proces-verbal, desigur. Pe ele se găsesc şi amprentele celui ce ţi le-a dat ! După aceea, le explic martorilor, căutăm şi instrumentele avortive...

— N-am voie să le posed ?

— Uite, asta chiar nu, iubitule ! Simpla deţinere constituie infracţiune, faptă ce se răsplăteşte cu un „concediu“ frumuşel. După cum vezi, numai pentru atît am motive să nu plec de aici cu mîna goală. Te iau cu mine, iubitule ! Îmi pare rău de regizor că-i împuţinez echipa, dar ce să fac ? Fiecare cu ale sale.

— Recunosc ! se hotărăşte.

— De bună voie ?

Acum zîmbesc eu.

— De bună voie ! exclamă puşlamaua, parcă temîndu-se că nu-i iau declaraţia în seamă.

Îl îndemn să se aşeze la o masă din holul barăcii de *pefele* şi continuăm tratativele :

— Declari *tot*, dar absolut *tot*, înainte de percheziţie sau după aceea ?

Întrebarea-l face grogy. Nu-i prost pe cît pare. Ştie exact ce vreau de la un „isteţ" ca el : ori îmi înşiră exact ce are pe suflet şi scriem mai întîi declaraţia, apoi facem percheziţie, ori facem prima dată descinderea şi, după aceea, poate să recunoască şi că l-a împuşcat pe Kennedy... Luaţi-o cum vreţi, blondelor ! M-am săturat să fiu plimbat de colo-colo !

— *Tot !* se hotărăşte Doru Marian.

Cu hărnicie demnă de invidiat, în alte împrejurări, mărturiseşte în scris cu ce s-a ocupat în ultima săptămînă. Rodica Banu, cu vreo zece zile în urmă, a început să-l tatoneze în legătură cu efectuarea unui avort. Voia să ajute o prietenă, aşa pretindea ea. Doru Marian, la început, s-a lăsat rugat, apoi a consimţit. Vineri au stabilit amănuntele : operaţiunea costa cinci mii de lei, n-a voit să modifice preţul în ruptul capului. Locul, deşi nu prea strălucit, i-a convenit : în noua locuinţă închiriată în Faţa Crivăii. Au căzut de acord pentru duminică dimineaţa. Sîmbătă seara a trecut pentru a recunoaşte terenul şi s-a hotărît imediat să o chiureteze, dimineaţa riscînd să fie văzut de gazde. Zis şi făcut ! Dar ea nu avea atunci banii. Cineva trebuia să-i aducă a doua zi, dimineaţa, cum stabiliseră iniţial. Acel cineva n-avea de unde să ştie că Rodica Banu şi Doru Marian efectuaseră „operaţia" încă de sîmbătă seara.

Declaraţia se lega : Al Panait fusese văzut sîmbătă seara grozăvindu-se, la Didileaua, cu teancurile de bancnote, să pună pe jăratic inimile sensibile. Duminică a venit la Rodica Banu, însă nu l-a mai găsit pe Doru Marian.

Abia luni, după ce au plecat de la petrecerea consumată în locuinţa doctorului Nicola, a primit banii de la Al Panait.

— Cînd am făcut percheziția la doctorul Nicola, sprijineai gardul să nu cadă ?

— Așteptam banii. Rodica precizase, după cîteva tatonări, că abia după ce vor pleca de la sindrofie îi primesc. Nu mi-a explicat de ce.

— Ce părere ai despre moartea ei ?

Ridică din umeri nedumerit :

— Dacă a murit, a murit, n-am cum s-o întorc. Operația părea că a reușit de minune. De unde să știu eu că, după patruzeci și opt de ore, va deceda ?

Vorbește de parcă s-ar referi la un galoș.

— Se mai întîmplă ! subliniază pe același ton.

Blondelor, ca să vedeți ce simple par tragediile ! Uite, așa, încet-încet, îți pierzi încrederea în semeni.

Operăm descinderea, îl fac pachet pe Doru Marian și-l predau cu acte în regulă sergentului-major Diaconu, sosit cu duba.

— Ascultă, îl întreb în timp ce-și ocupă locul între membrii escortei, de ce te-ai ținut după mine ca disperatul ?

— Din curiozitate. Voiam să știu cum procedați.

Uite cum se umple pămîntul de detectivi, blondelor !

Diaconu mă salută cu tot dichisul și, înainte de a-l încredința procurorului, îi dau o notă cu numele celor ce urmează să-i țină companie lui Doru Marian și locul de unde pot fi ridicați. Dacă am hotărît să prindem criminali, să ne ținem de treabă.

În acțiune, zi și noapte

Războiul era în toi, blindatele de carton — tîrîte la ștangă de două autoturisme I.M.S. — călcau sub șenilele de șindrilă mîndria bravilor combatanți... De pe margine, Nic Vasiliu dirija entuziasmul năvalnic ce avea

să zdrobească arătările sinistre cu desenul sub formă de cruce, plantat de o parte și de alta a turelelor.

— Bărbia sus, privirea spre orizont ! răcnea unei echipe de pușcași, desprinsă spontan dintr-un lan de porumb lipit cu ipsos pe platoul manevrelor belicoase.

— Îmi este îngăduit să vă sugerez un armistițiu ? îmi vîr nasul în afacerile consumate pe vremea cînd taică-meu nici nu se gîndea că va oferi contemporanilor un viitor destoinic ofițer criminalist.

Cum, nu ? ! Nic Vasiliu și trupele lui eterogene îmi stau la dispoziție permanent, zi și noapte.

— Deci, pot să abuzez ?

— Ei, nici chiar așa ! mă roagă regizorul. Am văzut că ați pornit la vînătoare și, dacă mai arestați cîțiva combatanți, îmi dați tot războiul peste cap.

Pe undeva are dreptate. Nu mă abțin să-i fac plăcerea de a recunoaște că-n materie de aprecieri este pe calea cea bună, deși nu-i ajută la nimic.

— În ce ar consta sprijinul meu pentru cazul dumneavoastră ?

— Un fleac ! Venisem să rezolv un singur amănunt din dosar, abia îndrăznesc...

— Vă rog, nu vă formalizați ! mă încurajează prietenește regizorul, conducîndu-mă în baraca-stat major, unde l-am găsit cu două zile în urmă, noaptea, dormind somn dulce legănat de vise, înainte de a purcede către bălțile doldora de lipitori, țînțari și alte viețuitoare specifice mediului acvatic.

Trebuie să înțelegeți, blondelor, că Nic Vasiliu este echipat pentru lucru : hitlerist din cap pînă-n picioare, iar fața — prin grija maestrului de machiaj — se ascunde sub un cearșaf de pudră și alifii tencuite artistic. Sobru și politicos, îmi deschide ușile cu o mină ce denotă eleganță, nu slugărnicie, cum ar părea unui neavizat.

— Deci, ați venit pentru un fleac ?

— Exact ! Vă deranjează ?

— O, nu, deși aș voi să vă ajut substanțial !

— Vă mulțumesc !

Mă așez pe scaunul lui, în spatele biroului, invitîndu-l să ia loc undeva în economia camerei. Gestul îl descumpă-

neşte oărecum, mi-a întins un deget şi i-am luat toată mîna. Şi-apoi, oamenii sînt foarte sensibili cînd stai pe scaunele lor. Se simt frustraţi.

— Ziceaţi că vreţi să mă ajutaţi ! Minunat, tovarăşe Vasiliu, oferta este cu adevărat binevenită. Apropo, subalternii dumneavoastră m-au plimbat de colo pînă colo, m-au mințit cînd au vrut şi cînd n-au vrut, mi-au încurcat treburile pe întrecute... Recunosc, sînteţi singurul care aţi fost constant, în tot ce aţi făcut, din prima clipă...

— Nu înţeleg !

— Lămuream „mărunţişul" acela...

— „Un fleac", aţi spus.

— Exact !

— Nu am înţeles la ce se referă.

— A, da, criminalul !

— Vreţi să spuneţi că „fleacul", „mărunţişul"...

— Daaa ! Sigur că da ! Toate afacerile-s încheiate, a mai rămas „amănuntul", ca să folosim încă un termen.

— Dar nu l-aţi arestat ? Toată ziua aţi mişunat printre actorii mei şi aţi arestat pe săturate...

— Nu chiar !

— Cei arestaţi au roluri neesenţiale ! devine grav. Înlocuirea nu pune probleme capitale. De acum, mi-au rămas *titularii* ! Dacă intraţi în actorii cu nume sonore, nu-mi rămîne decît să consider că nimic nu mai poate salva filmul.

— S-ar putea să aveţi dreptate ! Cu sprijinul dumneavoastră, actorii principali şi tehnicienii vor rămîne la posturile lor. Vă convine ?

— Să presupunem că da ! Cum veţi rezolva cazul în asemenea condiţii ?

— Relativ simplu : vă arestez pe dumneavoastră şi basta ! Ce părere aveţi ?

— Glumiţi, desigur ! îl imită pe Doru Marian.

— Ei, nu chiar ! Deşi, pentru mine, îndeplinirea ultimei misiuni, dacă nu o glumă, oricum, rămîne o formalitate.

Mă las pe spate în scaunul cinematografiei, într-o poză care îl pune în gardă.

— Cînd spuneați că i-ați cunoscut pe toți Panaiții. Corneștii și blondele astea frumușele ?

— Abia acum !

— Ei, vedeți, dragă tovarășe Vasiliu, întrebarea v-am adresat-o din primele momente cînd am avut prilejul să vă cunosc. Și atunci tot așa ați răspuns. Ați greșit din primele clipe : pe actorii dumneavoastră „în devenire" i-ați cunoscut ceva mai devreme. Acceptînd că vă aflați sub presiunea unei amnezii, îmi fac datoria să vă pun la dispoziție copiile cîtorva imagini de la Marea Neagră, anul trecut, alături de Rodica Banu, Corina *As-univ*, operatorul Doru Marian, frații Panait, Lili... Ce părere aveți ?

— Asta nu spune nimic ! continuă să-l imite pe Doru Marian.

— Desigur ! Deși, pentru creditul ce trebuie să vi-l acord, contează totuși ! Ce părere aveți ?

— Pentru cît valorează constatarea, ca probă în instanță, îmi pot permite să rîd !

— Rîzi, prietene ! Dar rîzi prea curînd !

— Pot să rîd tot timpul, pînă la sfîrșit.

Inteligent, n-am ce zice !

— Ne-ați povestit sobru, mie și șefului, că ați asistat la o discuție telefonică, între Al Panait și doctorul Nicola, în legătură cu un chiuretaj. Unu : chiuretajul se isprăvise de mult și Al Panait nu era nebun să poarte o asemenea discuție la telefon ; în al doilea rînd, autorul fiind Doru Marian, amestecul doctorului Nicola rămîne o trăsnaie demnă de un scenarist, nu de un regizor ca dumneata. În plus, la ora aceea, frații Panait nu se aflau pe platou, ca dealtfel întreaga echipă. Înțeleg să mă păcăliți pe mine, sîntem — de-acum — cunoștințe apropiate, dar cu șeful ce-ați avut ?

— Cred că și acum pot să rîd !

— Crede fiecare ce vrea ! Numai că la ora cînd a fost ucisă Rodica Banu, Al Panait și grupul erau la Didileaua, se ciorovăiau cu mine, de-ți era mai mare dragul. Insuficient documentat, ați calculat greșit, ceasul v-a funcționat aiurea. Doreați cu tot dinadinsul să-l „înfundați" pe Al Panait, dar scenariul a fost presărat și cu alte greșeli... Ei, ce părere aveți ?

Întrebarea asta are menirea să-l deruteze pe interlocutor și încă n-am întîlnit pe cineva care să se simtă în apele lui de cîte ori i-am adresat-o.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți !

Ei, pe naiba ! I-am spus doar : filmul său s-a isprăvit !

— Știu, erați exasperat că nu-l arestăm mai curînd pe Al Panait, vă deranja faptul că nu găsim mai repede probe ale vinovăției... Și ați supralicitat ! Iar în noaptea conflictului de la Giurgeni, v-ați hotărît să forțați nota : m-ați prevenit să-mi iau pistolul, pentru a pregăti lichidarea mea într-o situație confuză. Cam departe te-a dus imaginația, regizorule ! trec la singular. Și-apoi hotărîrea de a vîrî în tolba justiției doi criminali — Al Panait și Doru Marian — este de domeniul altor scenariști, mai de soi... Îți era indiferent care dintre ei intră la apă, ca autor principal, sau mizai pe disocierea evenimentelor : asasinarea Rodicăi Banu de către Al Panait, iar chiuretarea Rodicăi și uciderea mea să rămînă în seama lui Doru Marian. Pe primul voiai să te răzbuni, pe cel de-al doilea îl implicai pentru a grăbi închiderea dosarului. Iar ai calculat greșit : în clipa cînd am venit la barăcile platoului, noaptea, nu ai știut dacă Doru Marian s-a întors de la București. Ba, ai fost sigur că m-a urmărit și te-ai hotărît să joci cartea lui. Cizmele de cauciuc, cu trifoiul cu patru foi, salopeta, motocicleta..., toate se aflau acolo, la baracă, iar Doru Marian — în București. Am încă o întrebare : poți să-mi arăți pijamaua cu care erai îmbrăcat atunci, noaptea, cînd te-am trezit din somn ?

— Vreți să o îmbrăcați dumneavoastră ?

— Nu mi se potrivește ! Și-apoi este plină de noroiul din mlaștină. Te-ai îmbrăcat cu salopeta direct peste pijama, aici, în fața mea. Îți amintești ? Desigur, o vom găsi, la percheziție, plină de noroi !

— Aveți dreptate, recunoaște, am ieșit în curte și am alunecat într-o băltoacă...

— Nu se potrivește, Nic Vasiliu ! Vom face expertiza noroiului și, te asigur, compoziția celui din bălțile Dunării este alta decît cea a noroiului din curtea șantierului cinematografic. Ce părere ai ?

— Poate s-a îmbrăcat cineva cu pijamaua mea !

— Da, e o ipoteză foarte interesantă. Numai că nu sînt sigur dacă puștii de la grădiniță nu vor face ceva pe ei de rîs, în eventualitatea că încercăm să le-o povestim ! Asta ne-ar mai trebui, să stricăm și copiii ! Eu cred că ne vom înțelege civilizat, între noi, ca doi băieți mari ce sîntem.

— Pentru o crimă și o tentativă...

— Aa, știi încadrarea juridică a faptelor...

— Presupunînd că..., devine puțin maleabil.

— Ei, una peste alta, ca să nu mai lungim vorba, dragă regizore, ai mai săvîrșit o greșeală... Fatală, însă : după ce ai ucis-o pe Rodica Banu, ai șters toate amprentele din cameră, ai frecat și lustruit toate obiectele cu care ai venit în contact. Frumos pentru un criminal, dar ai uitat că lucrurile prea bine puse la punct păstrează o pată cît de mică, și ea iese cu atît mai mult în evidență, cu cît în jurul ei este limpeziș. O amprentă, două fragmente, de fapt, au scăpat „toaletei" generale efectuate în camera Rodicăi Banu. Le-a creat degetul mare de la mîna dreaptă pe mecanismul de închidere a lănțișorului medalionului. Acolo ai apăsat cu toată forța, cînd ai strangulat-o !... Dacă amprenta ar fi fost găsită în altă parte, poate ar fi existat dubii asupra momentului și condițiilor creării. De astă dată, concluziile sînt certe și-i oferă procurorului prilejul să semneze fără ezitare mandatul de arestare.

Îi arăt documentul. Siguranța lui Nic Vasiliu dispare cu desăvîrșire. Mai încearcă o stratagemă :

— După cîte știu, pentru a compara amprentele trebuia să mă invitați să-mi luați impresiunile digitale, așa cum ați făcut cu ceilalți...

— Vai, dar vi le-am luat !

— Cînd ?

— În atîtea împrejurări. V-au rămas pe obiectele din dotare, pe sticlele de Pepsi, paharele de apă, ceștile de cafea... A fost ideea procurorului, recunosc ! El semnează mandatul de arestare și are dreptul să fie sigur de măsurile pe care le dispune. Ce părere ai ?

— M-aș fi mirat eu să fiți atît de generoși, fără a căuta un *cîștig* într-o situație care vă interesează.

— Întrucît sînteți clientul procurorului pentru mai multă vreme, propun să nu-l lăsăm să ne aștepte. Cu

procurorii, regizore, este bine să fim delicați, crede-mă ! Dacă abuzăm de răbdarea lor, riscă să-și piardă încrederea în noi, și-i păcat !

De acum, blondelor, în ce mă privește, viața-i roz : dosarul *Rodica Banu* se îndreaptă spre grija altor specialiști, iar mie-mi rămîn amintirile. Cam mizere, ce-i drept. Nic Vasiliu s-a întrecut cu gluma. Am văzut cîțiva criminali cu justificări cît de cît onorabile, dacă expresia se potrivește unei omucideri, dar la el a operat răzbunarea păcătoasă, axată pe fumurile cineastului care confundă ficțiunea cu realitatea. Și, ceea ce este extrem de grav, pentru o asemenea persoană — subaprecierea detectivilor de provincie : pentru toată isprava pusă la cale, a găsit de cuviință să-și plimbe armata lui de operetă aici, convins că subtilitățile trec neobservate. S-au mai păcălit și alții !

— Deci, de alaltăieri seara ți-ai dat seama că..., mă tutuiește Nic Vasiliu.

— Exact; am venit special la baracă să te anunț că mă aflu în localitate și Doru Marian s-a ținut scai de mine... Ai mușcat din nadă, deși verificarea mă putea costa foarte scump. Acolo, în mlaștină, m-am convins că tu ești criminalul. Pentru mine rămîi *omul din mlaștină !*

— Omul din mlaștină ? Mda ! Numai că nu sînt singurul ! Și tu ești tot omul din mlaștină ! Fiecare avem mlaștina noastră și ne afundăm în ea fără șansă. Dacă mă gîndesc bine, în fiecare zace un *om din mlaștină !* Ne naștem, ne bălăcim și sfîrșim în ea, indiferent de calitatea ce-o avem !

— Acum, cred, este cazul să te demachezi ! Da, da, nu mai are rost să te ascunzi sub pudră și alifii. În mlaștină ți-ai șifonat figura, căutîndu-mă prin smîrcuri și bulboane.

I-o spun că nu cumva să-i treacă prin cap că am înghițit gogoașa despre sacrificiile lui pe altarul cinematografiei. Da, pricepe că m-am ținut destul de bine pe urmele sale și începe să-și facă bagajele, în sensul că-l convoacă pe un funcționar cu probleme de administrație și-l sfătuiește să preia, din punct de vedere economic, rămășița armatei.

În drum spre mașină, se interesează :

— Recunoașterea faptei se ia în considerare ?
— Firește, numai că în cazul nostru vine tîrziu.
— Dar dacă aș fi făcut un autodenunț ?
— Asta da, recunosc, ar fi fost o lovitură !
— Primește-o ! mă face K.O., punîndu-mi la dispoziție copia la indigo a unui înscris autograf.

Vreți să vă spun ceva, blondelor ? Șmecherul de Nic Vasiliu a simțit că i s-a scurtat frînghia și a redactat un autodenunț în toată regula : din gelozie a ucis-o pe Rodica Banu și așa mai departe. Zicea acolo că s-a aflat sub imperiul unei emoții puternice, nu și-a dat seama ce face, dar acum, ros de remușcări, roagă organele de stat să-l aresteze degrabă, căci el este asasinul.

Frumoasă întorsătură, n-am ce zice !
— Unde-i originalul ?
— La poștă : l-am expediat ieri pe numele procurorului la... post restant ! Mandatul de arestare a fost semnat azi, deci după ce am expediat autodenunțul, așa că avocatul meu va avea o misiune mai ușoară.

Ați văzut, blondelor, ce cacialma ? !
— De ce-ai expediat scrisoarea la post restant ?
— Nu bănuiești ?

Ei, da ! Pricep ! Dacă îl arestez, să facă uz de autodenunț. Dacă nu, să meargă frumușel la poștă, să-și ridice plicul și să-l facă mici fărîme, nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase.

Tocmai cînd aveam partida cîștigată, ne trezim că beneficiem de o remiză chinuită !

*

Mai lungă-mi pare calea, acum la-ntors acasă, cum spus-a poetul ! Mannix, desigur, ar fi cules aplauze cu nemiluita, o sumedenie de contemporane blonde și brune l-ar fi albit cu pupatul. Pe mine, dragele mele, nu mă pupă nimeni, nu mă pasc strîngeri în brațe.

Cam așa cuget și-mi fac curaj, traversînd fructuos cîteva magazine alimentare, pentru a face, pînă la refuz, plinul unei sacoșe încăpătoare. Iau și mîncare, și băutură, ca

un gurmand păcătos, și, sub povara sticlelor, cutiilor și pachetelor, mă îndrept spre domiciliu.

După ce am devorat jumătate din provizii, am căzut în brațele lui Morfeu. Pe aripile viselor, gîndurile mi s-au întors în preajma „eroilor" de pînă acum.

Am traversat suita peripețiilor care au umplut dosarul și m-am văzut, din nou, cu sacoșele în fața porții ! Brusc, filmul a luat o altă întorsătură ! Se făcea că Fordul era tolănit lîngă bordură, în apropierea casei. A fost nevoie de un claxonat energic pentru a-mi atrage atenția. N-a lipsit mult să scap sacoșa pe trotuar și să amestec, la propriu, mîncarea cu băutura. La volan, ca o floarea soarelui, mă ținea în reflector o blondă tulburătoare : Corina *As-univ*. Asta da, surpriză ! Ce vis ? !

— Hello, Biby ! îmi zice, trîntind portiera mașinii și mă ia de braț ca pe răniți.

— Știai unde locuiesc ?

— În urbea voastră se știe totul !

— Nu crezi că nevastă-mea s-ar putea să aprecieze eronat gestul tău ?

— Biby, se poate... ? Te-am avertizat, doar, că în orașul vostru nu-i posibil să păstrați secretele. Despre mariajul tău strălucitor am aflat încă din comuna învecinată.

— Perieți ?

— Cam așa ceva !

— Dacă mai știi ceva, te rog să-mi spui, nu cumva să devin ridicol, prezentîndu-ți drept noutăți cine știe ce vechituri.

Îmbrăcată într-un pantalon de catifea gri, o bluză albă de in și pantofi fără toc, Corina *As-univ* arată ca o puștancă șmecheră, pusă pe șotii. Îmi vine să-i spun : „Ascultă, păpușico, întinde-o urgent la grădiniță și lasă-te de afacerile specifice oamenilor mari !"

— Biby, tu mă descoperi ! mă prinde.

— Mda ! Arăți minunat.

— Și atunci eram la fel ! mă amendează. Păcătosule, singur ți-ai distrus familia : dacă rămîneai la mine, acum te-ar fi întîmpinat nevasta...

— Îți promit că, de-acum, nu-ți mai ies din cuvînt !

Rîde mînzește și mă despovărează de sacoșa doldora de cumpărături. Descui ușa și-i fac loc în vastele mele apartamente. Blondei, firește, nu ușii !

Pătrunde cu o atitudine de mare doamnă, de parcă la mine ar fi fost, musai, un palat.

— Biby, mă uluiești : la tine nu se mai poate mișca omul în voie de atîtea mobile ! Începe să citească hîrtiile întinse pe podea. Șifonier, masă, birou, bibliotecă, o sumedenie de scaune, Biby ! Împinge cu vîrful pantofului bucățile de hîrtie cu textul pretențios. Dragule, va trebui să mă mișc prin cameră cu multă precauție, să nu-mi fac vînătăi de colțul mobilelor. Uf ! își ridică brațele copleșită de căldură, apoi și le așază pe umerii mei, trîntindu-mi un sărut zdravăn, să mă învețe minte.

Interesant vis !

Aflat în legitimă apărare, iau măsuri în replică.

— Ei, dar ce a fost asta ? rîde. Biby, mă uluiești, constat că putem... discuta. Aveam impresia că nu știi să săruți ! Hai, ia-o de la început, deoarece îmi face impresia că te afli în grupa celor avansați.

Deși am fost instruit să nu răspund la provocări, mă transform într-un civil care nu se dă înapoi din fața unei agresiuni de acest soi, parînd cu demnitate fiecare acțiune a adversarului. Și adversari ca *As-univ* să tot ai !

— Biby, nu vreau să abuzez de mobila ta ! Sfătuiește-mă unde să-mi așez obiectele de îmbrăcăminte ! se interesează, trăgînd peste cap bluza albă de in. Biby, nu ți-am cerut permisiunea : pot să mă dezbrac, da ? Nu cumva te jenezi, spune-mi-o deschis ! mă înțeapă fără răutate.

— Poți ! Numai... dacă poți ! La nevoie, poți apela la ajutorul meu, sînt plin de solicitudine.

— Îți mulțumesc din inimă, Biby ! Ești un prinț, dragule ! Totuși, unde-mi pun hainele ?

— Dacă nu-ți convine șifonierul, arăt spre coala de hîrtie cu mențiunea „șifonier", agață-ți bluza, pantalonii și restul pe foraiberele de la ferestre !

— Biby, ești uluitor, pentru toate găsești o soluție. Zău, nu știu ce m-aș face fără tine ! Prinde-o ! îmi strigă, aruncîndu-mi o legătură cu chei. Biby, te implor, tîrăște

afurisita aia de mașină pe trotuar, oriunde-ți convine, nu, cumva să se împerecheze cu vreun tractor de proastă calitate... Caută în portbagaj, am adus un coș cu ceva ce ne-ar putea interesa...

Procedez întocmai și mă reîurez în „castelul meu" precum calul lui Harap Alb înainte de a-și face singur reparația capitală. Corina, întinsă pe salteaua pneumatică, privea tavanul într-o atitudine de relaxare totală.

— Biby, știi de ce am venit ?

— Numai dacă-mi spui !

— Vreau să te ajut să prinzi criminalul !

— Drăguț din partea ta ! Cine-i ?

— Ghici !

— Mă pui la grea încercare, recunosc.

— Eu sînt criminalul, Biby.

Și-a deschis brațele lateral, într-un gest de supremă renunțare.

— Eu sînt criminalul, îți place ? Am venit să mă predau vie și nevătămată ! Se face proces-verbal pentru asta, dragule ?

M-am trezit în zori, jumătate transpirat, jumătate înghețat de răcoarea lăsată peste noapte. Cearșaful alunecase pe podea și dormeam cu spatele umed, lipit de salteaua pneumatică.

— U-uuu ! am exclamat, constatînd că sînt singur-singurel, cuc sadea.

Corina, ia-o de unde nu-i. Hainele dispăruseră de pe foraiberele unde le agățase la venire, iar trotuarul din fața casei era pustiu, nici urmă de Ford.

Smulgîndu-mă treptat din năuceală, mi-am dat seama, pe deplin, că a fost un vis.

Dosarul nostru cel de toate zilele

Într-un cotidian de mare tiraj, la rubrica de curiozități pe mapamond, am citit o informație care mi-a umplut sufletul de amărăciune : în următoarele decenii vor dispărea blondele cu ochi albaștri. Treaba asta a fost stabilită de savanți prestigioși, nu există îndoială că am risca să fim trași pe sfoară. Or, dacă blondele nu vor mai avea ochi albaștri, nu mai sînt blonde. Cine-și dorește blonde cu ochi albaștri, să-și procure acum, cît timp mai găsesc, să nu aștepte să ajungă la mîna bișnițarilor !

Pînă una-alta, ne răsfățăm fără să ne pese de acele vremuri ce ne vor paște cu atîta cruzime. Ne lăcomim, așadar, în continuare, fără să apreciem la justa valoare blondele care ne înconjoară de pretutindeni, în tramvaie, autobuze, săli de cinematograf, piețe, la plajă, în teleferice, localuri de alimentație publică și alte unități ale comerțului nostru socialist. Viitorul, se pare, își păstrează dreptul de a le răzbuna pe blonde, urmașii noștri le vor duce dorul și ne vor acuza că n-am fost capabili să le prețuim îndeajuns.

Dar pentru că am început cu dosarul acela, propun să actualizăm datele din evidență.

George Cornea și Lili, după douăzeci și patru de ore, au fost puși în libertate, apreciindu-se că faptele lor conțineau un pericol social redus. Lili a trecut pe la mine și m-a întrebat, nevinovată, ce fapte a mai săvîrșit cîinele de urmărire. I-am spus că a capturat singur, cu labele-i proprii, șapte criminali, opt tîlhari și două farfurii zburătoare. A lăcrimat emoționată și nu m-a lăsat în pace pînă nu am dus-o în padoc. Nu-i venea să mai plece. „Domnișoară, i-am

zis, am o sumedenie de treburi pe cap ! Înfiați-l dacă vi-i atît de drag !" Vă așteptați să-mi fi întors replica pe măsură, așa cum, recunosc, o meritam ! Aș ! A explodat încîntată : „Vai, ce bine !" Am luat-o de mînă ca pe un bebeluș și am dus-o la marginea orașului, făcîndu-i loc într-un camion cu *șa*. Dar n-a ajuns la București : în Căzănești, a zăbovit la familia șoferului, căruia îi prepară chifteluțe, sosuri, ciorbe și ce se mai poate comite într-o bucătărie model. A lăsat baltă facultatea, nu era pentru ea, o întîlnesc des la Amara unde-și plimbă cei trei copii, dintre care primul, născut înainte de termen. Ea spune că din pricina unei răceli, însă dumneavoastră știți atît de bine motivul, încît nu are rost să insistăm.

George Cornea, revenind pe mîna blondei lui zbîrlită ca Angela Davis, s-a făcut băiat de treabă. Sînt colegi de familie și de unitate, ingineri la un I.A.S., lîngă Călărași. George Cornea mai scapă uneori controlul individual, dar îl aduce de căpăstru, la sînul familiei, Dora, fostă Florescu.

Dealtfel, nefericitul dosar a avut o soartă jalnică : a fost rupt în două, împrăștiindu-mi foștii clienți. Pe Nic Vasiliu l-au trimis la Călărași, iar ceilalți au rămas în brațele justiției din reședința județului. Radu Panait a venit cu artileria grea : avocați unu și unu, numai profesori, doctori și docenți, de n-aveai loc din pricina lor. Împricinații și-au retractat cu toții declarațiile anterioare, altele proaspete — care mai de care mai parșive, excelent ticluite de avocați — au înflorit maiestuos pe altarul adevărului.

Eu m-am descurcat binișor : după ce i-am prins pe făptași, demonstrînd păcatele fiecăruia, i-am predat cu arme și bagaje lui Garrison. Ce-a fost pe capul procurorului, după aceea, să nu le doriți, nici dușmanilor : l-au hărțuit șmecherii de avocați ca pe hoții de cai, l-au alergat între S. și Călărași pînă i s-au tocit pingelele unei duzini de pantofi. Să nu-i invidiați pe procurori, blondelor ! Infractorii îi hulesc pe rupte, pentru că-i împing în fața justiției, victimele se burzuluiesc — la rîndul lor — că nu-i șterg pe infractori de pe suprafața pămîntului.

Pînă la urmă, doar Nic Vasiliu a fost condamnat, beneficiind de toate circumstanțele atenuante, la doisprezece

ani închisoare. Ceilalți au fost trimiși acasă, în baza articolului *optsprezece indice unu !* Ce veselie, cît entuziasm pe capul lor ! Au năvălit la Didileaua ca apucații — Al Panait, Doru Marian, Marcela, avocații, cineaștii aflători încă în localitate — luînd cu asalt toate mesele. Eram prin apropiere cînd i-au adus cîteva taxiuri cu numere de București, Renaultul clanului Panait și alte mașini ale prietenilor. Canalia de Al Panait a virat în trombă pe lîngă bordură, împroșcîndu-mă din cap pînă-n picioare cu apa dintr-o băltoacă :

— *Gud-bai*, caraliule ! mi-a strigat Al, rînjind batjocoritor. Hai să-ți fac cinste cu o berică, meriți ! Avem și fete drăguțe, îți alegi, ce zici ? Hei, priviți-l pe polițistul ăsta rural care a voit să ne trimită la zdup ! m-a arătat grupului risipit prin autoturisme.

I-am ignorat, n-avea rost să mă las provocat, asta ar fi vrut Al Panait.

Dar nu le-a priit cheful ! Peste o oră și-au făcut apariția două basculante de la șantier pline cu niște indivizi mătăhăloși. Erau „excavatoarele cu barbă". V-am spus eu că nu-i indicat să ai de-a face cu ei, te găsesc și-n gaură de șarpe, darmite la cîrciumă, în centrul orașului. În cazul grupului lui Al Panait, polițele au fost plătite cu vîrf și-ndesat. „Excavatoarele cu barbă" au debarcat, iar basculantele au dispărut fără ca cineva să aibă timp să le rețină numerele de înmatriculare. Au blocat intrările și ieșirile de la Didileaua, apoi au început „dansul"... S-a operat fără discriminare, Al și companionii au fost făcuți zob, nici Panait bătrînul nu a scăpat teafăr, oricît i-a amenințat cu avocații săi. Trei curse a făcut salvarea între spital și Didileaua, pentru a-i servi pe toți nevoiașii. Abia a doua zi i-au terminat medicii de cusut și, slavă domnului, personalul medical din S. este recunoscut pentru operativitate.

S-au întreprins unele cercetări, dar vinovații n-au fost descoperiți nici în ziua de azi : ospătarii, bucătarii, muzicanții, trecătorii de pe stradă au declarat că nu au văzut nimic. Doar Tache Popescu-barmanul și Didina au informat că cineaștii s-au bătut între ei, căci erau beți de nu mai știau pe ce lume se află. „Ăștia înscenează, dom'șef !", a fost de părere un șofer.

Pînă la urmă, Panait a lansat zvonul că eu aș fi trimis „excavatoarele cu barbă" dar — firește — n-au existat probe.

Cît despre doamna-tovarășa Moraru, țin să precizez că mi-a mai dat un braț de emoții. Într-o bună zi — vorba vine — pe cînd degustam coniac milițienesc la Didileaua, mă atacă direct, la masă, ca geambașii :

— Dom'le, te ocupi de morți și criminali ?

— Mi se pare că da ! am recunoscut, cu un ochi la dumneaei și altul la ușă.

— Cîți au dat în primire la mine în casă pînă acum ?

— Trei ! Dacă vreți, vă dau în scris că au murit numai atîția, sau, nici unul, cum vă convine. Știu că sezonul este în floare, și turiștii vă ocolesc. Vă promit să-i conving pe clienți că nu a decedat nimeni la dumneavoastră. E bine ?

— Nu, dom'le, zice madam Moraru, acum nu mai merge așa. Dimpotrivă !

— Cum, dimpotrivă ?

— Afacere mare ! mă pune în temă. Tache, fă-te-ncoace cu două mari ! Dom'le, revine în zona interesului meu, îmi dai adeverință la mînă că în casa mea au murit zece-doispe... Cu cît mai mulți, cu atît mai bine !

— Tovarășa Moraru...

— Doamna Moraru ! mă corectează îndărătnică.

— Fie, cum vreți dumneavoastră, dar de ce atîția morți ?

— Păi, dom'le, au picat niște americani îmbrăcați în haine cu pătrățele, vîriți într-o mașină cît peronul gării. Nuș' cine le-a spus că am casă cu stafii și nu vor să mai plece de la poartă. Au spus că dau naibii voiajul pe Litoral și rămîn la mine să doarmă în camera cu pricina. Plătesc zece *dulari* pe noapte, pentru fiecare mort... Hai, dom'le, să le luăm *dularii*, ce te doare mîna să te pui chezaș că au murit vreo cinspe-douăzeci ? Ce trece peste zece morți e ai matale ! Batem palma ?

La doi pași de Didileaua, în față la *Miss Europa*, trăsese un Pullman cît toate zilele, bag de seamă că au trecut Atlanticul cu două fregate. Din spatele geamurilor întune-

cate ne zîmbesc amical, de parcă ne-am cunoaște de cînd lumea, o pereche de americani spălăciți. În jurul mașinii, cîțiva tuciurii zîmbesc și ei cu fildeșii la vedere, iar un țambalagiu traduce destul de bine din engleză :

— Cunosc limba din turnee ! mă lămurește demnul reprezentant al muzicanților locali. *Ăștia merge* pînă la o sută de morți pe noapte, dacă-mi dați și mie o parte... ! *Ies, sirule ?*

— Yes, good ! exclamă americanul de la volan. Verry good !

*

Primele blocuri au fost date în folosință cu tot dichisul : panglici tăiate de oficialități, pionierii au încărcat cu flori brațele constructorilor domiciliați în mediul rural.

Crivaia, așezată — pînă atunci — pe orizontala cu pecingini de paiantă și chirpici, uliță desfundate, gropi și maidane, se transferase pe verticala noilor blocuri, în „Katanga" viitorului „500 apartamente". Dincolo, spre piață, cădeau, lovite de buldozere, grajdurile I.C.Z.-ului, lăsînd loc pentru fundațiile blocurilor „Cartierului Biafrez", ce va să astupe vederea, spre Ialomița, „Cartierului Latin". Dar toate acestea erau lăsate viitorului. Deocamdată, primele blocuri trăiau viața cu toată intensitatea. Cămăși, maiouri, ciorapi, dresuri, șorțulețe fluturau ici-colo pe balcoane.

După vreo zece ani, mă plimbam prin București, undeva la Herăstrău, pe o alee de lîngă Muzeul satului. Pe cine credeți că mi-a fost dat să văd ? Nic Vasiliu. Îmbrăcat într-un costum blue-jeans, costum, rețineți, nu aiureală vestimentară, denumită — vulgar — blugi. Nic Vasiliu parcă s-a mai ascuțit nițel, de fapt, tras la față, așa cum place puștancelor de liceu. Oleacă încărunțit la tîmple, elegant, voit important, iar la braț, se putea altfel, i se lipea o blondă subțirică, înăltuță, cu păr lung, pînă peste umeri, cu o cărare trasată perfect din mijlocul frunții pînă-n ceafă. Îl privea pierdută, ascendent, cu o pereche de ochi de un albastru intens. Îmbrăcată într-o rochie evazată, combinată din două sorturi de material cu buline — alb pe

albastru și alb pe roșu — ultima modă de vară, făcea impresie, nelăsînd nici o îndoială asupra dorinței de a avea alături o asemenea persoană.

— *Uat sărpraiz !* exclamă englezește Nic Vasiliu.

Blonda tresare, alungindu-și privirea spre fața-i surîzătoare, îl soarbe din ochi, într-o admirație de-a dreptul neroadă. Continuă cu examinarea mea, aparent indiferentă, ca orice față care nu vrea să stîrnească gelozia partenerului. Cunosc această categorie de blonde, din care fac parte aspirantele la actorie și glorie literară. Admiră și adulează steril orice persoană influentă, dispusă să-i publice o epigramă, ori să-i distribuie un rol de două replici într-un film. Iar, pentru epigrama sau rolul filmat pe trei metri de peliculă, sînt gata să se compromită și cu camera de luat vederi, ori cu vărul tehnoredactorului de la nu știu ce revistă. Blondele astea au permanent trădarea în priviri, calcă de pe un cadavru cultural pe altul și ajung să publice poezii de mai multe strofe, ori să interpreteze roluri de două-trei replici, după ce au cunoscut, rînd pe rînd, și abandonat de aceeași manieră, cît au fost și ele în stare din ierarhia redacțiilor ori caselor de filme. Blondele lipitori ! Așa li s-ar mai spune într-o clasificare din *Tratatul de blondologie* despre care vă tot amenințe că-mi arde să-l scriu.

— Estera dragă, ăsta-i individul care m-a trimis la ocnă ! exclamă pe un ton de disperare teatrală.

— Nic Vasiliu ? Nu-mi vine să cred, ai scăpat chiar atît de curînd ?

— Zece ani am zăcut la închisoare ! mă atacă disprețuitor regizorul. Ei, omule din mlaștină, simt că se apropie vremea răfuielilor. Te voi recompensa cum meriți, mă voi ocupa de tine în adevăratul sens al cuvîntului .

Și mă agață cu două degete de reverul hainei, smucindu-mă spre sine.

— Ai ceva de spus ?

— Da, cimitirul din S. a fost strămutat din locul pe care-l știi. Cu trei ani în urmă, oasele Rodicăi Banu au fost transportate în deal, la Bora. ...Iar tu te plimbi, scos ca din cutie, îndrăznind să faci și pe victima. Ia-ți mîna de pe reverul hainei !

— Că dacă n-o iau ce se întîmplă ?

N-am timp să-i răspund, căci mă lovește în plină față. Aflat în legitimă apărare, îi trîntesc o directă în stomac, apoi un cap în bărbie. Se rupe din mijloc, apoi saltă în spate și cade alături, pe gazonul parcului, chircit, cu respirația tăiată. Blonda însoțitoare nici măcar nu tresare, ce v-am spus eu, e genul de trădător înveterat, de parcă Nic Vasiliu i-ar fi cu desăvîrșire străin. Să ai alături asemenea prieteni, nu mai ai nevoie de dușmani !

— Dumneata l-ai lovit ! se repede un trecător, pe post de reprezentant al opiniei publice.

— Ați văzut ceva ?

— L-ai lovit, l-ai lovit ! insistă creînd atmosferă.

— Este fratele meu ! îl liniștesc. Sărmanul meu frate suferă de epilepsie și se află în plină criză.

— Să cheme cineva salvarea !...

O iau deoparte pe Estera și o întreb dacă știe să scrie epigrame, cîți ani are, cu ce se ocupă părinții și dacă are buletin de București.

— Asta-i cheia garsonierei mele. Aici, adresa. După ce termini epigrama, dar numai după aceea, vino să o analizăm pe... toate părțile. Da ?

De acord, se putea să mă refuze copila ?

— Cu dom' Vasiliu cum rămîne ?

— După ce-și revine, transmite-i că dacă se mai întîlnește cu mine, să treacă imediat pe trotuarul opus, altminteri mă consider, din oficiu, în legitimă apărare !

Apropo, cheia cu pricina o găsisem pe bancheta, în accelerat, venind în misiune la București.

Să nu plîngeți, blondelor !

Știu cît sînteți de sensibile și-mi este cumplit de greu să vi-o spun așa, dintr-o dată. Emotiv cum mi se întîmplă să fiu în astfel de împrejurări, nu-mi găsesc cuvintele, dragele mele ! Mă aflu într-o situație îngrozitoare : vă părăsesc ! Plînge inima-n mine, dar n-am încotro : vă iubesc sincer, ca pe propriile-mi surori. V-am iertat și vă rog să mă iertați, îmi fac bagajele cu cele mai bune impresii despre dumneavoastră. Aveți cuvîntul meu că nu mai scriu nenorocitul acela de tratat de blondologie.

Cine dorește să vă cunoască viața și opera n-are decît să se sacrifice.

Să nu plîngeți, blondelor ! Credeți că mie îmi este ușor să nu vă mai am alături ? Nu, dragele mele ! Sufăr, dar îmi țin cumpătul. Faceți ca mine și vom fi chit.

Înainte de a flutura batista pe fereastra compartimentului, permiteți-mi să fac ultimele mărturisiri, ca-n veritabilele clipe de adio. La sfîrșitul acelei săptămîni de pomină, m-am îmbrăcat în costumul de protocol și, după cum am auzit cîteva fete din Fața Crivăii, nu-mi stătea rău deloc. Blondele mele dragi, s-a dovedit că nu-i pentru cine se pregătește surpriza.

Locotenentul Sorescu mi-a împrumutat mașina sa, deși nevastă-sa opunea rezistență :

— Merge la „vreo vedere"...

— Dragă, Rujan purcede pe frontul nevăzut, sărmanul !

Cînd să ies din oraș, la Cotul lui Drăgan, îmi apar în cale trei suflete încărcate cu instrumente muzicale, dornice de aventuri pe patru roți : Didina, un acordeonist și bateristul de la Didileaua.

— Sus ! le poruncesc generos. Încotro, artiștilor ? mă interesez, demarînd spre Țăndărei.

— Avem un bairam la „Broscoiul verde".

Și-au dat-o pe muzică de nuntă, botez, petreceri, cum numai profesioniștii din Fața Crivăii se pricep.

Dincolo de Giurgeni, pe rambleul dintre mlaștini, am virat pe un tăpșan de nisip, cît a fost în stare Wartburgul să înainteze. Ultimele sute de metri am mărșăluit apostolește, cărînd cu noi două damigene pline cu vin, cum v-aș dori să aveți fiecare de Revelion. În poiana dintre stufărișuri, lîngă pereții murdari ai colibei, fostele mele gazde șleampăte vegheau cîteva oițe, o vacă și o puzderie de rațe și gîște. S-au sculat speriate, delegația noastră avînd menirea să le tulbure peste măsură.

— Cum, nu mă mai cunoașteți ?

— Acum vă vedem prima dată ! au îngăimat îngrozite ; învățaseră la perfecție lecțiile companionilor lor.

— Luați damigenele, le-am adus pentru dumneavoastră. Chiar dacă nu mă mai „cunoașteți", eu vă mulțumesc că m-ați scos de la ananghie cînd îmi era mai greu.

Le-am scris pe o coală de hîrtie numele, gradul, adresa, numerele de telefon, deși insistau cu încăpățînare : „Nu vă cunoaștem, nu știm cine sînteți !"

— Dacă aveți vreun necaz, veniți la mine fără teamă, indiferent cît ar fi de gravă situația... Ați priceput ? La mine ușa vă este deschisă !

N-au venit niciodată : oamenii simpli și necăjiți se descurcă cum pot, lor nu le este cunoscută noțiunea de *pilă*.

Curgea soarele în mlaștini cînd am ajuns la „Broscoiul verde", pe buza galbenă a Dunării. Pretutindeni se aflau numai invitați, dădea impresia unei reuniuni de familie din lumea mafioților. Am băgat de seamă că eram singurul client independent, venit să huzurească fără companie.

Cîteva clipe mai tîrziu, pe platoul fostei intrări la bac, și-a făcut apariția, păcănind ca motorul unei mori de la țară, un străbunic metalic al Wartburgului, un soi de trăsură cu motor, scoasă din cine știe ce șopron uitat de Dumnezeu. Strălucea tăblăria de-ți lua ochii, semn că proprietarul era conștient de valoarea realizată de trecerea anilor și-și întreținea cu strășnicie antichitatea. Spițele de lemn, lăcuite proaspăt, luceau asemeni restului pieselor, dîndu-i un aer de eleganță stranie.

De la volan, s-a rostogolit pe platou un bărbat scund, rotofei, blond spălăcit, cu o jumătate de secol în cîrcă, dar sprinten. În ton cu mașina veterană, îi străluceau ochelarii cu lentilele ca două funduri de sticlă de sifon.

— Te rog, iubito !

Blondelor, ce mi-a fost dat să observ ! Din limuzina antică a pășit grațios o creolă superbă, subțire și zveltă, ca o gazelă, îmbrăcată într-o rochie de bal, perfect mulată pe o siluetă de invidiat. Cozile-i șerpuiau pe piept, precum bicele zbirilor...

Instantaneu, mi-au venit în minte versurile unui cîntec din vestul sălbatic :

„Dar iată, în sunet de cimbale
Venea o diligență-agale
Ce aducea cu ea, din California,
O prea frumoasă fată de șerif !"

Am fixat-o ca hipnotizat și, pe lîngă urechi, mi s-au risipit cuvintele de cobe pronunțate de Didina :

— Dom' șef, nu-i pentru matale !

Creola a pornit la braț cu mititelul rotofei, ochelaristul de vîrsta tatei, direct spre noi.

„Și-avea un mers ușor
Ca pasărea în zbor."

Îmi răsunau în minte cuvintele melodiei din vest.

— Nu-i pentru matale ! mi-a repetat Didina peste umăr, tristă, ca la căpătîiul unui mort.

Am pornit în întîmpinarea ei, ca spre un eșafod hipnotic. Adio, blondelor, iertați-mă, sînt un trădător, recunosc ! Oricum, rămîn și al dumneavoastră, atîtea întîmplări ne leagă, încît bruna amețitoare nu poate șterge definitiv prietenia de pînă acum. Indiferent ce se va întîmpla, dacă vreți să mă vizitați, vă aștept cu dragă inimă. Între noi nu sînt secrete. Căutați-mă seara, dar sunați-mă la telefon, în prealabil. Sunați de trei ori și eu știu cine este. Precis ridic receptorul. Seara, după asfințit, da ?

Cuprins

— De aici începem 3
— Mamă, ia-mă cu tine ! 6
— Promovez într-un caz de toată frumusețea 15
— Bănuita nu avea emoții. A rîs indiferentă și am observat că era suplă precum un pai într-un pahar cu citronadă 20
— Pretext pentru un „îndreptar în sprijinul celor ce studiază și au de-a face cu blondele“ 34
— Altă alarmă falsă 40
— La sînul familiei 49
— Încă nu avem un caz „perfect“ conturat 53
— O aventură nocturnă 59
— A dispărut un nasture 69
— Ce-i lipsește lui Mannix ? 72
— Tirada despre indienii din Antarctida 77
— Cine știe ce se poate și ce nu se poate ? 96
— Blondele din Fața Crivăii 113
— Cercetări cu artiști 117
— O nașă blondă mă botează „Biby“ 123
— Argument pentru burlăcie 136
— Omul din mlaștină 143
— Preparative pentru acordul final 157
— Astăzi îi prindem 170
— În acțiune, zi și noapte 184

— Epilog 195

Redactor : VIORICA NEAGU
Coperta : FL. CREANGĂ
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

Bun de tipar 12.07.1984. Apărut 1984.
Coli tipar 13. B284.

Comanda nr. 40 253
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

DE ACELAȘI AUTOR

Au apărut :

ORAȘUL DIN CÎMPIE
(roman)
Editura Facla, 1979

LABIRINTUL COMISARILOR
(roman)
Editura Scrisul Românesc, 1981

EU ȘI ȘCOALA MEA DE DANS
(nuvele și schițe)
Editura Albatros, 1983

AVENTURILE LUI GEO ȘI DORIN
(schițe)
Editura Scrisul Românesc, 1984

În curs de apariție :

ÎN DRUM SPRE ORAȘ
(roman)

Lei 9

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

Intriga operează pretutindeni : asmut colegii împotriva colegilor... Purced des la drum de seară, deși n-au pic de talent, și luptă din răsputeri să acopere urmele. Au memorie doar pentru ce le interesează, iar intriga se transformă în defăimare atunci cînd lumea misterelor le încearcă orgoliul detectivistic. Veșnic nemulțumite, caută altceva, găsindu-și satisfacția în fleacuri și iluzii, pe care le trăiesc cu aceeași intensitate ca pe evenimentele reale.